

အနိုးစာပေ

BURMESE
CLASSIC

လုံးချင်းတက္ကသိုလ်

ရှင်မြတ်နိုး

မုန်းစကားဆိုသော်လည်း

ပ န် ၊ ချိ သိ န် ၊ ၈ ၂၀၁၅

www.burmeseclassic.com

- စာပေအဖွဲ့ချုပ်အမှတ် - ၅၀၀၉၂၇၀၇၀၉
- ပျက်စားခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၁၀၂၀၇၀၉
- အုပ်စီပိုင်း - သိန်းရွှေကြည်
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ခင်သီတာ (မိမိစာပေ)
- (မြ-၀၃၇၅၁)
- အမှတ် ၁၃ ၁၀၇ လမ်း
- မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့
- ပုံနှိပ်သူ - ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂)
- စံပယ်အောင်အက်
- ၁၃ ၁၀၇ လမ်း
- မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်း
- အတွင်းအလင် - ဦးထွန်းနိုင်
- စာအုပ်အုပ် - ကိုသန်းဌေး
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၁၀ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ
- ယထာအကြိမ်
- အုပ်စု - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀ ကျပ်

၈၉၅ - ၈၃

ရှင်မြတ်နိုး
 မုန်းစကားဆိုသော်လည်း / ရှင်မြတ်နိုး ။ - ရန်ကင်း
 စိုးစိုးစာပေ၊ ၂၀၁၀
 ၂၈၈ - စာ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ။
 (၁) မုန်းစကားဆိုသော်လည်း /

အခန်း (၁)

တိုင်ကပ်နာရီမှ တချပ်ချပ်နှင့်မြည်သံသည် သွေးပျက်
 စရာကောင်းလောက်အောင်ပင် နားစည်ထဲသို့ တိုးဝင်နေခဲ့သည်။

နေပါဦး။

ဒီနေ့မှပဲ အချိန်တွေက အဲဒီလောက်တောင်ပဲ အကုန်မြန်
 နေရသတဲ့လား။

နာရီတွေများများနေပြီလား။ မိမိအမြင်တွေ လွဲမှားနေတာ
 များ ဖြစ်နေသလားမသိတော့။ ညဆယ့်တစ်နာရီခွဲဆိုသည့် အချိန်
 ကာလသည် ယခင်ကတော့ အဲဒီလောက်တောင် စိတ်ချောက်ချား
 တုန်လှုပ်စရာမကောင်းခဲ့ပေမယ့် ယခုအချိန်မှာတော့ မျက်ဖြူစိုက်
 လောက်စရာဖြစ်နေခဲ့ရသည်။

သမီး...

သမီးလေးခက်။

ဘယ်ခါကိုများ လျှောက်သွားနေသလဲ။

မိဘတွေ စိတ်ပူနေတော့မယ်ဆိုတာ မသိတာလည်း မဟုတ်ပါပဲ ဒီအချိန်အထိ အိမ်ပြန်မလာသေးတာတော့ လွန်လွန်းနေ ချေပြီ။

လမ်းမှာ အန္တရာယ်တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေသလား။

ဘုရား

ဘုရား

ရောက်တတ်ရာရာအတွေးများနှင့်အတူ ဘုရားကို တနေ မိသည်မှာ ဒေါ်ခင်မျိုးချစ်ပင်ဖြစ်သည်။ အစကမှ ဖြူနေသော အသားက အခုတော့ သွေးတစ်စက်မျှမရှိတော့သလိုပင် ပို၍ဖြူဖတ် ဖြူရော်ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာ တဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်နေ သော မီးကြောင့် လူက ယိုင်ခွေခွေလေးဖြစ်နေရ၏။

“အန်တီမျိုး...အန်တီမျိုး”

အထိတ်တလန့်ခေါ်သံနှင့်အတူ ခြံလေးထဲ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်လာသော လူရွယ်လေးတစ်ယောက်ကြောင့် စော့စော့က အင်အားမဲ့စွာ ကြမ်းပြင်လေးထက် ယိုင်နဲ့နဲ့လေးထိုင်နေတဲ့ ဒေါ်ခင် မျိုးချစ်တစ်ယောက် ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်မိ၏။

“မောင်စိုင်းလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အန်တီမျိုး”

“မောင်စိုင်း သမီးရော၊ သမီး၊ ရှာလို့တွေ့ပြီလား”
ဒေါ်ခင်မျိုးချစ် အသည်းအသန်မေးမိ၏။

“မတွေ့သေးဘူး အန်တီမျိုး”

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ သူ့သူငယ်ချင်းတွေဆီ ရော သွားမေးကြည့်ကြသေးလား၊ ဒီနေ့ အောင်စာရင်းသွားကြည့် မယ်ဆိုပြီး မနက်ကတည်းက ထွက်သွားတာ၊ စာမေးပွဲကျလို့ အိမ်ပြန်မလာရဘဲ တစ်နေရာရာမှာများ ပုန်းနေတာများလားကွယ်၊ ရှာကြစမ်းပါဦး”

“ရှာပြီးပြီ အန်တီမျိုး၊ သူငယ်ချင်းတွေအိမ်မှာလည်း မရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့သူငယ်ချင်းမူမူကတော့ ကျွန်တော်ကိုပြော လိုက်တယ်၊ အဲဒါ သေတော့သိပ်မသေချာလောက်ဘူးထင်တယ် အန်တီမျိုး”

“ဘာပြောတာလဲ မောင်စိုင်း၊ မူမူဘာပြောလိုက်တာလဲ၊ ရင်တုန်လိုက်တာကွယ်၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဟို...ဟို”

“အရေးထဲ မင်းကလည်းကွယ်၊ ပြောမှာသာပြောစမ်းပါ၊ ရင်တုန်ရတဲ့အထဲ”

“ဟိုလေ...စနာက သူ့နေစောင်းလောက်တုန်းက

www.burmeseclassic.com

ဖခင်ဖြစ်သူထံမှ သမီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး လေသံမာမာပင် မသုံးတတ်ခဲ့သလောက် ခုတော့ ကြမ်းတမ်းသော အသုံးအနှုန်းများ ပင် လျှံထွက်လာခဲ့ပြီ။

“မင်းသမီးက လင်နောက်လိုက်သွားတာကွ”

အမလေး။

ဒေါ်ခင်မျိုးချစ် မကြားရဲအောင်ပင် နားနှစ်ဘက်ကို ယောင်ရမ်းကာ ပိတ်ပစ်လိုက်မိသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ထင်တာမဟုတ်ဘူး ကိုခင်ထွန်း”

“ထင်တာမဟုတ်ဘူးကွ၊ သေချာတဲ့သတင်းကိုကြားလာ ခဲ့တာ၊ ထိုက်တန်ဆိုတဲ့ကောင်နောက် လိုက်သွားတယ်လို့ သေသေ ချာချာကို ကြားလာခဲ့တာ၊ တောက်”

“အမလေး... သမီး သမီးလေးရယ်၊ အဟီး ဟီး”

“ငိုမနေနဲ့၊ မင်းက ဒီမှာသာငိုနေတာ၊ မင်းသမီးက ခုလောက်ဆို တောက် ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး”

“အဟင်...ဟင်”

ဒေါ်ခင်မျိုးချစ် မငိုနဲ့ဆိုမှ ပို၍ပင်ငိုပစ်လိုက်မိတော့သည်။ မောင်စိုင်းကတော့ အရိပ်အက်သိစွာပင် အိမ်လေးပေါ်က ဘယ်သူ ကိုမှ နှုတ်မသက်ဘဲ ပြန်ထွက်သွား၏။ အိမ်လေးထဲမှာတော့ ဒေါသ တွေ ဆူဆူဝေဝေသော ဦးခင်ထွန်းနှင့် ဝမ်းနည်းတကြီး ငိုရွှိုက်နေ

သော ဒေါ်ခင်မျိုးချစ်တို့နှစ်ယောက်တည်းသာ။

“မိုက်လုံးကြီးလိုက်တဲ့ မိခင်၊ ဒီလိုကောင်မျိုးနဲ့မှ ရအောင် လိုက်သွားရတယ်လို့၊ ဒါ မိဘတွေကို သက်သက်စော်ကားတာ၊ ငါတို့မျက်နှာ ဘယ်မှာထားရမှန်းမသိအောင် သင်း ရက်ရက်စက် စက်လုပ်ချသွားတာ၊ သင်း သင်းကြောင့် ငါတို့ရဲ့အနာဂတ်တော့ သွားပါပြီကွာ”

မချီတင်က ငြီးငြူသံကြီးနှင့်အတူ မျက်ရည်တွေ စီးကျနေ တဲ့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ခင်မျိုးချစ်တစ်ယောက် တသိမ့် သိမ့်သာ ငိုရွှိုက်နေမိတော့သည်။

မိုက်လိုက်တာ။

မိုက်လုံးကြီးလိုက်တာ။

ထိုက်တန်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးရဲ့ မိဘတွေအကြောင်းလည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကပြောနေတာ သင်းမသိတာလည်းမဟုတ်။ ငွေဂိုတယ် ဆိုပြီး မောက်မာတဲ့ ထိုက်တန်ရဲ့အကွင့်စရိုက်။ ဒါနဲ့တောင် ဒီကောင် လေးကိုမှ ရွေးချယ်လိုက်တာ မှားတာပဲ။ သမီးအရမ်းမှားတယ်။

ရပ်ကွက်ထဲမှာ မိဘတွေရဲ့ အရှိန်အဝါနဲ့ လှုပ်လျှားလှုပ် လျှားနေပြီး ဘာအလုပ်မှမရှိ၊ လယ်ရာပြန်စားနေတဲ့ ထိုက်တန်။ ဘယ်နေရာမှာပြဿနာဖြစ်သလဲ ထိုက်တန်က ရှေ့ဆုံးကပါနေမြဲ။ အနေအထိုင် တစ်စက်ကလေးမှ ထောင့်မကျိုးတဲ့ ခပ်တေပေ

ကောင်လေးနဲ့မှ သင်းက အားကိုးတကြီး လိုက်သွားရတယ်လို့။
ကြားရသတဲ့သတင်းက ယုံပင်မယုံချင်စရာ။

စဉ်းစားကြည့်လိုက်တိုင်း စိတ်ဖြေသိမ့်စရာတစ်ချက်က
လေးမှ မရှိနေချေ။ အစကတည်းကမှ ပူလောင်နေတဲ့ရင်က အခု
တော့ မဲတူးအောင်ပင် ကျွမ်းလောင်နေခဲ့ရပြီ။

မိခင်ရယ်။

ညည်းရဲ့ စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ်တွေ ဘယ်ဆီကိုများ
ရောက်ကုန်ပြီလဲဟင်။

အမေတို့ရဲ့ယုံကြည်မှု၊ မျှော်လင့်ချက်တွေကို အပိုင်းပိုင်း
အစစဖြစ်အောင် ရိုက်ချိုးသွားတော့တာပဲ။

လုပ်ရက်လိုက်တာ မိခင်ရယ်။

ညည်းရက်စက်လိုက်တာအေ။

ဒေါ်ခင်မျိုးချစ်တစ်ယောက် သမီးဖြစ်သူ ခင်ခက်ခက်ရဲ့

အနာဂတ်ကိုတွေးပြီး ရင်ထုမနာဖြစ်နေရတော့သည်။

အခန်း (၂)

“မင်းကလည်းကွာ လိုက်လာပြီးတော့မှ တစ်ချိန်လုံး
ငိုနေတော့တာပဲ။ ဘာတွေလဲကွာ ကိုယ်စိတ်ရှုပ်လာပြီ၊ နောင်တရနေ
ပြီဆိုလည်း ပြန်တော့ခက်၊ ကျက်သရေမရှိ ငိုနေရတယ်လို့ကွာ၊
ရင်ခုန်ခြင်းတွေတောင် ဘယ်ရောက်ကုန်လဲ မသိတော့ဘူး”
ဟင်။

စိတ်ပျက်လက်ပျက် ငြီးငြူသံကြီးနှင့်အတူ မှန်ကုတ်တင်း
မာနေသော ထိုက်တန်ရဲ့ ချောမောလွန်းသော မျက်နှာလေးကို
ကြည့်ပြီး ခင်ခက်ခက်ရဲ့ ငိုရွိုက်သံလေး ဘိခန့်နေအောင်ပင်
တိတ်သွားရသည်။

နောင်တရရင်ပြန်တော့တဲ့။

ဒီအချိန်ကြီးကြမှ အိမ်ကို ခက်ဘယ်လို့ပြန်လို့ရမှာလဲ။

စာမေးပွဲကျလို့ အိမ်မပြန်ရဲတဲ့ခက်ကို သူ့နဲ့လိုက်ခဲ့ဟု ခေါ်ပြီးတော့မှ စိတ်ရှုမိလို့ ပြန်တော့ဆိုပြီး စိမ်းစိမ်းကားကားပင် ပြောထွက်ရက်သည်။

“ကိုယ့်ကို ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ ခက်၊ မင်းပဲ အလိုတူအလိုပါ လိုက်လာတာနော်၊ ကိုယ်မင်းကို ခြိမ်းခြောက်ပြီးခေါ်လာခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီအချက်ကိုတော့ မင်းခေါင်းထဲ ထည့်ထားဖို့လိုတယ်၊ ဘယ်နှယ်ကွာ အခုတော့ နေရာကတည်းက ငိုလိုက်တာ ရပ်ကိုမရပ်နိုင်တော့ဘူး၊ ကိုယ်တကယ်သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး သိလား”

အစကတည်းကမှ ထိုက်တန်က စိတ်ဆတ်တတ်သူပါ။

ထစ်ခနဲဆို ဒေါသထွက်တတ်တဲ့ ထိုက်တန်အကြောင်းကို ခက်အသိဆုံးပါပဲ။ ခက်နဲ့ တင်ပျပ်ကွက်ထဲ တစ်လမ်းထဲ အတူတူနေသူမို့ ထိုက်တန်ရဲ့ သတင်းဆိုးများက နားမဆန်အောင် ကြားနေခဲ့ရပြီးသားဖြစ်သည်။

ရည်းစားတွေ ထည်လဲ့တဲ့ထိုက်တန်။

ပညာရေးကို အပျော်ထက် ဦးစားမပေးဘဲ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပစ်ပယ်ထားခဲ့သော ထိုက်တန်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ သူငယ်ချင်းတရုန်းရုန်းနဲ့ပဲ ရှိနေတတ်တဲ့ထိုက်တန်။ ငွေကြေးပြည့်စုံတဲ့ မိဘရဲ့အရှိန်

အဝါနဲ့ ပြဿနာမျိုးစုံကို အရေမရအဖတ်မရ လိုက်ရှာနေတတ်တဲ့ ထိုက်တန် အဲဒီလိုဂုဏ်ပုဒ်တွေနှင့် ရှိနေသော ထိုက်တန်ကို ခက်က ချစ်နေခဲ့မိတာလေ။

အဖေနဲ့အမေက ထိုက်တန်တို့မိသားစုတွေနှင့် သိပ်ပြီး ရင်းနှီးပတ်သက်ခြင်းမရှိစွာ အေးအေးဆေးဆေးနေပြီး ခက်ကို အမြဲတမ်း သတိပေးနေရင်းမှ ထိုက်တန်ရဲ့ ချစ်ခွင့်ပန်မှုကို ခပ်ကြိတ်ကြိတ်လေး ရင်ခုန်ပျော်ရွှင်နေခဲ့မိ၏။

ဘယ်သူတွေ ဘယ်လောက်မေးငေါ့နေနေ ထိုက်တန် သူမအနားကပ်လာပြီဆိုလျှင် ထိုအရာတွေအားလုံးသည် အစရှာမရအောင်ပင် ပျောက်ကွယ်သွားရတတ်သည်။

ဖြူနုသောအသားအရေ၊ မြင့်မားသောအရပ်အမောင်း၊ တောင့်တင်းသော ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအဆစ်နှင့် ချောမောလွန်းသော ထိုက်တန်ကို မြင်လိုက်ရသည့်ဆိုလျှင်ပဲ သူမ၏ရင်ထဲက နှလုံးသား နုနုသည် မချစ်ဘဲနှင့်မနေနိုင်အောင်ပင် ပျော်မွေ့နေခဲ့သည်။

က်တရားပဲလား။

ဝဋ်ကြွေးရှိလို့လား။ သူ့ကိုမချစ်ဘဲ ခက်မနေနိုင်ခဲ့ပါ။ သူ့နဲ့တွေ့တိုင်း ခက်ရဲ့ရင်ခုန်သံတွေက ဘယ်တော့မှ စည်းချက်မညီတတ်။

www.burmeseclassic.com

အမေ အမြဲတမ်း သတိပေးမှာနေတဲ့ကြားက ထိုက်တန်ရဲ့ ချစ်သူကလေးတစ်ယောက်အဖြစ်ကို ခပ်ကြိတ်ကြိတ်လေး ခက် ခံယူခဲ့မိသည်။ အဲဒါကိုပဲ ပျော်မွေ့နေခဲ့မိ၏။

အမေ မရိပ်မိအောင် ဟန်ဆောင်မှုတွေနှင့် ဖုံးကွယ်ထားခဲ့ ပေမယ့် သူမနှလုံးသားတစ်ခုလုံးမှာတော့ ထိုက်တန်ဆို ချစ်မိတဲ့ အချစ်တွေနှင့် ဖြည့်သိပ်ထားမိ၏။

ဒီကနေ့လည်း ထိုက်တန်ရဲ့နောက်ကို မထင်မှတ်စွာပဲ သူမ ကြည့်ဖြူစွာ လိုက်ခဲ့မိ၏။ တကယ်တမ်းကျတော့ ခက် ဘယ်လိုမှ ရည်ရွယ်မှုမရှိခဲ့ပါ။

ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းပြီး အနေအထိုင် အေးဆေးသော ခက်တို့မိသားစုနှင့် ခပ်ပေါ့ပေါ့လေးနေထိုင်တတ်သော ထိုက်တန် သည် ဘယ်လိုမှ မသင့်တော်နိုင်ဘူးဆိုတာ ခက် အမြဲတမ်းတွေ့ မိပါသည်။

ဒါကြောင့်လည်း ထိုက်တန်ကို ခက် ဘယ်လောက်ပဲ ချစ်ချစ် သူနဲ့ယူဖို့ဆိုတာ အင်မတန်မှပင် စဉ်းစားနေခဲ့ရ၏။

ထူးခြားစွာပင် စာမေးပွဲအောင်စာရင်းကြည့်ပြီး စိတ်ညစ် ညစ်နှင့် အိမ်မပြန်ရဲသောခက်နှင့် ထိုက်တန်တို့ ဆုံမိကြ၏။ စာမေးပွဲ ကျလို့ အမေဆုမှာဖိုးပြီး သူငယ်ချင်းကျော့ကျော့တို့အိမ်တွင် တစ်နေ့

လုံးနေခဲ့ပြီးလို့ ညနေစောင်း ရပ်ကွက်ထဲပြန်လာသောခက်နှင့် ရပ်ကွက်ထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာထိုင်နေသော ထိုက်တန်တို့ ဆုံမိရာမှ ထိုက်တန်က စာမေးပွဲအကြောင်းမေးလို့ ဖြေမိရာမှ အခုလို အခြေအနေမျိုးအထိ ဖြစ်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

စာမေးပွဲကျလို့ အိမ်မပြန်ရဲသောခက်ကို နေ့စေ့စိုက်ကြည့် ပြီး ထိုက်တန်က ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချခဲ့သည်။

အဲဒါ...

သူ့နောက်ကိုလိုက်မလာတဲ့။

ကာရံမညီ၊ ကဗျာမဆန်လွန်းသော သူ့ရဲ့ခေါ်ဆောင်မှုကို တဒင်တော့ သူမ မှင်သက်သွားမိသည်။

ဘယ်အရာကိုမှ ခပ်ကြာကြာ စဉ်းစားတာ စိတ်မရှည် တတ်သော သူ့အကျင့်အတိုင်း နောက်တစ်ကြိမ် သူမကို ထပ်မေး ၏။ ထိုသို့ထပ်မေးသော လှေသံသည် ပထမကလောက် နူးညံ့ မနေတော့ချေ။

နောက်ဆုံးတော့...

အဖေ့အမေ့ကို မျက်နှာမပြရဲ၊ ရင်မဆိုင်ရဲတာနှင့်ပဲ ခက် တစ်ယောက် ခေါင်းညှိတ်ခဲ့မိ၏။ သူ့ဆွဲခေါ်ရာနောက် တွေ့ဝေတွန့် ဆုတ်မှုကင်းစွာပင် လိုက်သွားမိသည်။

လိုက်ပြီးလို့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့အိမ် ရောက်တော့ မှပဲ ချုံးပြဲချင့်မိတော့၏။ ဘာကြောင့်ငိုမိသလဲဆိုတာလည်း ခက်မသိပါ။ ဝမ်းနည်းစိတ်နှင့် ကြောက်ရွံ့စိတ်များ ပေါင်းစုံကာ ဘယ်လိုမှပင် သူမစိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်မနိုင်ခဲ့တော့ချေ။

အစကတော့ သူကချော့သေး၏။

အားပေးဖြေသိမ့်စကားလည်း ဆိုပါသေးသည်။

သို့သော်...

သူမ၏ငိုချင်သောစိတ်အစဉ်သည် တရွေ့ရွေ့တုန်ဆုံးသွားသော အချိန်မှာရီနှင့်အတူ ပို၍ပင် မြင့်မားလာရတော့သည်။

ခုတော့...

သူသည် စိတ်မရှည်တော့စွာပင် သူမနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း ဆက်တိခံလွတ်တွင် ထိုင်နေသည်။ သူမကိုလည်း စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်နေခဲ့၏။ ချော့လည်းမချော့တော့ချေ။ စိတ်ရှုပ်ထွေးသော မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် စိုက်ကြည့်ကာနှင့် စကားကို ဆိုခဲ့ချေတော့သည်။

နာရီကိုကြည့်တော့ ညဆယ့်နှစ်နာရီခွဲတိတိ။

ဒီအချိန်ကြီးကျမှ...

သူမဘယ်လိုပြန်ရတော့မလဲ။

ခုလောက်ဆိုလျှင်...

အပေ့အမေတို့ ဒေါင်းတောက်အောင်ရှာပြီး သူမသတင်းကို ကြားပြီးနေလောက်တော့မည်။ အခုလိုအခြေအနေမျိုးကြီးမှာမှ ခက် ဘယ်လိုအိမ်ပြန်ရပါ့မလဲ။ ပြီးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ မေးငေါ့မှု။ ဒါတွေကို ထည့်မစဉ်းစားလို့မရပါ။ ဝမ်းနည်းလို့ ငိုမိတာကို ပြစ်မြင်ပြုစုစွာပင် ရက်ရက်စက်စက် ပြန်ခိုင်းရက်သော ချစ်သူရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ပထမဆုံးအကြိမ် သွေးပျက်တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

တကယ်ဆို...

ခက်ကို သူနားလည်ပေးသင့်တယ်မဟုတ်လား။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ စိုးရွံ့စိတ်ကို သူစားနာသင့်သည်။

သို့သော်...

စိတ်မရှည်တတ်သောအကျင့်ကြောင့် ထိုအရာအားလုံးကို သူက မျက်ကွယ်ပြုသွားခဲ့ချေပြီ။

ငိုသံလေးတိုးလျှော့သွားပေမယ့် ရှိုက်သံမပျယ်သေးသော

ခက်အနားကို သူမလာချေ။

ချော့မောလွန်းသော မျက်နှာလေးကို ကြည့်ရအိုးလောက်

အောင်ပင် သန်မှန်ထားဆဲပင်။

“ခက်”

သူ့ဆီ လှမ်းကာကြည့်မိ၏။

“မင်း ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်မဟုတ်လား”

သူမဖြေမိ။

သူ့မျက်နှာဆီကိုသာ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ကိုယ်မေးနေတယ်လေ”

“ချစ်...ချစ်ပါတယ်”

“ဒါဆို ကိုယ့်နောက်လိုက်လာပြီးမှ ဘာလို့ငိုနေတာလဲ၊

မှားသွားပြီဆိုပြီး နောင်တရချင်နေတာလားခက်”

သူမ ခေါင်းခါပြမိ၏။

“ဘာလဲ မင်းမိဘတွေက ကိုယ့်နဲ့သဘောမတူဘူးဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့ လိုက်လာခဲ့မိလို့ အခုမှ စဉ်းစားမိတိုင်း ဝမ်းနည်းနေတာလား”

“ဟင်”

ခက် မျက်နှာဝန်းလေးတွေ ပြူးဝိုင်းသွားမိ၏။ အမေတို့ သဘောမတူနိုင်ဘူးဆိုတာ သူ့ဘယ်လိုသိသွားတာပါလိမ့်။

ခက်လည်း သူ့ကို တစ်ခါမျှမပြောမိဘူးလေ။

“ဘာလဲ ကိုယ်ပြောတာ မှန်သွားလို့လား၊ အဟွန်း

ထင်တော့ထင်ပြီးသားပဲ၊ မင်းမိဘတွေက မရှိသွေးကြီးနေကြတဲ့သူ တွေလေ၊ ကိုယ့်လိုလူမျိုးကိုတောင် သူ့သမီးနဲ့မတန်ဘူးလို့ သတ်မှတ် ချင်နေကြတယ်၊ အဲဒါကိုပဲ ကိုယ်ကမခံချင်တာ”

အို...။

မခံချင်တာတဲ့။

ဘုရား...ဘုရား။

အဲဒီအတွက်ကြောင့်နဲ့ သူ ခက်ကို အရယူခဲ့တာလား။

မဟုတ်ပါစေနဲ့။

အဲဒီလိုမဖြစ်ပါစေနဲ့။

ခက်တစ်ယောက် တုန်လှုပ်စွာပင် ရင်ထဲကကြိတ်ပြီး ဆုတောင်းမိ၏။

“ကိုယ့်လို အခြေအနေရှိတဲ့လူကိုတောင် သူတို့က နစ်နာ တယ်ထင်ချင်နေသေးတယ်၊ အဲဒါကြောင့် အမြင်ကတ်လို့ တမင် ကို ယူပြုလိုက်တာ၊ သော်သော်က ဖုန်းဆက်တယ်၊ မင်းယောက္ခမ ထီးကြီး အသံအသန် သူ့သမီးကို လိုက်ရှာနေတယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် ဆက်ရှာမနေနဲ့ ကိုယ့်နဲ့လိုက်သွားတာကို တမင်ပဲပြောခိုင်းလိုက်တယ်၊ အဟွန်း...ဟွန်း အဘိုးကြီးရှက်ရမ်းရမ်းပြီး အိမ်ပြန်သွားပြီတဲ့လေ၊ အခုလောက်ဆို ပေါက်ကွဲနေလောက်ပြီပေါ့”

“တန်”

သူမ...

ဆက်မကြားရဲစွာပင် တားဆီးလိုက်မိသည်။

“ဘာလဲ ခက်၊ မင်းက မင်းအဖေအကြောင်းပြောလို့ မခံနိုင်တာလား၊ ကိုယ့်အကြောင်းတွေ မကောင်းပြောပြီး မတူသလို၊ မတန်သလို ဆက်ဆံတဲ့ မင်းအဖေရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို ကျတော့ ပြန်မကြည့်ဘူးပေါ့လေ၊ ကိုယ်လည်း သွေးနဲ့သားနဲ့ပါကွ၊ မင်းအဖေ ရဲ့စကားတွေ တစ်ဆင့်စကားတစ်ဆင့် ပြန်ကြားကြားနေရတာ ဘယ်လောက်တောင်များ အခဲရခက်သလဲဆိုတာ ပြန်စဉ်းစားကြည့် ပါဦး၊ ငါ့ဆိုတာ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ရှိရတယ်ကွ”

ဒါဆို...

တန်ကရော။

သမီးကိုကောင်းစားစေချင်တဲ့ ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေကို ဘာကြောင့် မစာနာနိုင်ရတာလဲ။ တန်လို ပေါ့ပျက်ပျက်နေတတ်တဲ့ ကောင်လေးနဲ့ ခိုးရာလိုက်သွားတာကို မကြည့်ဖြူနိုင်တဲ့စိတ်ကို နားလည်မှုမပေးနိုင်ရတာလဲ။

သူမ ထိုမေးခွန်းတွေကို ရင်ထဲကနေပဲ အော်ဟစ်ကာ မေးမိသည်။ အပြင်မှာတော့ နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုက တစ်တင်းစေ့ပိတ်

လျက်။

“မင်းသိလား ခက်၊ ကိုယ့်မိဘအခြေအနေနဲ့ ကိုယ့်ကို သမက်တော်ချင်နေတဲ့သူတွေ တပုံကြီးကွ၊ မင်းမိဘတွေပဲ ကံက ဆတ်နေကြတာ”

“ဒါကြောင့် ခက်ကို ရှင်ခိုးပြေးခဲ့တာလား တန်”

သူမ

ဒီတစ်ခါတော့ အရဲစွန့်ကာမေးမိသည်။

သူမအမေးကြောင့် သူ့ခေါင်း ဆတ်ခနဲထောင်မတ်သွား၏။

သူ့မျက်နှာက စောစောကဒေါသကြောင့် နီမြန်းခက်ထန်နေရာမှ တည်ခနဲတင်းသွားသည်။ စူးရဲလက်ဖြာသော မျက်ဝန်းအဖုံက သူမ မျက်နှာထက် စိုက်စိုက်ကျရောက်လာ၏။

“မကျေနပ်လို့ တမင်ရယူလိုက်တာလား တန်”

ဒီမေးခွန်းကို

သူမ မေးသင့်သည်ဟုထင်ပါသည်။

ဘဝတစ်သက်တာလုံးအတွက် ရင်နှိုးပုံအားပေးသပ်ရတော့

မည့် ထွက်ပေါက်မဲ့သူတစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ခြင်း လင်းရောင်တစ်စပဲမဟုတ်လား။

“တန်”

သူမဖြေပါ။

နှုတ်ခမ်းစိုရဲရဲတစ်စုံက တင်းတင်းစေ့ပိတ်နေသည်။

“ဖြေလေ တန်၊ အဲဒါကြောင့် အို”

သူမအသံလေး တိခနဲတိတ်သွားရ၏။

သူက်လက်စွာ သူမထိုင်နေသော နှစ်ယောက်တွဲစက်တီ
ခုံလေးဆီ ဆတ်ခနဲရွှေ့ထိုင်ကာ သန်မာမြဲမြဲသော လက်အစုံနှင့်
သူမခန္ဓာကိုယ်လေးဆီ ရစ်နှောင်ပွေ့ဖက်ကာ ကျယ်ပြန့်နွေးနွေး
သော ရင်ခွင်အစုံထဲ ပွေ့လိုက်သော သူ့ရဲ့မြန်ဆန်သော လုပ်ရပ်
ကြောင့် သူမရဲ့ စကားသံလေး တိခနဲပြတ်တောက်သွားရတော့သည်။

“တန်”

“ဆက်မပြောနဲ့တော့ကွာ မကြားချင်ဘူး”

အို။

တားဆီးသံနှင့်အတူ သူမရဲ့ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေ
သော နှုတ်ခမ်းလေး ဖျတ်ခနဲနွေးမြဲသွား၏။

စကားသံလေး ဆက်ထွက်မလာတော့ချေ။

သို့သော်

ရင်ထဲက နှလုံးသားတွေကတော့ မြန်နှုန်းမြန်နှုန်းပင် ခနဲလှုပ်
နေရတော့သည်။

အခန်း (၃)

“လာမအပ်စေနဲ့၊ ငါ့ရှေ့ကို လုံးဝမလာစေနဲ့၊ သင်းမျက်နှာ
ကို မကြည့်ချင်ဘူး။ သူ့စိတ်နဲ့သူ လုပ်ချင်တာလုပ်သွားတာ၊ သူ
သမိုင်းသူရေးပါစေ၊ ငါတို့နဲ့ လာမပတ်သက်စေနဲ့ ခင်မိုးချစ်”

“အို တိုးတိုးပြောပါ ကိုခင်ထွန်းရယ်၊ ဘေးအိမ်တွေ
ကြားကုန်ပါဦးမယ်ရှင်”

ဒေါ်ခင်မိုးချစ်တစ်ယောက် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏ ခံစားချက်
ကို သိနားလည်သော်လည်း ခက်ကြိတ်ကြိတ်ပင် တားဆီးမိသည်။

ဘာပဲပြောပြော

ကိုယ်က သမီးရှင်လေ။

သမီးကိုချစ်လွန်းလို့ ကရုဏာဒေါသောဖြစ်မိပေမယ့်
အရာအားလုံးက လွန်သွားခဲ့ပြီပဲမဟုတ်လား။ အခုအချိန်မှာ

ကိုယ့်ဘက်က ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရုံးနိမ့်ခဲ့ပြီမို့ အရုံးထဲက အမြတ် ထွက်ဖို့ပဲ ကြိုးစားရတော့ချေမည်။

ယောက်ျားမာနနဲ့ အတ္တကြောင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူက တင်းခံ ချင်ပေမယ့် သမီးရဲ့အနာဂတ် လှပရေးအတွက် မိမိကတော့ အလျှော့ပေးချင်သည်။

ဒါကြောင့်လဲ

ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို နားချရတော့မည်လေ။

ကောင်လေးက ခိုးပြေးသွားပြီဆိုတော့ ထိုက်တန်ရဲ့မိဘ များက ကြားလူကနေတစ်ဆင့် မင်္ဂလာစကား ကြောင်းခိုင်းလာ၏။ တစ်ရပ်ကွက်သားအချင်းချင်းတွေလည်း ဖြစ်သည့်အပြင် သူတို့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအရ မိဘမိပီ-လာအပ်ပေးပါရစေတဲ့။

ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ

မိမိတို့ဘက်က ဘယ်လိုမှ အမှားလုပ်လို့မသင့်လျော်ချေ။ သမီးကိုချစ်သောစိတ်နှင့် မခံမရှပ်နိုင်လောက်အောင် ပေါက်ကွဲနေ တဲ့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူရဲ့စိတ်ကို မိမိက နားလည်နိုင်ပေမယ့် ပတ်ဝန်း ကွင်က နားထောင်ကြတဲ့ နားတွေကတော့ လက်ခံနိုင်မှာမဟုတ် ချေ။

တော်ကြာ

တစ်ဆိတ်ကိုတစ်ဆိတ်လုပ်ပြီး တစ်ဘက်က သားရှင်မိဘ တွေကို အတို့အတောင်သွားလုပ်လျှင် သမီးလေးဘဝရှေ့ရေးမှာ ဆူးညောင်ခဲလတ်တွေဖြစ်ချေတော့မည်။

သမီးအနာဂတ်ကို လှပသာယာစေချင်သည်။ မိမိလိုစိတ် မျိုး ခင်ပွန်းဖြစ်သူမှာလည်း ရှိနေမှာပါပဲ။ ဒေါသထွက်လွန်းလို့ သာပြောတာ ကိုယ့်သားသမီးကို ထိခိုက်စေချင်တဲ့စိတ် ဘယ်မိဘ ဆီမှာမှမရှိချေ။

“ကြားကြားကွာ ကြားတော့ ဂရုစိုက်စရာလား၊ ဒီလို ကောင်မျိုးနဲ့ အစကတည်းက စဉ်းတောင်မစဉ်းစားဘူးဆိုတာ ပြော ဖြစ်အောင် ပြောထားလိုက်စမ်းပါ”

“ကိုခင်ထွန်း”

“ဘာလဲ မင်းက ဘာကိုကြောက်နေတာလဲ၊ မင်းသမီး ကို ဟိုကောင်မယူဘဲ ပြန်ပို့မှာစိုးလို့လား၊ အဲဒါကို မင်းက ကြောက် နေတာလား ခင်မျိုးချစ်”

“ဟုတ်တယ် ကိုခင်ထွန်း၊ ဟုတ်တယ် သမီးကိုပြန်ပို့မှာ ကြောက်တယ်ရှင်၊ ကျွန်မသမီးရဲ့ အနာဂတ်မှာ ခိုးရာလိုက်ပြေးပြီး မှ ယောက်ျားလေးရှင်က ပြန်ပို့လို့ တစ်ခုလုပ်၊ တစ်လင်ကွာဘာဝနဲ့ သူများလက်ဦးထိုးဝေဖန်ခံရမှာကြောက်တယ်၊ အဲဒါဘာဖြစ်လဲ၊

ကျွန်မသမီး ဘဝတစ်သက်တာလုံး ဖျက်မရတဲ့ အမဲစက်ကြီးနဲ့ ရှင်သန်နေရတော့မှာကြောက်တယ်။ ကျွန်မကအမေလေး ကိုခင်ထွန်းရဲ့ အမေဆိုတာ ကိုယ့်ဝမ်းနဲ့လွယ်မွေးထားရတဲ့ ဘယ်လိုသားသမီးမျိုးမဆို ကောင်းကောင်းဆိုးဆိုး ရှေ့ကနေ ရင်စည်းခံပြီး ကာကွယ်ချင်တာပဲ။ အခု ကျွန်မသမီးရဲ့ အနာဂတ်ရှင်၊ အဖေအမေကြောင့် ဖျက်စီးသွားရတာမျိုး လုံးဝအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ ကိုယ့်သားသမီးအတွက်ဆိုရင် ဘယ်သူ့ကိုပဲ တောင်းပန်ရတောင်းပန်ရ၊ ခြေသလုံးပဲဖက်ရဖက်ရ ဖက်မှာပဲ။ ရှင်ရော ရှင်သမီးဒုက္ခရောက်တာကို တကယ်ကြည့်ရက်လို့လား။ အမိပွယ်မရှိတာတွေ မလုပ်စမ်းပါနဲ့ ကိုခင်ထွန်းရယ်။ ကျွန်မသမီးလေးရဲ့မျက်နှာကို ရှင်ထောက်ထားပါဦးရှင်။ ဟောဒီကမ္ဘာကြီးထဲမှာ ပြေးကြည့်မှ ကျွန်မတို့ဆီမှာ ဒီသမီးလေးတစ်ယောက်တည်းရှိတာပါရှင်။ အဟင့် ဟင့်”

ဒေါ်ခင်မျိုးချစ်စကားကြောင့် ဦးခင်ထွန်း ငြိမ်ကျသွားရ၏။ မပြယ်သောဒေါသတရားထက် သမီးလေးဆိုသည့်အသိကြောင့် ရင်တဆတ်ဆတ်နာကျင်နေရသည်။

ဟုတ်ပါသည်။

ကမ္ဘာပေါ်မှာ ပြေးကြည့်မှ ဒီသမီးလေးခင်ခက်ခက်တစ်ယောက်သာရှိပါသည်။ ရှားရှားပါးပါး ဘုရားပေးထားသော

အဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့် ရတနာလေးတစ်ပါးရယ်ပါ။

ဒါကြောင့်

ဇနီးဖြစ်သူပြောတာထက်ပင် ပို၍ တန်ဖိုးထားမိသည်။

မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာထားမိ၏။

ခုတော့

အရာအားလုံး သဲထဲရေသွန်သလိုပင် အရာပင်မထင်တော့။

တွေးမိတိုင်း အသည်းဆတ်ဆတ်ခါအောင်ပင် နာကျင်နေရသည်။ ဒါကို ဇနီးဖြစ်သူလည်း ခံစားနားလည်နိုင်မှာပါ။ သမီးကို မိမိဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုတာ ဇနီးကအသိဆုံးပဲဖြစ်သည်။

လခစားဝန်ထမ်းဖြစ်တဲ့ မိမိရုပ်တည်မှုကြောင့် သမီးလေးဆီမှာ ဘယ်တုန်းကမှ အားငယ်မှုမရှိစေရ။ သူ့များနဲ့တန်းတူယှဉ်ပြီး နေနိုင်အောင် လိုအပ်သမျှ မငြီးမငြူ ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့သည်။ သမီးဒါလေးလိုချင်တယ်အဖေလို့ တစ်ခွန်းတလိုက်တာနှင့် မိမိဘက်က ဝယ်ပေးပြီးသားပါပဲ။

မျက်စိရှေ့မှာ သမီးရဲ့ပုံရိပ်ကလေးရှိနေပေမယ့်နှင့်ပင် တစ်နေ့လုံး အလုပ်ကပင်ပန်းလာသမျှ အစောက ဘယ်ဆီကိုရောက်သွားမှန်းပင် မသိတော့ချေ။ တဖြည်းဖြည်း အရွယ်ရောက်လာတဲ့ သမီး

ကိုကြည့်ပြီး တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်ကျရင် ပိုင်ရှင်တစ်ဦးဦးထံမှာ အပ်နှင်းရမှာပါလားလို့ တရားနဲ့ပြောသိခဲ့ထားခဲ့မိပေမယ့် ထိုက်တန် ဆိုတဲ့ ခပ်တောတော ခပ်ပေပေကောင်တစ်ယောက်ကိုတော့ စိတ်ကူး ပင်မယဉ်ဖူးခဲ့ပေ။

ကောင်လေးက ရုပ်ကလေးချောသလောက် အင်မတန် အပျော်အပါးမက်တဲ့ ပြဿနာကောင်လေးပါ။ ဒီလိုကောင်လေးကို အကြောင်းသိနေတဲ့ သမီးစိတ်ကစားလိမ့်မည်ဟု မိမိလုံးဝမထင်ခဲ့ မိ။

ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မြင်နေတွေ့နေရသော ထိုက်တန်ကိုမှ ရွေးချယ်ခဲ့တာ မယုံနိုင်စရာပါပဲ။ အချစ်မှာ မျက်စိ မရှိဘူးဆိုလျှင်တောင် အသိဉာဏ် ဤမျှလောက် ကင်းမဲ့ဖို့မကောင်း ပါ။ အဲဒါတို့တွေးမိပြီး ဒေါသတွေသာ တလိပ်လိပ်တက်နေရတော့ သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောသံများအရ သမီးလေးတို့ကို ယောက္ခမဖြစ်သူက လိုက်ရှာပြီး သူ့အိမ်မှာ ခေါ်ထားပြီတဲ့။ သမီးကို တွေ့ချင်ပေမယ့် မိဘရဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာကိုမှ နားမလည် ကိုယ့် အနာဂတ်ကိုမှ တိကျသေချာသောလမ်းတို့ မရွေးချယ်ခဲ့သော သမီး ရဲ့ ဖိုက်မဲ့ကြီးကို တွေးမိတိုင်း ပြောဆေးမရှိသလိုပင် ဖြစ်နေရတော့

သည်။

“ကိုခင်ထွန်း”

“.....”

“ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ ရှင်ဘယ်လောက် ခံစား နေရသလဲဆိုတာ ကျွန်မနားလည်နိုင်ပါ့တယ်။ လူဆိုတာ ကိုယ့်သမိုင်းကိုယ်ရေးရတယ်ဆိုပေမယ့် ကျွန်မတို့မိဘနှစ်ပါးရဲ့ ပယောဂကြောင့်နဲ့တော့ အမှားမဖြစ်ပါစေနဲ့တော့ရှင်၊ ကောင်လေး မိဘတွေ လူကြီးလူကောင်းပီသစွာ လာအပ်တာကို ရှင်လက်ခံပေး ပါ ကိုခင်ထွန်းရယ်”

“မင်းထင်လား ခင်မျိုးချစ်၊ ငါတို့ အဲဒီလိုကြည်ကြည်ဖြူ ဖြူနဲ့ လက်ခံပေးလိုက်ရင် ငါတို့သမီး အနာဂတ်မှာ လှပနေနိုင် လောက်ပြီလို့ မင်းထင်နေသလား ခင်မျိုးချစ်ရယ်”

လှိုက်မောတုန်အက်နေသော ငိုသံကြီးနှင့်အတူ မျက်ရည် တွေ တစ်ပေါက်ပေါက်စီးကျနေသော ခင်ပွန်းကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ခင် မျိုးချစ်တစ်ယောက် ရင်တစ်ခုလုံး နာကျင်စူးရှသွားရသည်။

ကိုခင်ထွန်း ဘာပြောချင်သလဲဆိုတာ ဒေါ်ခင်မျိုးချစ် အသိဆုံးပဲမဟုတ်ပါလား။ ကောင်လေးနဲ့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူက တစ်ချက် ကလေးမှ မျက်နှာကြောထည့်ခဲ့တာမရှိဘူးပေ။ ထိုက်တန်ဆိုတဲ့

ကောင်လေးကို ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဘယ်လောက်အမြင်ကတ်သလဲဆိုတာ မိမိအသိဆုံးပဲဖြစ်သည်။

“ကိုခင်ထွန်းရယ်”

ခင်ပွန်းဖြစ်သူရဲ့ ရင်ခွင်လေးထဲ တိုးဝင်ကာ ဒေါ်ခင်မျိုးချစ်လည်း တသိမ့်သိမ့်သာ ရှိကိုင်လိုက်မိပါတော့သည်။ ရှေ့ဆက်ဘာတွေဖြစ်လာဦးမလဲ။ သေချာတာကတော့ သမီးလေးရဲ့ အနာဂတ် ဘယ်လိုမှ မလှပနိုင်ဘူးဆိုတာပါပဲ။ ကောင်လေးက မိမိတို့ကိုအရွံ့တိုက်ပြီး သမီးလေးကို အရယူခိုးပြေးသွားတာမဟုတ်လား။ ရင်ထဲမှာ မကျေနပ်ချက်တွေ၊ အငြိုးအတေးတွေနှင့် အပိုင်ချုပ်ကိုင်လိုက်တာပါ။

ရင်လေးလိုက်တာ။

သမီးရယ်။

တွေးတွေးမိတိုင်း အမေရင်လေးလိုက်တာကွယ်။

ထိုက်တန်တစ်ယောက်မှာလည်း အမေ့စကားကြောင့်

စိတ်အညစ်ကြီး ညစ်နေရတော့သည်။

မိန်းကလေးရှင်ဘက်ကို ပြန်သွားအပ်ရမယ်တဲ့။

ဘာတွေလဲ။

လိုချင်လို့ယူခဲ့ပြီးပြီဟာ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေနဲ့ အုန်းပွဲ

ငှက်ပျောပွဲတွေနှင့် ပြန်အပ်ရတာ ဦးနှောက်ခြောက်စရာ။

ပြီးတော့...

ခင်ခက်ခက်ရဲ့အဖေ ဦးခင်ထွန်းဆိုတဲ့အဘိုးကြီး။

ဒီလူကြီးက သူ့ကို အစကတည်းကမှ ကြည်တာမဟုတ်ချေ။ သူ့နဲ့လမ်းမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့လို့ ခင်ခက်ခက်ရဲ့အဖေပဲဆိုတဲ့အသိနဲ့ ပြုံးပြနှုတ်ဆက်တာကိုပင် မသိချင်ဟန်ဆောင်ပြီး သွားတတ်တဲ့လူကြီးပါ။ မျက်နှာကျောကြီးက သူ့ကိုတွေ့လိုက်တာနှင့် ခက်ထန်မာကျောသွားတတ်၏။

ဒီအဘိုးကြီးနဲ့ သူ လုံးဝမသင့်မြတ်ခဲ့ချေ။

နေရင်းထိုင်ရင်း သူ့ကိုကြည့်မရဖြစ်နေတဲ့ ဦးခင်ထွန်း။

ခင်ခက်ခက် ဘယ်လောက်ချောချော သူ့ထက်သာတာတွေ ထိုက်တန်ဘဝမှာ အများကြီးပဲမို့ မျက်စောင်းပင်လှည့်မထိုးမိခဲ့။ နောက်တော့ မရှိသွေးကြီးပြီး မာန်တက်နေတဲ့ အဖိုးကြီးကို သူ့စိတ်ထဲ အခဲရခက်လာတာနှင့် ခင်ခက်ခက်ကို ဇွတ်အတင်းပင် သူလိုက်ခဲ့သည်။ သူ့လိုကောင်နဲ့ လုံးဝမတူမတန်ဘူးဆိုပြီး သူ့သမီးကို အထွတ်အမြတ်ထားနေတာကို အမြင်ကတ်လွန်းလို့ပါ။

အစကတော့...

လွယ်တော့မလွယ်လောက်ဘူးဟု သူထင်ထားခဲ့မိ၏။

သို့သော် ရုပ်ချောပြီး အပြောအဆိုညက်သော ထိုက်တန်ရဲ့နှုန်းနပ်ပျံ
ကြောင့် အရိုင်းမလေး ခင်ခက်ခက်တစ်ယောက် အချိန်တိုတိုလေး
အတွင်းမှာပင် သူ့ရင်ခွင်ထဲ ရောက်လာခဲ့သည်။

ထိုက်တန် ကျေနပ်မိ၏။

ဒီအပိုကြီးတော့ ကျန်းတော့မယ်ဆိုတဲ့ အတွေးတွေ တွေးမိ
တိုင်း ကျေနပ်ပီတိဖြစ်ရမြဲပင်။ သို့သော် အင်မတန်မာကျွမ်းတဲ့
ဦးခင်ထွန်းတို့ဆီမှ သတင်းစကားသံများ လျှံထွက်လာ၏။ ထိုက်တန်
လိုကောင်နဲ့ လုံးဝသဘောမတူနိုင်ဘူးတဲ့လေ။ ဘယ်လောက်ပဲ မိဘ
ပိုက်ဆံချမ်းသာနေနေ စိတ်မဝင်စားဘူး။ အထင်မကြီးဘူးတဲ့။ ဒီလို
ကောင်မျိုး သမက်တော်ဖို့ဝေးရောတဲ့။

ထိုစကားသံတွေကြောင့်ပဲ သူ့ဒေါသတွေ အကြီးအကျယ်
ထွက်ခဲ့ရ၏။ သူ့မာနတွေက ခေါင်းထောင်ထလာခဲ့သည်။ မရှိသေး
ကြီးနေတဲ့ ဦးခင်ထွန်းနဲ့ ဒေါ်ခင်မျိုးချစ်တို့ရဲ့စိတ်တတ်ကို အလဲထိုး
နိုင်ဖို့ သူကြိုက်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်မိ၏။

မလိုချင်ပါဘူးဆိုတဲ့ သူ့လိုသမက်မျိုးကို ပေးအပ်ဖို့
ထိုက်တန်ကြိုးစားမိ၏။

ကံတရားရဲ့ဖေးမမှုကြောင့်လားမသိ ခိုးဖြေးမယ်ဟု အကြိမ်
ကြိမ်အခါခါ တေးထားသော သူ့စိတ်ကို ကံကြမ္မာက မျက်နှာသာ

ပေးခဲ့သည်။

စာမေးပွဲအောင်စာရင်းသွားကြည့်ပြီး ကျန်းခဲ့သော ခင်ခက်
ခက်ကို သူငယ်ချင်းအိမ်မှပြန်အလာ ရပ်ကွက်ထိပ်တွင် မထင်မှတ်
ဘဲ တွေ့လိုက်ရ၏။

အစကတော့...

ခိုးဖို့စိတ်ကူးမရှိခဲ့ချေ။

စာမေးပွဲအကြောင်းသာ မေးရသက်သက် သူမေးကြည့်မိ
ခြင်းဖြစ်၏။ ဒီအချိန်မှာတော့ အစကတည်းကမှ ငိုချင်လက်တို့ဖြစ်
နေသော ခင်ခက်ခက်တစ်ယောက် သူ့ရှေ့တွင် ကျူကျူပါအောင်
မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ပြီး ငိုပါလေတော့၏။ ထိုက်တန်
ဘာလုပ်လို့ဘာကိုင်ရမှန်းမသိအောင်ပင် ကြောင်သွားရသည်။

လမ်းခုလတ်ကြီးတွင် ငိုနေသော ခင်ခက်ခက်ကိုကြည့်ပြီး
နှစ်သိမ်ဖို့ စဉ်းစားမိရာမှ ခင်ခက်ခက်၏ မိဘများ၏စကားကို
ပြန်ကြားယောင်ကာ ဒေါသတွေပေါက်ကွဲပြီး အခါအခွင့်သင့်တုန်း
တစ်ခါတည်းခိုးဖြေးဖို့ ဆုံးဖြတ်မိတော့သည်။

ခုတော့...

သွားပြန်အပ်ပြီး မင်္ဂလာကိစ္စဆွေးနွေးရမည်တဲ့။

သူမသွားချင်ပါဘူး။

ခင်ခက်ခက်ရဲ့ မိဘတွေက သူ့ကိုအထင်သေးကာ မတူ
သလိုမတန်သလို ဆက်ဆံခံရမှာ သူ့ရင်မဆိုင်ချင်။ မလှိုက်ချင်ဘူး
ဟု အမေ့ကိုငြင်းတော့ အမေက ရင်ဘတ်စဉ်တီးကာ ဆူတော့၏။

ခင်ခက်ခက်ကလည်း ဝမ်းနည်းကာ တစ်ရံ့နှင့်ငိုနေသည်။

အဲဒါတွေကိုပဲ ထိုက်တန်က စိတ်ပျက်တာလေ။ မိန်းမ
တစ်ယောက်ကိုခိုးမိတာ အဲဒီလောက်တောင်ပဲ အလုပ်တွေက ရှုပ်ရ
သတဲ့လား။ အရင်ကတည်းကမှ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပေါ့ပေါ့ပါး
ပါး နေတတ်တဲ့ ထိုက်တန်အတွက် အနှောင့်အယှက်ကြီးတစ်ခုနှင့်
ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသလိုပင် ဖြစ်နေရသည်။

အပေနှင့်အမေကလည်းတမှောင့်။

သားဘက်ကခံစားချက်ကို နားမလည်ဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့
ကဲ့ရဲ့ရှုံ့ချမှုကိုသာ စိုးကြောက်နေကြသည်။ သူတို့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ
အတွက်ပဲ ကြည့်နေကြတော့၏။

နောက်ဆုံးတော့...

ထိုက်တန်ပဲ အလျှော့ပေးခဲ့ရသည်။

သိလင်ခြင်းမရှိသေးချေ။

တာ ခင်ခက်ခက်

သူ့အတွေး... မှာတော့ ထိုသို့ပြန်အပ်ပွဲကို ရှိသေးလေးစား
မှုတွေထက် အောင်လံထူပြုဖို့ အတွက်သာ သူ့စိတ်တွေထက်သန်နေ
ခဲ့၏။

သွားရမယ်ဆိုလည်း သွားလိုက်လေ။

သူက...

ပိုင်နေ၊ နိုင်နေပြီးသားလုပ်ဟာ။

ဘာဖြစ်သလဲနော်။

အခန်း (၄)

“တောက်... ဒီကောင်ကွာ ပြောထားတဲ့ကြားကနေ အခု ထိပြန်မလာနိုင်သေးဘူး၊ အချိန်ကနီးကပ်နေပြီကွ၊ မူမူ မင်းသားဆီ ဖုန်းဆက်ပြီးခေါ်စမ်း၊ အခုချက်ချင်း အိမ်ပြန်လာခဲ့လို့”

“ဆက်နေတာပဲ ကိုရယ်၊ ဖုန်းကပိတ်ထားတယ်ရှင့်၊ တစ်ချိန်လုံး ဖုန်းခလုတ်ကိုနှိပ်ရတာ လက်တောင်ညောင်းကိုက်လာ ပြီ”

“ကျွတ်... ပြဿနာပဲကွာ၊ ဒီကောင်ကြောင့်နဲ့တော့ ခက်တော့တာပဲ၊ သူမပါဘဲ ငါတို့ချည်းပဲ ဘယ်လိုသွားအပ်ရမလဲ၊ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကရှိသေးတယ်ကွ၊ မင်းသားကြောင့်နဲ့တော့ ခက်တော့တာပဲကွာ၊ သူထင်ရာသူစိုင်း၊ လုပ်ချင်သလိုတွေ လျှောက် လုပ်လာပြီးတော့မှ ဒီကောင်က ရှောင်ချင်နေတယ်၊ မင်းသားတွေ

စကားဆိုသော်လည်း

ကြောင့်နဲ့တော့ ခက်တာပဲကွာ၊ ဘယ်အကောင်မှ ထောင့်မကျိုးဘူး၊ ဘာကို သက်သက်ဒုက္ခပေးဖို့ လူဖြစ်လာကြတဲ့ကောင်တွေ၊ ငါ့သွေး သွေ့မှ ဟုတ်ရဲ့လားမသိပါဘူးကွာ”

“အမလေး ကိုစံ၊ ရှင်ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ရှင်သွေး ဟုတ်လို့ ကျွန်မက ဘယ်သူနဲ့ဖြစ်ပြီး ရတယ်ထင်သလဲ ကိုစံ၊ စကားကိုရှင်ကြည့်ပြောနော်”

“ကြည့်ပြီးပြောနေတာပဲကွ၊ မင်းသားတွေရဲ့အချိုးကို ကြည့်ပါလား၊ ဘယ်အကောင်ကများ ငါ့အကျင့်စရိုက်နဲ့တူလို့လဲ”

“ကိုစံ”

“မင်းငါ့ကိုမအော်နဲ့ မူမူ”

“အော်မှာပဲ၊ ရှင်က ကျွန်မအသံမထွက်ထွက်အောင် ခေါ်နေတာပဲဟာ၊ အော်မှာပေါ့၊ ပြဿနာမဖြစ်ချင်လို့ ငြိမ်နေတာ မှာမရတာ”

ဘုရားရေ။

ယောက္ခမဖြစ်သူနှင့် ယောက္ခထီးဖြစ်သူတို့၏ တစ်စတစ်စ နယ်လောင်လာသော စကားသံကို နားထောင်ရင်း ကြားကနေ နယ်နားလေးငယ်ကာ ငိုချင်စိတ်ပေါက်ရသူက ခင်ခက်ခက်ရယ်

အစကတည်းက ဒီမိသားစုရဲ့အကြောင်းကို သိနေပြီးသားပါ။ လင်မယားချင်း အမြဲတကြိမ်းကြိမ်းချလို့ ပတ်ဝန်းကျင်က ကဲ့ရဲ့နှာခေါင်းရှုံ့ရတာလည်း သူမအသိ။

သို့ပေမယ့်...

အရှင်က ကိုယ်နဲ့မသက်ဆိုင်ခဲ့ဘဲ နေလို့ရခဲ့ပေမယ့် အခုလို သက်ဆိုင်ပြီး နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ရှင်ဆိုင်နေရချိန်တွင်တော့ တကယ့်ကို သွေးပျက်တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာရယ်ပါ။

ခက်မျက်လုံးထဲ အဖေနဲ့အမေပုံရိပ်ကို ပြေးမြင်မိ၏။ အခုလို လင်မယားချင်းမသင့်မြတ်လို့ ခွန်းကြီးခွန်းငယ်ရန်ဖြစ်ဖို့ နေနေသာသာ သမီးရှေ့တွင် တစ်ခါမျှပင် မျက်နှာမသန်မှန်ခဲ့ကြတဲ့ အဖေနဲ့အမေရဲ့ အကျင့်စရိုက်။ မနက်မိုးလင်းတာနှင့် အဖေနဲ့အမေရဲ့ ဘုရားရှိခိုးသံ၊ အမျှဝေသံတွေနှင့်အတူ ကြည့်နူးစွာနိုးထခဲ့ရသော သူမ။ အခြေအတွေ့က ထင်မထားလောက်အောင်ပင် ပြောင်းလဲခြားနားနေတော့သည်။

မနက်မိုးလင်းကလည်း ဆူညံဆူညံအသံများကြောင့် ညက စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်ခဲ့သော သူမ အိပ်ရာက အထိတ်တလန့် နိုးခဲ့ရသည်။

တန်ကတော့ ဘာမှမထူးဆန်းသလို တခေါ်ခေါ်နဲ့ အိပ်နိုင်

ပေမယ့် သူမမှာတော့ ရင်တုန်ပန်းတုန်နှင့် အသံတွေကို နားထောင်ကာ နေရာနေရာမရှိတော့သလို ခံစားနေရ၏။

အမေမူအသံက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ပေါ်ထွက်နေတာလေ။ ကြည့်ရတာ အဖေမဲ့ ညကအိမ်ပြန်မအိပ်ဘဲ မိုးလင်းမှ ပြန်လာပုံရသည်။ လင်မယားနှစ်ယောက် အကြီးအကျယ် စကားများနေကြ၏။

မကြားဝံ့မနာသာ အမေမူရဲ့ စွပ်စွဲသည့်စကားသံများကို ခက် အတိုင်းသားကြားနေရ၏။ ငိုချင်စိတ်နှင့်အတူ သူမရဲ့ လက်ရှိ ရထားသောဘဝကိုကြည့်ကာ နောင်တတွေတသိကြီး ရနေရသည်။

ဖိုပြီးခံစားရတာက

ဒီကနေ့ သူမကို လူကြီးစုံရာနဲ့ ပြန်အပ်မယ့်နေ့မို့ ပို၍ပင် ရင်ထိတ်နေရ၏။ ရန်ဖြစ်ပြီး အဖေပြန်ထွက်သွားမှာကို ခက် အစိုးရိမ်ကြီးစိုးရိမ်နေမိသည်။ တော်ပါတော့ အဖေနဲ့အမေရယ်လို့ တောင်းပန်တားဆီးချင်ပေမယ့် သူမမှာ ထိုအခွင့်အရေးမျိုးက ရှိမနေချေ။

သို့သော်...

အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင်ပင် မနက်ပိုင်းက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ထသတ်ကြတော့မည့်အတိုင်း ရန်ဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့ အဖေနဲ့အမေက နေ့လယ်ပိုင်းရောက်တော့ သူတို့ဘာမှမပြစ်

ခဲ့ကြသလိုပင် ပြန်ပြီးအဆင်ပြေကာ သင့်မြတ်နေကြသည်။

တကယ်မကြိုဘူးတဲ့ ဖြစ်ရပ်ပါပဲ။

သို့ပေမယ့်...

ခက် ဝမ်းသာမိတာကတော့ အမှန်ပါပင်။

အခြေအနေတွေ အေးချမ်းသွားတာ မင်္ဂလာတစ်ပါးပဲ မဟုတ်လား။ အမေရယ်သံနှင့် အဖေရယ်သံကို ကြားနေရတာ တကယ်ပဲ နားချမ်းသာစရာပါ။

ညနေခြောက်နာရီဆိုတဲ့အချိန်ကို စောင့်မျှော်ရင်း ခက်ရဲ့ အဖေနှင့်အမေကို မျက်နှာချင်းပြန်ဆိုင်ရမယ့်အရေး တွေးတွေးပြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေခဲ့ရ၏။

လေးနာရီလောက်ကျတော့ တန်က အပြင်ကိုထွက်သွား သည်။ ဘယ်ကိုသွားမယ်ဟုလည်း ပြောမသွားချေ။ သူမကလည်း မမေးမိ။ သူသိနေပြီးသားလေဆိုတဲ့အသိနဲ့ ထွက်သွားတာကို ဒီအတိုင်းပဲ ကြည့်နေခဲ့မိသည်။

ခုတော့...

မိသားစုတွေအားလုံးလည်း အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ပြီးချေပြီ။

အချိန်အားဖြင့်လည်း ငါးနာရီခွဲနေပြီဖြစ်၏။ သို့ပေမယ့် တန်ကတော့ အိမ်ပြန်ရောက်မလာသေးချေ။ အဖေနှင့်အမေတို့ကြောင့်

ပူလောင်ခဲ့ရသော ရှင်က အခုမှ အေးငြိမ်းမယ်ကြံကာရှိသေး တန်ကြောင့် ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ပြီးပူလောင်နေရသည်။

တန်ရယ်။

ရှင်ဘယ်ရောက်နေလဲဟင်။

ဖုန်းကိုလည်း ပိတ်ထားတယ်တဲ့။

ခက် စိတ်ပူလိုက်တာ။

အခုလောက်ဆိုလျှင် အဖေနှင့်အမေကတော့ သူမတို့အလာ ကို ပြင်ဆင်ပြီးစောင့်မျှော်နေတော့မှာပဲ။ နာရီကိုမော့ကြည့်ပြီး ခက် ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းမှုများက စုဖြိုတိုးဝင်လာရ၏။ မျက်ရည်တို့က ဝေဝဲကာ တက်လာကြသည်။

သို့သော်...

အပူရပ်ကို အမေတို့မမြင်အောင် အလှအပတွေချယ်သကာ ဖုံးဖိထားရတာမို့ မျက်ရည်စီးကြောင်းကြီးတွေ ကျမသွားရအောင် မျက်တောင်စိပ်စိပ်များ ပုတ်ခတ်ပြီး တားဆီးနေရသည်။

တန်ပြန်မလာလို့ အားငယ်နေရသည့်အထဲ တန်ကြောင့် အဖေနှင့်အမေက တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားကထများနေကြသည်။

“ကုဋေတန်”

“ဗျာ...အဖေ”

“သွားစမ်း...ဟိုကောင်ထိုက်တန် ဘယ်ရောက်နေလဲလို့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေကို သွားမေးစမ်း ကုဋေ”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ”

ကုဋေတန် ဆတ်ခနဲထကာ ဟိုက်ထဲကထွက်သွား၏။

ဒီမိသားစုထဲမှာ ကုဋေတန်က နည်းနည်းတော့အနေအေး သည်ဟု ပြောရမည်။ ကုဋေတန်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ပြဿနာဖြစ်သံ သိပ်မကြားရချေ။ အစက ကုဋေတန်ကို ခက် သိပ်သတိမထားမိခဲ့ ပေမယ့် တန်နဲ့ပတ်သက်ဆက်သွယ်လာချိန်တွင်တော့ ကုဋေတန်ကို ခက် သတိထားခဲ့မိသည်။

ကုဋေတန်က မိဘအပေါ်သိတတ်ပြီး ရိုသေလေးစားတာ ကြီး မရှိသော်လည်း သူ့အတွက်နှင့်တော့ ဘာပြဿနာမှ မတက်စေ ဘဲ ခပ်အေးအေးနှင့် ဖာသိဖာသာနေတတ်သူပဲဖြစ်သည်။

သူမ ဒီတိုက်ကြီးထဲကိုရောက်တော့ အပြုံးအရယ်မရှိ ထူးဆန်းသောမျက်ဝန်းတစ်စုံနှင့်သာ စိုက်ကြည့်ပြီး ကြိုဆိုခဲ့သော ကုဋေတန်ကို သူမတအားမခင်မိပေမယ့် တအားကြီးလည်း စိမ်းသက်မနေမိပါချေ။

သို့သော်...

အခုလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး တန်ကို သွားရှာဖွေဖို့ ထွက်သွား

ခြင်းကိုတော့ သူမကျေးဇူးတင်မိတာတော့ အမှန်ရယ်ပါ။

ကုဋေတန်ထွက်သွားတော့ ခြောက်နာရီပင်ထိုးနေချေပြီ။ အပေ့အမေက ရန်စမသေသေးပေမယ့် ခက်ရှိနေတာကို သတိထား မိကာ ရှေ့မဆက်ဘဲ ဖြတ်ထားသလိုရှိသည်။ ရန်မဖြစ်ပေမယ့် တစ်ယောက်တစ်နေရာစီတွင် ရှိနေကြ၏။ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ကြ ချေ။

နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ ကုဋေတန် ပြန်ဝင်လာ၏။

“ထိုက်တန်လာပြီအဖေ”

အမီးလေး။

ကုဋေတန်ရဲ့ အသိပေးစကားကြောင့် ခက်မျက်နှာလေး လက်ခနဲဖြာကာ တိုက်ပေါက်ဝဆီသို့ ချက်ချင်းရောက်သွားရသည်။

ကုဋေတန်ဝင်လာပြီး သိပ်မကြာ နောက်ကနေ ထိုက်တန် လိုက်ဝင်လာ၏။ တန်ကိုမြင်တော့ ဒေါသအရှိန်မပြယ်သေးတဲ့ အဖေ က ဆိုဖာဆက်တီမှာ ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲထကာ တန်အနားသို့ ပြုန်းခနဲရောက်လာ၏။

“ဟေ့ကောင် ထိုက်တန် ဒါက ဘာအချိုးချိုးတာလဲ၊ မင်းဘာလုပ်တာလဲ”

အင်္ကျီရင်ဘတ်စကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ဒေါသတကြီး တုံ့ပြန်ခဲ့

လုပ်နေတဲ့ အဖေကြောင့် ခက်ရင်တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ မျက်လုံးလေးတွေ ပြူးသွားရသည်။

“အဖေ...အဖေ မရိုက်ပါနဲ့၊ တန့်ကိုမရိုက်ပါနဲ့၊ ခက် တောင်းပန်ပါတယ်၊ တန့်ကိုမရိုက်ပါနဲ့အဖေရယ်၊ အဟင် ဟင်”

ခက်တစ်ယောက် တင်းထားသောစိတ်တွေ ဘယ်လိုက နေဘယ်လို ပြေလျော့သွားမှန်းမသိ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသော ဦးခံမင်းတန်လက်တွေကို ဖမ်းဆုပ်တားဆီးကာ အသနားခံတောင်းပန်နေမိတော့သည်။

“ဟာ...သမီး...သမီးခက် မငိုနဲ့လေ”

“အဟင်...ဟင်”

အဖေက သူမငိုတော့ အံ့ဩကာ လန့်သွားပြီး တန့်ဆီ ရောက်နေသော ဒေါသစိတ်တို့ ပြယ်လွင့်ကာ သူမဆီ အာရုံရောက် လာသည်။

“ဒီနေ့က သမီးရုံမင်္ဂလာနေပါအဖေ၊ သမီးအတွက်နဲ့တော့ တန့်ကို အဖေအပြစ်မမြင်လိုက်ပါနဲ့နော်၊ တန့်စိတ်ထဲမှာ မျက်သွား မှာ သမီးမလိုလားလို့ပါအဖေ”

“အေးပါ သမီးရယ်၊ အေးပါ၊ အဖေစိတ်ထိန်းပါ့မယ်၊ ဖိတ်ကောင် မင်းဘာရုပ်လုပ်နေတာလဲ၊ အဝတ်အစားသွားလဲလေ”

“ကျွန်တော် ဒီအတိုင်းပဲလိုက်မှာအဖေ”

“ဘာကွ”

ဟင်။

ခက်မျက်လုံးလေးတွေ ပြူးဝိုင်းသွားရသည်။

တန့်ဆီ နားမလည်နိုင်တော့သလို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်မိ စာ။

ဒီပုံစံအတိုင်းလိုက်မှာတဲ့။

စပိုဂျပ်လက်တိုအနက်ရောင်က ရှေ့ရင်ဘတ်တွင် အရုပ် တွေက ကြောင်ကြောင်ကျားကျား။ ဝတ်အစားတာက ဂျင်းဘောင်းဘီ အနက်ရောင်ရှည်။

ဒါဟာ မိန်းမပြန်သွားအပ်မယ့် သတို့သားလောင်း တစ်ယောက်ရဲ့ပုံစံတဲ့လား။

“ဘာပြောလိုက်တာလဲ ထိုက်တန့်၊ မင်းဘယ်လိုပြော လိုက်တာလဲ၊ ဟောကောင် ဒီပုံစံနဲ့လိုက်လို့ရမလားကွ၊ မင်းပုံစံကို လည်းကြည့်ဦး”

“ကျွန်တော် ဒီလိုပဲဝတ်တတ်တာပဲဟာ”

“မင်းဘယ်လိုပဲဝတ်တတ်ဝတ်တတ်ပေါ့ကွ၊ အခုဟာက မင်္ဂလာကိစ္စနဲ့သွားရမှာ ကျက်သရေရှိအောင်တော့ ဝတ်မှပေါ့၊ လှနဲ့သူ

နဲ့တူအောင်ဝတ်မှပေါ့ ထိုက်တန်၊ ဒါကို မင်းနားမလည်ဘူးလား။”

“ကျွန်တော် မလဲချင်ဘူး”

“ထိုက်တန် မင်း မင်း သွား သွားစမ်း၊ အခုချက်ချင်း ငါ့ရှေ့ကနေထွက်သွားပြီး အဝတ်သွားလဲစမ်း၊ မင်းကို ငါဆွဲထိုးမိ တော့မယ်နော်”

အဖေလက်သီးက တန်ဖျက်နာပြုနုနထက် ဝဲနေပြန်၏။

“အဖေ မလုပ်ပါနဲ့၊ မလုပ်ပါနဲ့”

ဆွဲတဲ့သူကခက်။

အရှေ့က ဆူညံညံအသံတွေကြောင့် ပြေးထွက်လာသူက အမေမူရယ်ပါ။

“ဘယ်လိုတွေဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း အားနာပါဦး”

ပျာယံပျာယာထွက်လာပြီး အမေကစားဆီးသည်။

“မင်းသားကို မင်းကြည့်ပြောစမ်းမူမူ၊ ဒီကောင်မျက်နှာ ပေးကို ငါတစ်စက်မှ ကြည့်မရတော့ဘူး၊ အဝတ်အစားသွားလဲဖို့ မင်းပြော၊ တောက်”

အဖေက ဒေါသတကြီးနှင့် အားလုံးရှေ့ကနေထွက်ကာ အပေါ်ထပ်အခန်းဆီတက်သွား၏။

“သားရယ် မင်းကလည်းဟုတ်တာပဲ၊ ဒီပုံစံကြီးနဲ့ သူများ တွေမြင်ရင် ကဲ့ရဲ့မှာပေါ့၊ သွား သွား အဝတ်သွားလဲလိုက်နော် တန်လေး၊ မင်းအဖေရဲ့ဒေါသလည်း သိရဲ့သားနဲ့၊ စိတ်မပါလည်း ဆေးတော့လုပ်ပေးလိုက်ပါတန်ရယ်၊ အမေ ကြားကနေတောင်းပန် ငါတယ်”

“မလဲချင်ဘူး အမေ၊ ဒီပုံစံနဲ့မလိုက်နဲ့ဆိုလည်း နေခဲ့ရုံပဲ၊ ကျွန်တော်မှ စိတ်ကူညီကျပ်မခံနိုင်တာ၊ လူကြီးတွေကြားထဲတောင် ဘယ်လိုနေရမှန်းမသိလို့ အခုလိုရှောင်နေတာ၊ ဟိုကောင်အတင်းလာ ခေါ်လို့ လိုက်လာရတာ၊ ပြန်မအပ်ချင်ရင်လည်းနေကြတော့ဗျာ၊ အစီအစဉ်ပျက်လိုက်တော့”

“အမလေး...ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲထိုက်တန်၊ ဒါ မင်းပြောသင့်တဲ့စကားလား၊ ခက်မိဘဲတွေက ရှိသေးတယ်ဟဲ့၊ အော်ကိုလည်း မင်း နည်းနည်းလောက် ငဲ့ညှာသနားပါဦး”

“သားက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ ပိုသနားတတ်တယ်ဆိုတာ အမေသိပါတယ်ဗျာ”

ထိုက်တန်ရဲ့အသံက မာဆတ်ဆတ်။

“တန်”

ခက်ရဲ့ခေါ်သံက ပျော့ပျော့။

တန်ဖျက်နာက ခက်ဘက် စောင်းငဲ့ကြည့်လာ၏။

“ဒီအတိုင်းပဲ လိုက်ခဲ့ပါတန်၊ ဒီပုံစံအတိုင်းနဲ့ပဲ ခက်နော့
လိုက်ခဲ့ပေးပါ၊ ခက်တောင်းပန်ပါတယ်”

အသနားခံသံလေးက အက်ကွဲတုန်ယင်လို့။

အမေကတော့ သားဖြစ်သူကို အပြစ်တွေတင်ကာ ဆူ
သလို အပေါ်ထပ်ကနေဆင်းလာသော အဖေကလည်း သက်ပြ
ရှိုက်၏။ ကုဇွတ်တန်ကတော့ သူမရဲ့မျက်ရည်လုံးနေသော မျက်
ကို မကြည့်ရက်သလို ခေါင်းလေးငဲ့ကျသွားတော့သည်။

အခန်း (၅)

အင်မတန် ဟန်ဆောင်ကောင်းပါသည်ဆိုသည့် အဖေနှင့်
အမေသည် သူမပုံစံပြင်ဆင်ထားမှုနှင့် တန်ပုံစံ အက္ခရာခြားကြီးခြားနား
နေတာကို သတိပြုမိလိုက်သည်နှင့် ချက်ချင်းပင် မျက်နှာပျက်သွား
ကြ၏။

အံ့ကိုတင်းနေအောင် စေ့ကြိတ်ထားသော အဖေမျက်နှာ
က ပန်းသီးနီရဲ့ရဲတစ်လုံးလိုပင် နီမြန်းလျက်ရှိသည်။ အမေမျက်နှာ
မှာလည်း ဝမ်းနည်းနာကျင်မှုတို့နှင့် နှင့်သည်းလျက်ရှိ၏။ လူကြီး
မိဘအပေါ် အရိုအသေကင်းမဲ့သလိုဖြစ်နေသော တန်ပုံစံကြောင့်
ခက်ရဲမိဘများအပေါ် အဖေဖေရော အမေမူပါ အားနာနေဟန်ရှိနေ
ကြသည်။ တောင်းပန်သည့်မျက်ဝန်းအကြည့်လေးတွေနှင့် ကြည့်နေ
ကြ၏။ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေရော၊ ဖိတ်ကြားထားသော ဧည့်သည်

များရှေ့မှာမို့ ပြဿနာမဖြစ်အောင် ထိန်းချုပ်ကာနေကြသော်လည်း နှစ်ဘက်မိဘများမှာ ရင်းနှီးဖော်ရွေသော အရိပ်လက္ခဏာကိုတော့ မမြင်ရပါချေ။

ခက်။

တန်ဆီ စောင်းငါ့ကြည့်မိတော့ ချောမောသော တန်မျက်နှာမှာ အရောင်တစ်ခု စိုလက်ကာ ဝင်းလက်နေသလိုရှိသည်။ နီထွေးနေသော တန်နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာထက်မှာ ကျေနပ်သော အပြုံးလေးတွေနှင့်။

တန်။

ရှင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ။

ရှင်အရမ်းကိုပဲ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေတာလား တန်။

မင်းနဲ့သဘောမတူနိုင်ပါဘူးလို့ ကြိုးဝါးခဲ့တဲ့ အလက်ထဲက သမီးကို အရယူပြုနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အနိုင်ရမှုကို မာန်တတ်ပြနေတာလား။ တော်ပါတော့တန်ရယ်။ အဖေက ကျရှုံးနေတဲ့ တစ်ယောက်ပါ။ သမီးဖြစ်သူရဲ့ မိုက်မဲမှုကြောင့် လူကြားထဲမှာ မျက်နှာမပြရဲလောက်အောင်ပဲ ညှိုးငယ်နေရသူပါ။ ဒါကို တန်ထပ်ပြီး မော်ကြွားမပြနေပါနဲ့တော့ တန်ရယ်။

ခက် တောင်းဖန်ပါတယ်။

ခက်...

တောင်းဖန်ပါတယ်ရှင်။

ခင်ခက်ခက်တစ်ယောက် မျက်ဝန်းအိမ်လေးထဲ ရေသီလာသော မျက်ရည်စလေးများကို ဘယ်သူမှတွေ့မသွားရအောင် ခေါင်းဆေးကိုသာ တွင်တွင်ငုံထားမိသည်။ ဝမ်းနည်းစိတ်ကြောင့် တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လာသော နှုတ်ခမ်းသားလေးကို သွားလေးတွေနှင့် ခပ်ဖွဖွထိထိကိုက်ကာ တင်းနေအောင်ပင် စေ့ပိတ်ထားလိုက်မိ၏။

ပြီးဆုံးသွားပါပြီ။

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ခေါင်းမောရင်ကော့ကာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဝါးကလေး နေနိုင်သော အပျိုစင်ဘဝက အခုတော့ ခြေတစ်လှမ်းစာအမှား၊ အတွေးတိမ်တိမ် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု၏အောက်တွင် ထဲကျရှုံးနိမ့်သွားခဲ့ချေပြီ။

ဘယ်သူမပြုမိမိမှုတဲ့။

ကိုယ်လုပ်တဲ့ဒဏ် ကိုယ်ခံပဲပေါ့။

အရာအားလုံးကို ဘယ်သူကတိုက်တွန်းခဲ့လို့လဲ။ ခက်ပဲ အလောတကြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့တာပဲမဟုတ်လား။ ခက် သိသင့်တာက စာမေးပွဲကျလို့ အဖေနဲ့အမေက ဆုတာကလွဲပြီး အသေသေတံဘူးဆိုတာပါပဲ။ အခုတော့ နောင်မှရတဲ့နောင်တတွေနဲ့ ငိုကြွေး

ပြနေလို့လည်း ဘာများထူးခြားလာဦးတော့မည်နည်း။

“ကျွန်တော်တို့ဘက်ကတော့ သားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ခက်ခက်ဟာ သမီးပါပဲ။ အားလုံးသိတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်က သားတွေချည်းပဲ မွေးထားတာလေ။ သမီးမိန်းကလေးလိုချင်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဆန္ဒကို အခုတော့ ဦးခင်ထွန်းတို့ ဒေါ်ခင်မျိုးချစ်တို့က ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့တာပါ။ အဲဒီအတွက်လည်း ကျွန်တော်တို့လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး အရမ်းကိုပဲ ဝမ်းသာပြီး ဦးခင်ထွန်းတို့ကိုလည်း အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ သမီးလေးကိုလည်း ကိုယ်မွေးထားတဲ့ သမီးလေးလို့ တန်ဖိုးထားပြီး စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်။ မင်္ဂလာကိစ္စကိုလည်း အစ်ကိုကြီး ဦးခင်ထွန်းတို့ ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း တသွေမတိမ်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ်လို့လည်း ဟောဒီကရပ်ကွက်လူကြီးတွေရှေ့မှာပဲ ကျွန်တော်တစ်ခါတည်း ကတိပေးပါတယ်ခင်ဗျာ”

လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ပီသစွာပင် အပြောအဆိုညက်ညောလွန်းသော ဦးစံမင်းတန်၏ စကားကြောင့် လူကြီးတွေအားလုံးထံမှ ဝမ်းသာလှိုက်လှဲသော ချီးကျူးစကားသံများ သူမတို့အိမ်ဝိုင်းလေးထဲ လျှံတက်သွားရသည်။

အဖေနဲ့အမေလည်း မျက်နှာပန်းလှကား အခုမှပဲ ပြုံးနိုင်

အာ၏။ တန်ရဲ့ထောင့်မကျိုးမှုကို အင်မတန်မှ မျက်မှန်းကျိုးလှသော်လည်း ကိုယ့်သမီးက ရွေးချယ်ခဲ့ပြီးပြီမို့ အားမတန်၍ အနုလျှော့ခဲ့ရသော အမေက အဖေစံစကားကြားတော့ အတော်လေး ချစ်မြတ်သွားပုံပင်။

ဦးစံမင်းတန်အား ကျေးဇူးတင်သောအပြုံးတွေနှင့် လှမ်းညှိကာ အဖေက ခေါင်းလေးတညိတ်ညိတ်နှင့် ဖြစ်နေတော့၏။

“မင်္ဂလာရက်မြတ်နဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ကိစ္စကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဘက်မိဘတွေ နောက်ရက်မှပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီး နှေးနှေးထွေးထွေး တိုင်ပင်ဆုံးဖြတ်ကြတာပေါ့ဗျာ။ အခုတော့ စေ့စပ်လာပွဲ အောင်မြင်တဲ့အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ဦးခင်ထွန်းတို့ ဒေါ်ခင်မျိုးချစ်တို့ စေတနာမေတ္တာနဲ့ ဧည့်ခံကျွေးမွေးမှုကို အသိအမှတ်ပြုပြီး ရှေ့ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်တော်များက သုံးဆောင်ပေးကြပါလို့ ကျွန်တော်ကပဲ မေတ္တာရပ်ခံပါရစေခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ။ ဟုတ်ကဲ့ပါ။ အခုလို အားလုံးပြောစရာရှိအောင် အဆင်ပြေပြေ ချောချောမောမောဖြစ်ခဲ့တာဆိုတော့ အပဲပြောပြော မင်္ဂလာရှိတာပါပဲဗျာ။ ကျွန်တော်တို့လည်း ကြားရအထဲ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဦးစံမင်းတန်ရယ်”

ရပ်ကွက်လူကြီးက ဝမ်းသာစကားဆို၏။

ခက်ရင်ထဲမှာလည်း ကြည်နူးလို့မဆုံးတော့ပါ။

အဖေဖဲက ဒီကနေ့ပွဲကို တကယ်ပဲ စိတ်ပါဝင်စားစွာနဲ့ ထိန်းပေးခဲ့တာမဟုတ်လား။ ခက်အတွက်တော့ တကယ်ပဲအားရှိစွာပဲ ပါ။ အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နောက်ကို ဘာတစ်ခုမှ မစဉ်းစားမဆင်ခြင်ဘဲ မျက်စိမှိတ်လိုက်ခဲ့သော သူမအတွက် အခုလိုကြုံတွေ့ရမှုသည် အင်မတန်မှပင် ကံကောင်းထောက်မလွန်းလှပါသည်။

ထိုကံကောင်းမှုကို ဖန်တီးပေးခဲ့သော အဖေဖဲနဲ့ အမေမူတို့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်လို့မဆုံးမိပါတော့ချေ။

“ခက်”

တီးတိုးခေါ်သံကြောင့် တန်ဆီ သူမလှည့်စောင်းကြည့်မိတော့ တန်မျက်နှာက စူတင်းပုတ်သိုးလို့။

တန် ဘာဖြစ်နေတာလဲ။

မင်္ဂလာကိစ္စ အဆင်ပြေပြေဖြစ်တာကို မကျေနပ်ဘူးလား။

တန်မျက်နှာက ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်လောက်အောင် ပျက်ယွင်းနေခဲ့တာလေ။ တန် မကျေနပ်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို ခက် ကောင်းကောင်းကြီး ရှိမိသည်။ အဲဒီအတွက်လည်း ခက်အရမ်းကို စိုးရိမ်ပူပန်သွားမိ၏။

စောစောက ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေသော အရိပ်အယောင်များက ခက်မျက်နှာလှလှလေးဆီမှ ရုတ်ချည်းပင် ကွယ်ပျောက်သွားတော့သည်။

“ကိုယ်ပြန်ချင်ပြီခက်”

“ခဏလေးနေပါဦးတန်ရယ်၊ စည့်သည်တွေတောင် အခုမှစားကြတာ”

“ကိုယ်စိတ်အရမ်းကျည်းကြပ်နေပြီ”

“ပြဿနာပဲ။

- တန်ကတော့ အေးချမ်းသာယာနေမှုကလေးကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ ခြေလှမ်းစနေချေပြီ။

“ခဏလေးပါ တန်”

“မင်းရဲ့ ခဏလေးခဏလေးနဲ့ အခုထိုင်နေတာ နာရီဝက်ကျော် တစ်နာရီလောက်ရှိတော့မယ်ကွ”

သူမအနားနား ခပ်တိုးတိုးကပ်ပြောပေမယ့် တန်လေသံက တစ်ချက်ကလေးမှ ပျော့ပြောင်းမနေဘူးဆိုတာပါပဲ။ မသိချင်ဟန်ဆောင်ပြီး ခက် ငြိမ်သက်နေမိသည်။ တန်ကိုကြည့်ရတာ အဖေဖဲကရှိနေတာနဲ့ ထထွက်မသွားရဲပုံပါ။

သိပ်ပြီးရှိသေကြောက်ရွံ့လွန်းတာ မဟုတ်ပေမယ့် ရပ်ကွက်

လူကြီးတွေရှိနေတာရော တခြားဖိတ်ကြားထားတဲ့ စဉ်သည်တော်တွေရဲ့ရှေ့မှာ ရှိနေတာရောကြောင့် ထထွက်မသွားခြင်းပဲဖြစ်သည်။

အဲဒါကြောင့်လည်း ခက်ကို တီးတိုးကပ်ပြီး တန် အကူအညီတောင်းနေတာပေါ့။ မဟုတ်လျှင် တန်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားက ခက်ဆီမှာ အရေးအရာလုပ်ပြီး သူ့ဆန္ဒကို တင်ပြနေပါ့မလား။ တန် ဘယ်လောက်ထပြီ ထွက်သွားချင်နေသလဲဆိုတာ ခက်အသိဆုံးပဲဖြစ်သည်။

“ခက်”
“ဟင်”

“ငါပြောနေတာကြားရဲ့လား၊ ငါဒီနေရာမှာ တစ်စက္ကန့်တောင် ဆက်ပြီးမနေချင်တော့ဘူးကွ”

“တန်ကလည်း”
“မင်း ငါ့ကိုအပြင်လိုက်ပို့ပေးခက်”

တောင်းဆိုနေသည်။
ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ကပ်ပြီး တောင်းဆိုနေသည်။
ခက်...

မကြားချင်ဟန်ဆောင်လို့မရအောင် နားပူနားဆာတိုက်နေသည်။

“ခက်”
“ခဏလေးပါလို့ဆို”

“မရဘူးကွာ၊ အခုပဲလိုက်ပို့ပေး”
စိတ်ညစ်လိုက်တာ။

အဲဒီတန်က တကယ့်ပြဿနာပါပဲ။
ခက်...

ဘာဆက်လုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိ။

သေချာတာကတော့ ဒီထက်ပိုပြီး သူ့မဘက်က ငြိမ်သက်နေပါက တန်နဲ့ သူ့မရဲ့အိမ်ထောင်ရေးကြား ကြီးမားသောပြဿနာ နှစ်တိုင်းက ဝင်မွှေတော့မယ်ဆိုတာပါပဲ။ တန်ရဲ့စိတ်ကို သူ့မအသိဆုံးပဲလေ။ စိတ်ဆတ်သောတန်၊ ဒေါသကြီးသောတန်၊ ဘယ်အရာကိုမှ အရေးမစိုက်တတ်သောတန်အကြောင်းကို တန်နဲ့အန်းကပ်နေလေ ခက် ပိုပြီးသိလာရလေလေပါပဲ။

တန်က သားကြီးမို့ အတ္တကြီးတယ်လို့ပြောရမလား မိဘတွေရဲ့ အလိုလိုက်ထားမှုကြောင့် ဆိုးချင်တိုင်းဆိုးသည်။ သူလုပ်ချင်တာ တစ္ဆတ်ထိုးလုပ်တတ်ပြီး လိုချင်သည်ဆိုလျှင်လည်း အချိန်တစ်စက္ကန့်ပင် အစွန်းမခံတဲ့သူပါ။ တန် ညစ်ပြီဆိုလျှင် သူ့မတူအောင် ညစ်တတ်သည်။

မှားတာပဲ။

ပထမအမှားက တန်ကိုမှချစ်မိတဲ့အမှား၊ ဒုတိယမှားတာက အဖေအမေတို့ သတိပေးတားဆီးနေတဲ့ကြားက တန်ချစ်သူအဖြစ် လက်ခံခဲ့မိတဲ့အမှား၊ တတိယအမှားက တန်နောက်ကို လိုက်ခဲ့မိတဲ့ အမှားပါပဲ။

ခုတော့...

ခက် ဒုက္ခလှလှတွေ့နေရပြီ။

အပူရုပ်ကို ဟန်လုပ်ဖုံးကွယ်နေရတဲ့ သူမအဖြစ်က ဘယ်လောက်တောင်မှပဲ ဆိုးဝါးလိုက်သလဲ။

ခက်...။

အဖေနှင့်အမေမျက်နှာဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။

သူမတို့အခြေအနေကို အကဲခတ်စောင့်ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းများကိုတွေ့တော့ သူမရင်လေး နှင့်သည်းသွားရသည်။

“အဖေ...ဟို...ဟိုလေ...တန်...တန်က ဗိုက်နည်းနည်းမကောင်းလို့ အဲဒါ”

သူမစကား တစ်ဝက်တပျက်မှာ ရပ်သွား၏။

လူကြီးတွေအားလုံး စားသောက်နေရာမှ ခက်အသံကြောင့် ခေါင်းမောလာကြပြီး ခက်ဆီ စုပြုံကြည့်လာကြသည်။

“သန့်စင်ခန်းသွားချင်လို့”

“ခက်အသံလေးက ငိုသံစွက်ကာ အက်ကွဲလာသည်။

“တန်အစားမှားပြီး ဝမ်းသွားနေတာလေ၊ အဟင်း ဟင်း တန် သွားသား အိမ်ကိုပြန်တော့၊ အမေတို့နောက်မှလိုက်လာခဲ့မယ်”

“ဪ...ဒါကြောင့်ကိုး၊ တန်တစ်ယောက် ဂဏာမငြိမ်ဘူးလို့တော့ သတိထားမိသားပဲ၊ မင်းကတော့ကွာ အရေးမှအရာ ပေါ်ရတယ်လို့၊ သွား သွား မောင်ထိုက်တန် ပြေးတော့”

အမေမူရုံ ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ကောင်းမှုကြောင့် ရပ်ကွက်လူကြီး ဦးမောင်က တန်ကို နားလည်စွာ သွားခွင့်ပြုလိုက်သည်။

“အားလုံးခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျာ”

ဒီတော့မှ တန်ဟာ ထောင်ချောက်ကလွတ်မြောက်သော သားကောင်တစ်ယောက်လိုပင် ခုန်ပေါက်ပျော်ရွှင်ကာ ထွက်သွားနိုင်တော့သည်။

“ခက်”

“ရှင်”

“လာလေ”

“ရှင်”

“တန်တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုနေရမလဲ”

ဒါတော့...

တန် လွန်လွန်းချေပြီ။

အဖေ့အမေဆီမှာ ခက် ခဏတော့နေချင်လိမ့်ဦးမည်ဆို တာ တန် စာနာနားလည်သင့်တယ်မဟုတ်လား။ လူကြီးတွေ အားလုံး ပြန်သွားလျှင် အဖေ့အမေကို ကန်တော့ပြီး သူမရဲ့အမှား ကို ရှိခိုးတောင်းပန်ချင်သေးသည်။

ဒါကို...

လူကြားသူကြားမှာ ခက်အနေခက်အောင် ဇွတ်အတင်း တပါတည်းခေါ်နေ၏။ ခက်တွေဝေမုင်သက်စွာ တန်မျက်နှာဆီ စိုက်ကြည့်နေမိ၏။

“မိခက်”

“ရှင် အဖေ”

“လိုက်သွား”

အဖေလေသံက မနူးညံ့သော်လည်း မာဆတ်မနေချေ။

“နေမကောင်းနေတဲ့ဟာကို တစ်ယောက်တည်းပြန်ခိုင်းလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ လိုက်သွားလိုက်၊ မနက်ဖြန်ကျရင် အိမ်ကိုခဏလာ ခဲ့ဦး”

“ရှင်...ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့အဖေ”

ခက်

အဖေ့ကိုခေါင်းလေးညှိတ်ပြီး တန်နောက်သို့ လေးလံထိုင်း ဝိုင်းသော ခြေလှမ်းတွေနှင့် လှမ်းကာလိုက်ခဲ့တော့သည်။ တောင်းပန် တိုးလျှိုးသော မျက်ဝန်းအကြည့်လေးတွေနှင့် ဝမ်းနည်းအားငယ်စွာ ကြည့်မိသည်။

မျက်ဝန်းထဲ ခိုတွယ်လာသော မျက်ရည်စတိုက်က သူမပြန် ထွက်လာခဲ့သော သူမတို့ခြံဝိုင်းလေးထဲက မြေပြင်ထက်သို့ ဖြုတ်ခနဲ ကြွေဆင်းလျက်။

အခန်း (၆)

“အဟင့်...ဟင့်”

“ဟင့်...ဟင့်”

ခက်ရဲ့ တသိမ့်သိမ့်ရွက်ငိုသံလေးက သူမတို့လင်မယား အတွက် အပိုင်စားပေးထားသော အခန်းလေးထဲ လျှံတက်နေခဲ့ သည်။

“တန်မတရားဘူး၊ တန်အရမ်းရက်စက်တာပဲ၊ အဖေနဲ့ အမေ ဘယ်လောက်ခံစားရမလဲ၊ ကြည့်စမ်း ခက်ကိုမချစ်ဘဲယူ ရတယ်ဆိုရင်တောင် အခုလောက်တော့ တန် မလုပ်သင့်ပါဘူး”

အခန်းထဲမှာ အိပ်ရာပေါ် အေးအေးဆေးဆေး လှဲလျောင်း ပြီး တီဗွီဖြင့်ကာ နိုင်ငံခြားသီချင်းခွေ နားထောင်နေသောတန်ကို ကြည့်ပြီး ခက် ပြောမိသည်။ ခက်ပြောစကားတွေက ဆူညံနေသော

သီချင်းသံကြား တိုးမပေါက်ခဲ့ပါချေ။

တန်ရဲ့အနိုင်ယူမှု၊ အရွဲတိုက်မှုတွေကို ရပ်သင့်ပြီဟု ခက် ထင်သည်။ အဖေနဲ့အမေဆို ခက်ရဲ့မျက်နှာကိုငဲ့ပြီး ဘယ်လောက် တောင် အလျှော့ပေးနေခဲ့သလဲ။ ရုံးနေတဲ့အဖေကို ထပ်တလဲလဲ အနိုင်ယူပြနေတာတော့ တန် လွန်လွန်းသည်။

တကယ်ဆို အဖေဘာမှားလို့လဲ။

တန်လို ဘာအလုပ်အကိုင်မှမရှိ လည်ပတ်သွားလာပြီး အားအားရှိ ပြဿနာရှာနေတတ်တဲ့ တန်ရယ်ပါ။ မိဘတွေပိုက်ဆံ ချမ်းသာတယ်ဆိုပြီး နေချင်သလိုနေသည်။ မိဘအလုပ်လည်း ဘယ်တုန်းကမှ ဝိုင်းမကူချေ။

ဒီလိုကောင်လေးမျိုးကို ဘယ်လိုသမီးရှင်က စိတ်ချ ဆုံကြည့်စွာနဲ့ သူ့သမီးကို အပ်ချင်ပါ့မလဲ။ သူ့သမီးရဲ့အနာဂတ် အတွက် စိတ်အေးချမ်းသာစွာ နေနိုင်ပါ့မလဲ။

တန်က...

သူ့အပြစ်တွေကိုတော့ သူနည်းနည်းမျှမမြင်ပေ။

အဖေက သူနဲ့သဘောမတူနိုင်ဘူးလို့ ပြောတာလေးကိုပင် စိတ်ထဲစွဲမှတ်ကာ နာကြည်းနေခဲ့သည်။ တန်စိတ်ထဲမှာ အဲဒီလိုမျိုး အဖေပတ်သက်တဲ့ အပြီးအတေးတွေထားခဲ့မှန်း ခက် မသိရိုးအမှန်

ပါ။ သိခဲ့လျှင် ခက်အခုလို ယုံကြည်အားကိုးစွာ သူ့နောက်လိုက် သွားခဲ့မိမှာမဟုတ်ချေ။

စာမေးပွဲမအောင်လို့ အဖေ့အမေတို့ ရင်မဆိုင်ရုံ၍ သူတန်ခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်သွားမိခြင်းပဲဖြစ်သည်။ နောက်တော့ ခက်သိလိုက်ရ၏။ သူမသိလိုက်ချိန်တွင် နောက်အကျကြီး ကျသွားခဲ့ချေပြီ။ လှမ်းပြီးတဲ့ခြေလှမ်းတွေကို ပြန်ဆုတ်လို့မရတော့။

အဖေ့အမေရယ်။
ခက်အမှားကြီးမှားခဲ့ပါပြီရှင်။

နောင်တတွေလည်း အများကြီးရနေပါပြီ အဖေ့အမေရယ်။

သမီးကြောင့် အဖေအမေတို့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ထိ တောင် စိတ်သောကတွေ ရောက်နေရသလဲဆိုတာ သမီးနားလည် လိုက်ပါပြီ။

ဒါပေမယ့်...
သမီးဘာဆက်လုပ်ရတော့မလဲ အမေ။
တန့်ကိုထားခဲ့ပြီး အဖေအမေတို့ ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့အောင် တစ်ခုလပ်ဘဝနဲ့ ပြန်ပြေးလာခဲ့ရမလား။ ဟင့်အင်း သမီးမလုပ်ရက်ဘူးအမေ။

သမီးဖြစ်သူ လင်နောက်လိုက်သွားလို့ ရုပ်ကွက်ထဲမှာ မျက်နှာငယ်နေရတဲ့ အဖေအမေတို့ကို နောက်ထပ်အရှက်တစ်ခု ဖန်တီးပေးချင်တော့ဘူး။

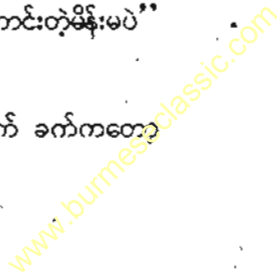
တန်ရဲ့ဒဏ်ကို သမီးကြုံကြုံခံပါ့မယ်။
သူ့ဘက်က ဘာတွေပဲပေးအပ်ပေးအပ် သမီးခံယူပါ့မယ်။
သမီးရဲ့စိတ်ဆင်းရဲဒုက္ခတွေကို အဖေ့အမေ လုံးဝမသိအောင် ထိန်းချုပ်ပြီး ရှေ့ဆက်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်ရှင်။

“ခက်”
“အဟင်...ဟင်”
“ဟ...မင်းငိုနေပြန်ပြီလား”

ကြည့်စမ်း။
သူမငိုနေတာ ဒီလောက်တောင်ကြာနေပြီ ဒါကို သူ့အခုမှ သတိထားမိကာ မျက်မှောင်ကြီးတွန့်ကြုတ်သွား၏။

“မင်းတော်တော်ငိုနိုင်တဲ့ မိန်းမပဲနော်၊ မျက်ရည်ကလည်း အဲဒီလောက်တောင် ပဲ လွယ်သလားခက်၊ ကြည့်လိုက်တိုင်း မျက်ရည်ကစမ်းစမ်းနဲ့ တော်တော်စိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့မိန်းမပဲ”

“.....”
သူက ဒေါသတကြီးဝေဖန်နေသလောက် ခက်ကတော့

ဘာစကားမှ ပြန်မပြောမိဘဲ ငြိမ်သက်စွာနေမိသည်။

“ခက်”

“ပြောလေ တန်”

“မင်းကို နောက်ဘယ်တော့မှ ငါ့ရှေ့မှာမငိုနဲ့လို့ ပြောထား တယ်မဟုတ်လား”

ဟုတ်သားပဲ။

တန်က အရမ်းကိုစိတ်ရှုပ်တတ်သူလေ။

သူ့ရှေ့ ဘယ်တော့မှ မငိုနဲ့စိတ်ညစ်တယ်လို့ မှာထားတာ ခက်မေ့နေမိသည်။

“ဘာလဲ မင်းက ငါအခုလိုလုပ်ခဲ့တာကို မကျေနပ်တာ လား ခက်”

ခက် ငြိမ်သက်နေမိ၏။

ရှိက်သံလေးကတော့ တိုးပျော့သွားသည်။

“ဟေ့...ငါမေးနေတယ်လေခက်”

“မကျေနပ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မကောင်းဘူး ပေါ့ တန်ရယ်၊ လူကြီးတွေရှေ့မှာ အရိုအသေကင်းမဲ့သလိုဖြစ်တာ ပေါ့၊ တန်ကို ပတ်ဝန်းကျင်က တစ်မျိုးထင်ပြီး ဝေဖန်တဲ့ရဲ့မှာစိုးလို့ ပါ”

“တော်စမ်းပါဣာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မင်းထည့်မပြောစမ်း ပါနဲ့၊ အဓိက မင်းမိဘတွေ စိတ်ငြိုငြင်တာကို မင်းကြောက်တာ မဟုတ်လား”

တန်ပြောတာမှန်နေတာမို့ ခက် ပြန်လည်ချေပနိုင်သည့် စကားရှာမရ။

“မင်းစိတ်ထဲမှာ ငါကပဲ မဲတရားလုပ်နေတယ်လို့ တစ်ချိန်လုံးဖြစ်နေတာမဟုတ်လားခက်၊ ငါ့ကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ ခင်းအဖေ့အမေက မျက်စိမျက်နှာကြီးတွေပျက်ပြီး မကြိုဆိုချင် သလိုလုပ်တာကိုကျတော့ မင်းမမြင်ဘူးလားခက်”

ဒါကတော့ တန်ပုံစံက ကြိုဆိုချင်စရာမှမရှိတာ။ လူကြီးတွေ ဘယ်လောက်ဒေါသဖြစ်နေရမလဲ။ သတို့ သားလောင်း တန် ဝတ်စားထားတာကိုပဲ ကြည့်လေဟု သူမ စိတ်ထဲက ပြောမိ၏။

“ဘာလဲ မင်းက အဲဒီလိုလုပ်တာ မင်းအဖေမှန်တယ်လို့ ပြောချင်တာလား”

“ခက် ဘာမှမပြောဘူးတန်”

တန် ဒေါသထွက်နေတာမို့ အဖေဘက်လိုက်ပြီး ခက်မပြောချင်။

“မပြောပေမယ့် မင်းရဲ့မျက်နှာပေးက အဲဒီအတိုင်းဖြစ်နေတာပဲဟာ၊ ဒီမှာခက် မင်းကိုငါနိုးပြေးတာကလွဲပြီး မင်းမိဘတွေ မျက်နှာရအောင် ငါ့မိဘတွေက အားလုံးဖြည့်စုံအောင် စီစဉ်ပေးခဲ့တာကွ၊ ငါ့ဘက်က အားလုံးတာဝန်ကျေတယ်သိလား”

ဟုတ်ပါတယ်။

တန်မိဘတွေကြောင့် ခက် မျက်နှာပန်းလှခဲ့တယ်ဆိုတာ တော့ အမှန်ပါပဲ။

ဒါပေမယ့် အဖေနဲ့တန်ရဲ့ အားပြိုင်နေတဲ့မာနတွေ။

အဲဒါတွေကို ခက်က ရပ်တန့်စေချင်နေပြီ။

“အဲဒီလောက် ဖြည့်ဆည်းပေးနေတာတောင် မင်းတို့ ဘက်က ဘာတွေထပ်ပြီးတောင်းဆိုချင်နေတာလဲ၊ မင်းကိုနိုးပြေးခဲ့ပေမယ့် ရွှေအပြည့်ဆင်ပြီး တိုက်နဲ့ကားနဲ့ နေခိုင်းထားတာ၊ မင်းအခု နေနေရတာ မင်းမိဘအိမ်ထက် အများကြီးသာတယ်”

တန်အပြောက ချောနေ၏။

ယောက်ျားဆင်ပေးထားတဲ့ ရွှေတွေနဲ့ ဘယ်လောက်ပဲ ပြည့်စုံအောင်နေရနေရ တန်ဆီက နူးညံ့ညင်သာတဲ့ စကားနဲ့ ချစ်ခြင်း မေတ္တာတွေ မရတာလောက်ခပ် ခက်ဘဝမှာ လိုအပ်တာမရှိတော့။

တန်နိုးပြေးခဲ့တယ်ဆိုတာ ခက်ကို သိပ်ပြီးချစ်မြတ်နိုးလွန်း

ဆို။ ခက်နဲ့ဝေးရမှာ စိုးရွံ့လို့မှမဟုတ်တာ။

တန်လိုသမက်မျိုးကို မလိုလားတဲ့ယောက်ျား စိတ်သောက ဆောက်ရအောင် တမင်ယူပြခဲ့တာပဲဟာ။ ခက် ဘယ်လောက်ပဲ ကြီးမားတဲ့ တိုက်အိမ်ကြီးနဲ့ပဲနေရနေရ ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာ ဘယ်မှာ တွေ့ပြီး ရှိပါတော့မလဲ။

“ဒေါက် ဒေါက်”

ရုတ်တရက်

အခန်းတံခါးခေါက်သံကြောင့် ခက်နဲ့တန်တို့နှစ်ယောက်လုံး ရန်စကားများ ရပ်တန့်ကာ အခန်းတံခါးဆီ ကြည့်မိကြသည်။

“ဟေ့ကောင် ထိုက်တန် အခန်းတံခါးလာဖွင့်စမ်း”

ဟင်။

အဖေဖဲအသံ။

ဒေါသတွေ ဘယ်လောက်တောင် အထွတ်အထိပ် ဆိုက်ကွဲနေသလဲမသိ လေသံကြီးက ကြောက်စရာကောင်း လောက်အောင်ပင် ခက်ထန်နေသည်။

“ဟေ့ကောင် ငါပြောနေတာကြားလား၊ အခုချက်ချင်း တံခါးဖွင့်လေ”

တန်က အိပ်ယာထက်ကနေထကာ တီဗွီခလုတ်များကို ပိတ်၏။

သူမ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် တန်ကိုခေါ်မိသည်။
တန်မျက်ဝန်းစိမ်းတောက်တောက်တွေက သူမဆီ စူးခနဲ
ရောက်လာပြီး ချက်ချင်းပင် ပြန်လှည့်သွားကာ အခန်းတံခါးဆီ
ခြေလှမ်းကျများနှင့် လျှောက်သွားသည်။

မင်းကြောင့် အခုလိုဖြစ်တာဆိုတဲ့ ပြစ်တင်သည့်မျက်ဝန်း
တွေ။

ခက်သိတာပေါ့။

ခက်နားလည်တာပေါ့။

နေရာက ချက်ချင်းထပြီး တံခါးဖွင့်ဖို့ကြံနေတဲ့ တန်လက်
တွေကို ဖမ်းဆွဲတားဆီးလိုက်မိသည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ လွတ်စမ်း”

“ဟင့်အင်း မဖွင့်နဲ့တန်၊ တံခါးကိုမဖွင့်ပါနဲ့၊ အဖေ့ကို
တန် ထွက်မတွေ့ပါနဲ့၊ ခက်ပဲရှင်းပြပါ့မယ်၊ တောင်းပန်ပါမယ်၊
တန် တန်မသွားပါနဲ့”

“ငါတို့သားအဖကိုစွဲပါ၊ မင်းဝင်ပါစရာမလိုဘူး၊ ငါလုပ်
ခဲ့တဲ့ပြဿနာပဲ ငါပဲရှင်းမယ်”

“ဟင့်အင်း တန်၊ တန်မသွားရဘူး၊ အဖေဒေါသ အရမ်း
ထွက်နေတာ၊ တန်ကို တန်ကိုရိုက်လိမ့်မယ်၊ အဟင့် ဟင့်”

“လွတ်စမ်းဆိုကွာ ဖယ်”

“မဖယ်ဘူး တန်”

“ဟာကွာ”

တန်က စိတ်ပျက်စွာငြီးငြူ၏။

ခက်

တန်ကို ဂရုမစိုက်စွာ အခန်းတံခါးဘက် မျက်နှာမူလိုက်
ပြီး

“အဖေ အဖေရယ်၊ ခက်တောင်းပန်ပါတယ်၊ ခက်
တောင်းပန်ပါတယ်၊ တန်ကိုခွင့်လွှတ်ပေးပါ၊ တန်ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့
တော့ အဖေရယ်၊ ခက် ရှိခိုးပြီး တောင်းပန်ပါတယ် အဖေရယ်၊
အဟင့် ဟင့်”

ခက်အသံကြောင့် အပြင်က အသံတွေ ခေတ္တမျှငြိမ်သက်
သွား၏။

“ဟုတ်သားပဲ ရှင်၊ အားလုံးက ပြီးနေပြီပဲဟာ၊ အခုမှ
ပြဿနာရှာနေလို့လဲ ဘာထူးတော့မှာလဲ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကြားရုံပဲ
ရှိတော့မှာပေါ့၊ ကိုဖဲရယ်”

“ခက်တာပေါ့ မူမူ၊ အဲဒါတွေ မင်းတို့ သိပ်ခက်တာပေါ့၊ ဒီကောင်လုပ်သွားတဲ့ ဒီနေ့အချိုးကိုကြည့်စမ်း၊ ငါတို့ ဘယ်လောက် တောင် မျက်နှာပျက်ရသလဲ၊ တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ ကိုထွဋ်ခင် တို့က နားလည်ပေးလို့၊ လူမိုက်သားရမ်းကားတဲ့ကွ၊ ဒီကောင် က မရမ်းကားပေမယ့် အေးမြတိုက်သွားတာ၊ အဲဒါကို မင်းအမြင် ပဲ မဟုတ်လား မူမူ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုခဲရယ်၊ အဲဒါကြောင့်လဲ ကျွန်မ ဆုံးမ ပါ့မယ်လို့ ရှင်ကို တစ်လမ်းလုံး တောင်းပန်လာတာပဲဟာ၊ တော် ပါတော့ရှင်”

“ဟ မင်းတစ်ချိန်လုံး ဆုံးမမယ်ပြောပြောပြီး မင်းသား တွေရှေ့ကနေ ကာဆီးကာဆီးလုပ်ခဲ့တာ အခုတော့ ဒင်းကြောင့် တောက် ငါကွာ၊ မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုခဲရယ်၊ ကျွန်မမှားတာပါ၊ ဒါပေမယ့် သမီးမျက်နှာကရှိသေးတယ်လေ၊ ကျွန်မတို့မိသားစုထဲမှာ အစိမ်း သက်သက်နဲ့ အားငယ်နေရတဲ့အထဲ၊ တစ်ချိန်လုံး ပြဿနာတွေနဲ့ ဆူပူနေတော့ အနေခက်မှာပေါ့ လာပါရှင်၊ စိတ်လျော့လိုက်ပါ တော့၊ လာပါ ကိုခဲရဲ့”

အမေ့ရဲ့ ဖျောင်းဖျသံကိုကြားရတော့ ခက် အားတက်မိ

သည်။ အခန်းတံခါးကို ကျောလေးရပ်ကာ တန် မဖွင့်နိုင်အောင် ခက် အထဲကနေ တားဆီးထားမိ၏။

“ဟေ့ကောင် တန်၊ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းနေဦးပေါ့ကွာ၊ နောက်တစ်ခါ မင်း အဲဒီလို မိဘတွေ အရှက်ရပြီး သိက္ခာကျအောင် လုပ်ရဲလုပ်ကြည့်စမ်း ဟေ့ကောင်၊ မင်းနဲ့ငါအတွေ့ပဲ”

အဖေကြိမ်းဝါးသံက စူးစူးဝါးဝါး။

ကျွန်းတံခါးချပ် တစ်ဘက်တစ်ချက်ဆိုမှာမို့ စကားသံတွေ က ပီပီပြင်ပြင်ကြားနေရ၏။ ခက်မျက်ဝန်းလေးတွေကို စုံမှိတ်ထား မိသည်။ တန်ဆီက ပေစောင်းစောင်းအကြည့်ကိုလည်း ခက် မကြည့်ရဲ။

ဆွဲခေါ်သံ။

ကြိမ်းမောင်းသံ။

ဖျောင်းဖျပြောဆိုသံများ တစစဝေးတော့မှပဲ။

ခက်မှာ ကြောက်ရွံ့တုန်တုန်ရှိနေသည့်ကြားက အားခဲထား ရတာမို့ စိတ်လျော့လိုက်ချိန်တွင်တော့ အင်အားမဲ့စွာ ကြမ်းပြင်လေး ပေါ် ခွေခနဲ။

“ခက်”

အခန်း (၇)

“သမီး”

“အမေ”

ဆီးကြိုပွေ့ဖက်လာသော အမေ့ရင်ခွင်လေးထဲတိုးဝင်ပြီး
ခက် ပါးပြင်လေးထက် မျက်ရည်တို့စီးကျလာရသည်။

“သမီးလေးရယ်”

“အမေရယ်၊ ခက်ကိုခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့နော်၊ ခက်က အမေ
သမီးတောင် မဖြစ်သင့်တဲ့ အမိုက်မပါ၊ အမေခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ရှင်”

“သမီးရယ်”

အမေက သူမကိုဖက်ပြီးငိုသည်။

အမေကတော့

မျက်နှာကို တစ်ဘက်သို့လှည့်ထား၏။

ခက်ဝင်လာတာကို အဖေတွေ့သားပဲ။

သို့သော်

အဖေမသိချင်ဟန်ဆောင်နေသည်။ သမီးဟု တစ်ချက်က
လေးမှပင် အဖေကမခေါ်ချေ။ ခက် ကြောက်လည်းကြောက် ဝမ်း
လည်းနည်းမိသည်။ အမေကတော့ သူမ အိမ်လေးပေါ်တက်လာ
တာနှင့် ဝမ်းသာအားရပင် အပြေးတပိုင်းကြိုဆို၏။ အမေ့ရင်ခွင်ထဲ
ခိုဝင်လိုက်ရချိန်တွင် သူမရင်ထဲ အလိုလို အားအင်တွေ ပြည့်သွား
သလိုပင် ခံစားလိုက်ရသည်။

အဖေခံက သမီးမိဘတွေဆီ သွားလိုက်ဦးဟု သတိပေး
တော့ တန်ခိုးမျက်နှာက အလိုမကျဟန်တွေနှင့် ကွက်ခနဲပျက်သွား
၏။ တန်ခိုးသွားစေချင်ဘူးဆိုတာသိ၍ ခက် ဘာမှမပြောဘဲ ဟုတ်
ကဲ့ဟုသာပြောပြီး ငြိမ်သက်နေမိသည်။

ခက် မိဘတွေအိမ် အရမ်းကိုသွားချင်နေတာပါ။

ဒါကို

အဖေကနားလည်နေဟန်ရှိသည်။

တန်ရှေ့မှာပဲ ဇွတ်အတင်းသွားခိုင်းနေ၏။ ဒီတော့မှပဲ
ခက်ထွက်လာနိုင်ခဲ့သည်။ အဖေခံက ပြောမယ့်သာပြောရတာ ခက်
အပေါ်မှာတော့ အတော်ကလေး စာနားနားလည်၏။ သူဟာသူ
ဘယ်လိုပဲနေနေ မိသားစုကိုတော့ လိုလေသေးမရှိအောင် အပြည့်

အစုံထားသည်။

လုပ်ငန်းအတော်များများကိုလည်း အမေမူနာမည်နှင့် လွှဲထား၏။ ဆိုးတဲ့အချက်တွေရှိပေမယ့် ကောင်းတဲ့အချက်တွေလည်း အဖေဖေမှာ အများကြီးရှိပါသည်။ ဘာပဲပြောပြော ခက်ကလည်း ယောက္ခတွေ့အပေါ် တလေးတစား ဆက်ဆံတာလေ။

အိမ်မှာ အလုပ်သမားကောင်မလေးရှိပေမယ့် ခက်က အချောင်ခိုပြီးမနေ။ အိမ်သန့်ရှင်းရေးရော၊ ချက်ပြုတ်ရေးကအစ ဝင်လုပ်၏။ အမေမူကတားဆီးပေမယ့် ခက်ကိုယ်တိုင်ကိုက အလကားထိုင်မနေတက်သူမို့ ဝင်ကူမိသည်။

အမေမူဈေးဝယ်လျှင် ခက်က အနောက်ကနေ ခြင်းဆွဲဖို့ လိုက်၏။ အမေမူအကြွေးလိုက်ကောက်လျှင် စာရင်းစာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် သူမနောက်ကလိုက်သည်။ ဒါကြောင့် အမေမူကလည်း သူမကို အားကိုးကာ သမီးရင်းတစ်ယောက်လိုပင် ဖြစ်နေတော့သည်။

ဒါကို

တန်က နည်းနည်းမျှကြည့်မရချေ။

အခုလည်း

အဖေဖေအမေက သူမကို အတင်းသွားဖို့ တိုက်တွန်းတာကြောင့် ခက် အမေတို့အိမ်ကို ထွက်လာခဲ့မိ၏။ စုတင်းပုတ်သိုးနေသော တန်မျက်နှာကို မသိချင်ဟန်ဆောင်ကာ သူမလာခဲ့သည်။

ခက်ကို ပြန်သွားအပ်တဲ့နေ့က အဖေက လာခဲ့ဦးဟုမှာ ထားပေမယ့် အိမ်မှာက တန်နဲ့ အဖေဖေတို့ရဲ့ တင်းမာတဲ့ အခြေအနေများကြောင့် ခက် အမေတို့ဆီသွားချင်ပေမယ့် သွားမရခဲ့ပါ။

ဒါကြောင့်

အခုလို အခြေအနေပေးတုန်း လက်လွှတ်မခံဘဲ ထွက်ခဲ့မိသည်။

“သမီး”

“ရှင် အမေ”

“မောင်ထိုက်တန်နဲ့ရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေ...ပြေပါတယ်”

သူမ အမေစိတ်ချမ်းသာအောင် ဖြေမိ၏။

“မေးသာမေးရတယ်၊ သမီးသတင်းတွေက အမေတို့ နားမဆုံအောင် ကြားနေရပြီသားပါ”

အို။

ဘာတွေလဲ။

အမေတို့ ဘာသတင်းတွေကြားထားတာလဲ။

ဒီမေးခွန်းကိုတော့ ခက်မမေးဖြစ်။

သူမနားထဲမှာ ဒီကိုမသွားခင် မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့ဟု တီးတီးမှာလိုက်သော တန်အသံကို ပြန်ကြားယောင်နေမိသည်။

“အမေ”

“ဟင်”

“အဖေရောနေကောင်းရဲ့လားဟင်၊ အမေ့မျက်နှာကိုကြည့်ရတာ ညှိုးနွမ်းနေသလိုပဲ”

“အဖေ အခုတလော သိပ်နေလို့မကောင်းဘူးကွဲ့၊ ဒါပေမယ့် အရမ်းကြီးကြီးမားမားတော့မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

“ဒါပေမယ့် ပေါ့ဆလို့တော့မဖြစ်ဘူးအမေ၊ ဆေးခန်းသွားပြမှဖြစ်မှာပေါ့”

“အေးပါကွယ်၊ အမေ့အတွက် သိပ်လည်းစိတ်ပူမနေပါနဲ့၊ အမေက သမီးအတွက်ပဲ စိုးရိမ်နေတာ၊ အမေ့အိမ်မှာ ခြေမွှေးမီးမလောင်၊ လက်မွှေးမီးမလောင်နေရတဲ့ သမီးက ယောက္ခမတွေရဲ့ မီးဖိုချောင်ခင်နေရတာ အဆင်ပြေပါ့မလားလို့”

အမေ့စကားကြောင့် ခက်မျက်နှာလေး ရဲခနဲဖြစ်သွားရ၏။

“ခင်မျိုးချစ် မင်းဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ဒါ အိမ်ထောင်ကျပြီးသား မိန်းမတစ်ယောက် ထမ်းဆောင်ရမယ့်တာဝန်ပဲဟာ”

အဖေက အမေ့စကားကို မနှစ်မြို့စွာ ဝင်ထောက်၏။ ဒီတော့ အမေက ငြိမ်ကျသွားသည်။

“မိခင်”

“ရှင် အဖေ”

“သမီးကိုခေါ်တာ ပေးစရာရှိလို့ခေါ်လိုက်တာ”

“ရှင်”

“သမီးသိတဲ့အတိုင်း အဖေတို့က လခစားအလုပ်သမားတွေလေ၊ များများစားစားမရှိပေမယ့် တတ်နိုင်သလောက်တော့ သမီးမျက်နှာမငယ်ရအောင် ပေးရမှာပဲ”

“ဟို...သမီး...သမီး”

သူမ ခေါင်းလေးခါကာ ငြင်းမည်ပြုတော့ အမေက...

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ အမေ့အဖေ သမီးအတွက် ဘယ်မှာ ငွေစုပေးထားတယ်၊ သမီးလေးကို စပြီးမွေးတဲ့အချိန်က ပြီး ရတဲ့လခထဲက နည်းနည်းချွန်ပြီး စုပေးထားတာပေါ့၊ အရင်က ဘာ သမီးအဖေမှာမည်နဲ့ တွဲပြီးစုထားရတာလေ၊ သမီးအသက် ဘယ်နှစ်ဖြစ်ပြည့်ရင် အပြီးလွှဲပေးမှာလို့ တွက်ထားပေမယ့် သမီး အဖေက မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့အနေနဲ့ အခုကတည်းက သမီးကို စာအုပ် အလို့က်တော့မယ်တဲ့၊ သမီးအသက်ပြည့်ရင် သမီးမှာမည်နဲ့ ပြန်လွှဲ အတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

အဖေ့အမေရယ်။

ခက်...

ဘယ်လိုမှ ခံနိုင်ရည်မရှိတော့စွာပင် အဖေ့အမေ့ရှေ့မှာ

တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ငိုလိုက်မိတော့သည်။

“ရှောသမီး ဘဏ်စာအုပ်”

အို။

သူမလက်ထဲထိုးပေးလာသော ငွေစုဘဏ်စာအုပ်ကလေး မိဘတွေရဲ့ အနှိုင်းအဆမဲ့သော ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ။

ကြည့်စမ်း။

သူမကို မွေးကတည်းက သူမရဲ့အနာဂတ်အတွက် ရည်မှန်းချက်ကြီးစွာနဲ့ စုပေးခဲ့တဲ့ငွေကြေးတွေ။ အဖေရဲ့စေတနာတွေကို အခုတော့ သူမသည် အကြီးအကျယ် စော်ကားခဲ့မိချေပြီ။

“မိခင်”

“ရှင်”

“ဒီကိုလာတာ မောင်ထိုက်တန်က ကြည်ဖြူရဲ့လား ခွင့်ပြုရဲ့လား၊ သူမသိဘဲ သမီးရဲ့သဘောနဲ့ ထွက်လာခဲ့တာလား”

“မ...မဟုတ်ပါဘူးအဖေ၊ သမီးဒီကိုလာတာ သူသိမိတယ်”

“အေး...အေး သိတယ်ဆိုလည်း အချိန်သိပ်ဆွဲပြီးမနေနဲ့ မြန်မြန်ပြန်တော့သမီး”

“အဖေသမီးကို နှင်နေတာလားဟင်၊ သမီးမိုက်ဆိုပြီး သမီးကို အလိုမရှိကြတော့ဘူးလားအဖေရမယ်၊ အဟင် ဟင်”

ခက် ဝမ်းနည်းစွာ အသံတုန်အက်အက်နှင့်မေးတော့ အမေက အီးခနဲနေအောင် ငိုချတော့၏။

အဖေကတော့ ကရုဏာသက်သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် သူမ ချက်နှာကို လေးလေးနက်နက် စိုက်ကြည့်ကာ သက်ပြင်းရှိက်သည်။

“သားသမီးဆိုတာ အလိုမရှိရင် ဘယ်မှာလာပြီး မွေးထားပါတော့မလဲကွယ်၊ ဘာပဲပြောပြော သမီးဟာ အဖေတို့ရဲ့ ထာဝရသမီးပါပဲ၊ ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးပဲရှိရှိ အဖေအမေတို့ရဲ့သမီးပါပဲ၊ အချိန်မရွေး သမီးခိုဝင်နိုင်တဲ့ ရင်ခွင်ဟာ မိဘရင်ခွင်ပါပဲသမီး၊ အဲဒါကို သမီးဘယ်တော့မှ မမေ့ပါနဲ့ကွယ်၊ ကဲ ကဲ ဘဏ်စာအုပ် ဖျုပြီးပြန်တော့သမီး”

“အဖေရယ်”

ခက် ထိုမျှသာ ငြီးငြူမိပါသည်။

အဖေ...

ဘာကိုရည်ညွှန်းပြီး ပြောသလဲဆိုတာ ခက်အသိဆုံးဖြစ်နေခဲ့တာလေ။

ခက် ဘယ်အချိန်ပဲရောက်လာရောက်လာ ရင်ခွင်တံခါး နှင့်ပြီး ကြိုနေကြမယ်ဆိုတဲ့သဘောပါပဲ။

“သမီး”

“ရှင်”

“သွားတော့ တော်ကြာ သမီးကြာနေတယ်ဆိုပြီး မောင်ထိုက်တန် စိတ်ပူနေဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့အဖေ၊ သမီးသွားပါ့မယ်၊ မသွားခင် အဖေနဲ့ အမေ့ကို သမီးကန်တော့ခဲ့ပါရစဉ်းနော်”

“အေးကွယ်...အေး”

ခေါင်းလေးတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြလိုက်သော အဖေကို အရင်ဦးစွာ ကျွဲကျွဲလေးထိုင်ကန်တော့ပြီး အမေ့ဘက်စောင်းလှည့်ကာ သူမကန်တော့လိုက်သည်။

ပြီးနောက်...

နေရာလေးကနေ ဖြေးညင်းစွာထပြီး အဖေနဲ့အမေ့ကို နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“သမီးသွားတော့မယ်”

အခန်း (၈)

“တန်...တန်ဘယ်မှာလဲဟင်၊ တန်ဘယ်မှာလဲ”

သူမရဲ့ အမောတကောမေးသံက ရဲစခန်းလေးထဲတွင် ဆူညံသွားသည်။ သူမအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ရဲသားကြီးတွေက မထူးဆန်းသလိုဖြစ်နေကြသည်။

“သမီး ခဏနေဦးလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လောနေတာလဲ၊ အမေကြည့်ရှင်းပေးမယ်လို့ ပြောနေတဲ့ဟာ၊ ထိုင်နေစမ်း စိတ်ကိုအေးအေးထား”

အမေ့အသံကြောင့် သူမငြိမ်သက်လိုက်ရပေမယ့် လှုပ်ရှားနိုင်နေသောစိတ်ကိုမူ ခက်တစ်ယောက် ထိန်းချုပ်မရသေးပါချေ။

ရပ်ကွက်ထဲမှာ ရန်ပွဲဖြစ်လို့ဆိုတဲ့သတင်းနှင့်အတူ ဆိုက်တန်ကို ရဲဖမ်းသွားပြီဆိုတဲ့သတင်းက မွှေးပျံ့သွား၏။

ကြားကြားချင်း ခက်မှာ သတိလစ်မေ့မျောသွားမတတ်ပင် ဖြစ်ရသည်။

အမေမူက သူမကို အားပေးနှစ်သိမ့်နေ၍သာ တော်တော့သည်။ သူမလက်ကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး အမေရှင်းမယ်ဟု အာမခံရဲရဲပေးနေ၏။

သို့သော်...

အမေကိုယ်တိုင်လည်း အတော်လေးစိတ်ပူနေဟန်ရှိပါသည်။

ဘာပဲပြောပြော သန်ဘက်ခါဆိုလျှင် မင်္ဂလာပွဲကျင်းပဖို့ အားလုံးစိစဉ်ထားပြီးသားမဟုတ်ပါလား။ ဒီလိုအချိန်မျိုးကြီးမှာမှ အခုလိုအဖြစ်ဆိုးကြီးနဲ့ ဆုံတွေ့ရတာဆိုတော့ ဘယ်သူက မစိုးရိမ်ဘဲနေပါမည်နည်း။

အမေက စခန်းမှူးကြီးနှင့် အေးအေးဆေးဆေးဆွေးနွေးသလောက် ခက်မှာတော့ ခုံတန်းလေးတွင်ထိုင်ကာ တသိမ့်သိမ့်ရှိကိုင်နေမိသည်။ ကြောက်ရွံ့စိတ်၊ ရှက်စိတ်တို့ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ထူပူနေရ၏။ သူမအတွက် အခုလို ရုံးတွေ၊ ဂါတ်တွေလိုက်ရတာ ဒါဟာပထမဦးဆုံးအကြိမ်ပါပဲ။ ရပ်ကွက်က ရဝတရုံးခန်းကိုပင် မသွားဖူးခဲ့သော ခက်ဘဝက တန်နှင့်ကျမှပဲ ရဲစခန်း

ဆိုတာကို ရောက်နေရသည်။

အဖေ့အမေကတော့ ဒီသတင်းကိုကြားမှာပဲ။

စိတ်မကောင်းလိုက်တာ။

ခက်အတွက် ဘယ်လောက်များ စိတ်သောကတွေရောက်နေရမလဲဆိုတာ တွေးတောင်မတွေးရဲပါချေ။ ရှက်ကြမှာပဲ။ သမက်ဖြစ်သူရဲ့ ဂုဏ်သတင်းက ဝမ်းမြောက်စရာမှမရှိတာ။ ရန်ဖြစ်လို့ ရဲစခန်းရောက်ရတယ်တဲ့လေ။

တန်ရယ်။

ရှင်နည်းနည်းလေးမှ မစဉ်းစားမိဘူးလားဟင်။

ခက်တို့မင်္ဂလာပွဲ ဒီလောက်နီးကပ်နေတယ်ဆိုတာကိုလေ။

တကယ်ဆို တန်ရှောင်သင့်တာပေါ့။ တန်ဘဝက အရင်ကလို တစ်ကိုယ်ရေတာကာယ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်မနေတော့ဘူးဆိုတာ တန်သိသင့်တာပေါ့ကွယ်။

“သမီးခက်”

“အမေ...တန်...တန်အခြေအနေ”

“အမေအားလုံးရှင်းပြီးပြီသမီး၊ အခုပဲ အာမခံချက်နဲ့ ပြန်ခေါ်သွားရမှာ၊ သမီးစိတ်ပူမနေတော့နော်”

“အမေရယ်...အဟင့်...ဟင့်”

အမေကိုဖက်ပြီး ခက်ငိုမိသည်။

အမေက သူမခံစားချက်ကို နားလည်ဟန်ရှိ၏။ အပြုံး
လေးတွေနှင့် အားပေးနှစ်သိမ့်ပါသည်။

အမေပြောတာ အမှန်ပါပဲ။

အချိန်သိပ်မကြာခင်မှာပဲ တန်က ဝန်ခံကတိလက်မှတ်
ထိုးကာ ခက်တို့နှင့် ပြန်လိုက်လာခဲ့ရသည်။ ရန်ပွဲမှာ ရထားသော
ဒဏ်ကြောင့် တန်နှုတ်ခမ်းဘေးထောင့်ဖွန်းမှာ ညှိမည်းလို့။ မျက်နှာ
စပ်မှာလည်း ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေက ရှိနေသေးသည်။

ခက်ကသာစိတ်ပူနေတာ တန်ကတော့ ထိုဒဏ်ရာတွေကို
ဖြိုပင်မဖြိုချေ။ တန်ကိုကြည့်ပြီး ခက်သနားနေမိသည်။ အိမ်ကိုဖြန်
ရောက်တော့ အမေက တန်ကို ဆူပူကာပြစ်တင်နေ၏။ အမေ့ရဲ့
ဆူပူစကားက တန်အတွက်တော့ ပန်းနဲ့ပေါက်နေသလိုပင်။

ခက်မှာ အံ့ဩကာ စိတ်လည်းညစ်ရသည်။

“မိခင်ရယ် ညည်းယောက်ျားကတော့လေ အမေ့ကို
အဲဒီလိုပဲ တစ်ချိန်လုံး ဒုက္ခပေးနေတော့တာပါပဲအေ၊ ငါလည်း
သင်းတို့ကြောင့် အသက်ဖြန်ဖြန်တို့မှာပဲ၊ သင်းအဖေက ဒီအကြောင်း
ကိုမကြားသေးဘူး၊ ကြားရင်လည်း ငါ့ပဲအပြစ်တင်ခံရမှာ၊ မိဘကို
သိပ်ဒုက္ခပေးတဲ့ဟာတွေပါပဲတော်”

အမေက မိခင်ကို ရှေ့မှာထားကာ ရင်ထဲခံစားချက်များ
ကို ဖွင့်ပြနေတော့သည်။ အမေ့ကိုကြည့်ပြီး ခက်လည်း သနားလို့
မဆုံးပါ။

“အမေကလည်းဗျာ ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော်မလွန်ပါဘူးလို့
ဆိုနေမှပဲ၊ ဒီကောင်တွေဘက်ကစပြီး ပြဿနာရှာတာဗျ”

“သူရှာလည်း ကိုယ်ရှောင်ပေါ့ဟဲ့၊ နင်က သူများတွေနဲ့
တူလို့လား၊ သန်ဖက်ခါပဲ မင်္ဂလာဆောင်ရတော့မယ့် သတို့သားဟဲ့၊
အဲဒါကိုလည်း ခေါင်းထဲထည့်ထားပါဦး”

ထည့်တာပေါ့။

မင်္ဂလာကိစ္စကို သူခေါင်းထဲထည့်တာပေါ့။

ဒါကြောင့်လည်း

ရဲစခန်းအချုပ်ခန်းထဲမှာ ရှိနေတာတွေ့မိတိုင်း နေ့ပိုင်းတော့
ပဲရနေရသည်။ ခက်ရဲ့ငိုနှိုက်သံကိုကြားရတော့ ပို၍ပင်ရင်မှာနေရ၏။
တကယ်တော့ အခုပြဿနာကို သူစခဲ့တာမဟုတ်ပါ။

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူမိုက်ကယ်နှင့် ဘယ်မှာငြိလာမှန်းမသိ
သော ပြဿနာကို စာရင်းလာရှင်းကြရင်း ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်တာ
ကို သူကြားဝင်ဖြေရှင်းနေရင်း အခြေအနေတွေက ပို၍ထိန်းချုပ်မရ
ဘဲ ဖြစ်ကုန်ရသည်။

တစ်ဘက်ကကောင်တွေက လက်ပါလာတော့ ခုခံ
ကာကွယ်နေရင်းနှင့် လက်လွန်သွားခြင်းဖြစ်၏။ နောက်ဆုံး နှာမည်
ဆိုးထွက်လာတော့ ထိုက်တန်က ရှေ့ဆုံးကဖြစ်နေတော့သည်။

ဒါကို...

သူနားလည်အောင် ဘယ်လိုမှမရှင်းပြတတ်တော့။

ရှင်းပြလည်း ယုံကြည်မှာမဟုတ်ဘူးလေ။

သန်တက်ခါမှာ...

သူနဲ့ခက်တို့ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲရှိနေပါလားဆိုတဲ့ အသိက
သူခေါင်းထဲ လက်ခနဲဝင်လိုက်တာနှင့် အခြေအနေကို ထိန်းချုပ်ပို့
သူကြိုးစားလိုက်မိသည်။ အခုလိုအချိန်အခါမျိုးမှာ ဘာအမှားအယွင်း
မှမရှိစေချင်မိတာ သူ့ရင်ထဲက မှန်သောသန္တတစ်ခုပါပဲ။

သို့ပေမယ့်...

ဘယ်လိုမှ ထိန်းသိမ်းမရခဲ့။

ဘယ်လိုမှ ရှောင်တိမ်းမရခဲ့ပါ။

ရဲစခန်းထဲရောက်နေရစဉ် တစ်ညလုံး သူ့စဉ်းစားနေမိတာ
က အခုလောက်ဆို ခက်တစ်ယောက် သွေးပျက်မတတ်
ချောက်ချားနေတော့မယ်ဆိုတာပါပဲ။ အနေအသောခက်အတွက်
အခုလိုပုံစံမျိုးဟာ ဘယ်လိုမှ အံဝင်ခွင်ကျမရှိနိုင်။

ငိုနေတော့မှာပဲ။

အရမ်းကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေတော့မှာပဲဆိုတဲ့ အသိ
ကြောင့် သူ့ရင်တစ်ခုလုံး ပူလောင်လောင်ကြီးဖြစ်နေရသည်။
ဘာကြောင့် သူ့အခုလိုအတွေးမျိုးတွေ စင်နေရသလဲဆိုတာ သူ့ကိုယ်
သူပင် မစဉ်းစားတတ်ချေ။

တကယ်ဆို တန် အရေးထားစရာမှ မလိုအပ်တာ။

ရန်ပုံဖြစ်တာတို့၊ ရဲစခန်းမှာလိုက်ရှင်းရတာတို့၊ ရပ်ကွက်ရုံး
မှာ ဝန်ခံကတိထိုးရတာတို့က ရိုးအိနေသောဖြစ်ရပ်များပင်။

ဒါကို အခုအချိန်မှာ မလိုလားနိုင်လောက်အောင် နောင်တ
တွေရနေမိတာဆိုတော့ မသိစိတ်ရဲ့ ပြောင်းလဲမှုက ယုံပင်မယုံနိုင်
စရာပါ။

“ထိုက်တန်”

“ဗျာ”

“မင်းဟာ အရင်ကထိုက်တန် မဟုတ်တော့ဘူးနော်”

“ဗျာ”

“မင်းမှာ အိမ်ထောင်နဲ့ဖြစ်နေပြီ ထိုက်တန်”

“အမေကလည်း”

“ဘာအမေကလည်းလဲ၊ မင်းမိန်းမမျက်နှာလည်း”

ထောက်ထားမှပေါ့ ထိုက်တန်၊ လူပျိုဘဝကလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်
နေချင်ရင် မင်းဘာကြောင့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဇွတ်အတင်းခိုးခဲ့
ရတာလဲ၊ မင်းကို ဘယ်သူမှ ဇွတ်အတင်းပေးစားထားတာမဟုတ်
ဘူး၊ မင်းရဲ့သဘော၊ မင်းဆန္ဒနဲ့ရယူခဲ့တာ၊ အခုတော့ မင်းက
အချိုးမပြောင်းဘဲ နေချင်သလိုနေတာက ကောင်းလား၊ ခက် မျက်နှာ
လည်းထောက်ပါဦး၊ ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ မင်းရဲ့မျက်နှာတစ်ခုတည်းနဲ့
လာနေရတာကွ၊ မင်းသတင်းကိုကြားတော့ သူဘယ်လောက်တောင်
သွေးပျက်ခဲ့ရသလဲ၊ စိတ်တွေပူပြီး တစ်ချိန်လုံးငိုနေတာ အစားတောင်
တစ်စက်မှ မစားနိုင်တဲ့အထိပဲ ထိုက်တန်”

အမေစကားက သူ့အရိုက်ကို ပြင်းစွာလာမှန်သော
လက်သီးချက်လိုပါပဲ။ သိပ်အရေးမပါဘူးလို့ ထင်ထားသောအရာ
တွေက အခုတော့ အတော်လေးကို အရာရောက်နေခဲ့သည်။

ခက်ဘက်ကို စောင်းငဲ့ကြည့်တော့ အမေဆူနေတာကို
ကြောက်ရွံ့သလို ခေါင်းလေးငုံ့ကာ ငြိမ်သက်နေသည်။

ဒီလိုကျပြန်တော့လည်း သူ့စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ခံစား
လိုက်ရ၏။

သနားမိသလိုလို။

“ထိုက်တန်”

“ဗျာ”

“နောက်တစ်ခါ အခုလိုကိစ္စမျိုးတွေ အမေထပ်ပြီးမကြို
တွေ့ချင်တော့ဘူးနော်၊ အရင်က အမေဘာမှမပြောခဲ့ပေမယ့်
ဒီတစ်ကြိမ်တော့ နောက်ဆုံးဖြစ်ပါစေတော့ ထိုက်တန်”

ထိုက်တန် ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

ကတိဆိုတာ လွယ်လွယ်ပေးတိုင်း ကောင်းတာမှမဟုတ်
တာ။

“ဟဲ့...အမေပြောနေတာကြားရဲ့လား”

“အမေ”

“ဘာလဲ”

“ဆူလို့မပြီးသေးဘူးလား”

“ဘာ”

ထိုက်တန်အမေးကြောင့် အမေမျက်ခုံးတန်းသေးသွယ်သွယ်
က ဆတ်ခနဲ ကြို့တက်သွား၏။ ထိုက်တန်ရဲ့ မျက်နှာဆီ အထူး
အဆန်းသဖွယ် စေ့စေ့ကြည့်လာသည်။

“ကျွန်တော် အရမ်းပင်ပန်းလို့နားချင်နေပြီ”

တန့်စကားကြောင့် အမေစကားသံထွက်မလာတော့။
သားဖြစ်သူထံ ကရုဏာဒေါသောနှင့် ရှိနေပေမယ့် ညှာတာသနား

နေဟန်လည်းရှိသည်။ နှမ်းလှတဲ့မျက်နှာဆီ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်
“သမီးခက်ခက်”

“ရှင်”

“ညည်းယောက်ျားမျက်နှာကို ဆေးထည့်ပေးလိုက်ဦး”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့အဖေ”

အမေက ခက်ကိုမှာပြီးတာနှင့် သက်ပြင်းရှည်ကြီးချကာ
မျက်စောင်းရွယ်လျက် တန်တို့အခန်းထဲက ထွက်သွားတော့၏။
ဒီတော့မှ သိုးငယ်လေးလို ကြောက်ရွံ့နေသော ခက်မှာလည်း
လွတ်မြောက်မှုရသွားသလို ရှိသွားတော့သည်။

“တန် ရေအရင်ချိုးလိုက်ပါလားဟင်၊ ခက် ရေခပ်ပြီး
ကန်ထဲဖြည့်ပေးမယ်လေ”

“အင်”

သူခေါင်းညိတ်လိုက်သည်နှင့် ခက်တစ်ယောက် သွက်
လက်စွာပင် နေရာမှထလျက် ရေချိုးခန်းဆီ ထွက်သွားတော့၏။
ရေချိုးကန်ထဲ ရေဖြင့်သံကို သူကြားနေရသည်။

ပြောမယ့်သာပြောရတာ သူဘက်က ဘယ်လောက်ပဲ
စိမ်းကားတဲ့အပြုအမူတွေနဲ့ ဆက်ဆံဆက်ဆံ ခက်ကတော့ အမြဲတမ်း
နွေးနွေးထွေးထွေးပင် ပြန်တုံ့ပြန်ခဲ့သည်။ အရင်က ရှုပ်ထွေးပွေလီ

နေတဲ့ သူ့အခန်းက ခက်ရောက်လာပြီးနောက်ပိုင်း ရှင်းလင်းသန့်ပြန်
နေ၏။ ဝင်လိုက်တာနှင့် မျက်စိအေးပြီး စိတ်ချမ်းသာစရာပါ။
အိမ်မှုကိစ္စကိုတော့ တကယ်နိုင်နင်းတဲ့ခက်ပါပဲ။

ရှာဖွေကျွေးမွေးမှုမရှိတာတောင် ခက်က သူ့ကိုပျာယာခတ်
နေအောင် ပြုစုသည်။ ဘာလိုအပ်မှုမရှိစေရ။ မိန်းမတစ်ယောက်
ရထားတာ အဲဒီအချက်တော့ကောင်းသည်။ တစ်ခုပဲဆိုးတာရှိ၏။
ထိုအရာက သူ့ဘာပဲလုပ်လုပ် မိန်းမရှိတယ်ဆိုတာကြီးနဲ့ ထိန်းချုပ်
ရတာကိုပဲ။ ထိုအချက်ကိုတော့ သူစိတ်အပျက်ကြီးပျက်မိ၏။

“တန်...ရေချိုးလို့ရပြီ”

“အေး...အေး”

ခက်ဆီက အသိပေးသံကြောင့် သူလဲလျောင်းနေရာမှ
ထလိုက်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

ရေချိုးခန်းရဲ့နံရံ သတ္တုတန်းလေးပေါ်တွင် အသင့်တင်
ထားသော ခါးပတ်သည့် မွေးပွတ်ဘက်အဖြူလေးဆီ တစ်ချက်
ကြည့်ပြီး ရေချိုးခန်းတံခါးချပ်လေးကို လော့ခံချပ်တံလိုက်မိ၏။
အတော်လေးကြာအောင် သူရေချိုးပြီး ခြင်ပြန်ထွက်
တော့ ရေသုတ်တဲ့ပဝါလေးကိုိုင်ပြီး ခက်က ရေချိုးခန်းဝတွင်
စောင့်နေတာတွေ့ရ၏။ တကယ့်ကို အလိုက်သိစွာ နေတတ်သည့်

ခက်ပါ။ သူလှမ်းယူကာ ခန္ဓာကိုယ်အထက်ပိုင်းမှ ရေများကို သန့်စင်စွာသုတ်လိုက်သည်။ ခက်ဆီတော့ တစ်ချက်လေးမှ 'သူ မကြည့်မိ။

“တန်...ဒီမှာဝတ်စုံ”

ဘီရိုထဲမှ အသင့်ထုတ်ထားသော အိမ်နေရင်းဝတ်စုံကို ခုတင်ခြေရင်းလေးတွင် အသင့်တင်ပေးထားခဲ့၏။

“ဒါ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“တန်စားဖို့ ထမင်းပွဲသွားယူမလို့လေ”

“ဘာလို့ အပေါ်ထပ်ကိုသယ်လာဦးမှာလဲ၊ အောက်မှာပဲ ပြင်ထားလိုက် မင်းလည်းမစားရသေးဘူးမဟုတ်လား၊ ထမင်းစား ခန်းမှာပဲ စောင့်နေလိုက်၊ ခဏနေရင်ဆင်းလာခဲ့မယ်”

“ရှင်”

“ဟေ့...ဘာပြုကြောင်ကြောင်ပြန်ကြည့်နေတာလဲ၊ ကိုယ်ပြောတာ မင်းမကြားဘူးလား”

“ကြား...ကြားပါတယ်”

“ကြားရင်သွားတော့”

ခက်တစ်ယောက် ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ အူတူတူလေး နှင့် အခန်းထဲကထွက်သွား၏။

ဒီတော့မူပဲ တန်နှုတ်ခမ်းနီထွေးထွေးလေးပေါ်မှာ အပြုံး လေးတစ်ပွင့် လှစ်ခနဲ ဖြတ်ပြေးသွားရတော့သည်။

ခက်နဲ့စခိုးပြေးပြီးနောက်ပိုင်း ပထမဦးဆုံးအကြိမ် နှစ်ယောက်အတူတူ ထမင်းတစ်စားပွဲတည်း ထိုင်ဖြစ်ပြီး စားဖြစ်ကြ တာလေ။

ခက်

မင်းနည်းနည်းတော့ အံ့ဩသွားမှာပဲနော်။

အခန်း (၉)

တန်မျက်နှာတွင် ရန်ပွဲကရသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်
နှင့် ကြည့်ရတာဆိုးတာမှလွဲ၍ မင်္ဂလာပွဲကတော့ အဆင်ပြေ
စည်စည်ကားကားနှင့်ပင် ပြီးဆုံးခဲ့ပါသည်။ တန်ရဲသတင်းကို သိ
စိတ်မကောင်းဖြစ်သော်လည်း အဖေနှင့်အမေက မသိဟန်ဆောင်
မင်္ဂလာပွဲတွင် အကောင်းဆုံးနေပေးခဲ့ကြသည်။

အဖေခံကတော့

တန်မျက်နှာကို မြင်လိုက်တိုင်း ဒေါသတွေထွက်လို့
မင်္ဂလာပွဲပြီးလို့ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အဖေခံက အ
တန်ကို ခေါ်တွေ့၏။ ဘာရယ်ကြောင့်မုန်းမသိပေမယ့် တန်
ခက်တို့ သွားတွေမိသည်။

“တန်”

“ဗျာ အဖေ”

“မင်း ဘာဆက်လုပ်မလဲ တန်”

“ဗျာ”

“အခုဆို မင်းကို အားကိုးအားထားပြုရမယ့် မိန်းမ ရှိနေ
ပြီလေ၊ ရှေ့လျှောက် မင်း ဘာတွေလုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်ရှိသလဲ
တန်”

“သား နားမလည်ဘူး အဖေ”

“ဟေ”

“အဖေ ဘာကိုပြောချင်တာလဲ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ
ပြောပါ”

“အေး ငါပြောချင်တာကတော့ မနက်ဖြန်ကစပြီး မင်းတို့
လင်မယား အိမ်ခွဲနေဖို့ပဲ၊ မင်းတို့အတွက် တိုက်ခန်းတစ်ခန်း စီစဉ်
ထားပြီးပြီ၊ မိဘအိမ် ခေါင်းထိုးဝင်ပြီး မင်းနေချင်သလို နေဖို့တော့
စိတ်မကူးနဲ့ တန်၊ မင်းတို့ဘဝရှေ့ရေးကို မင်းတို့ကိုယ်ပိုင်အင်အား
နဲ့ ဆက်လျှောက်ဖို့ ကြိုးစားကြတော့ဆိုတာပဲ”

“ဟာ အဖေကလည်း”

“ဟိတ်ကောင်၊ ငါပြောတဲ့စကားကို မင်း သေချာ
နားထောင်၊ ဘာပဲပြောပြော မင်းတို့က အိမ်ထောင်သည်တွေ ဖြစ်

နေကြပြီကွ၊ မင်းက အိမ်ထောင်ဦးစီးပဲ။ မင်းရဲ့ဇနီးနဲ့ သားသမီးတွေ
 ရဲ့ မှီခိုအားထားရာပဲ။ အခုကတည်းက မင်းတို့အနာဂတ်အတွက်
 မပြင်ဆင်ရင် ရှေ့လျှောက် ဘယ်လိုရပ်တည်ကြမလဲ၊ မိဘဆိုတာ
 မင်းတို့တစ်သက်တာလုံး ရှေ့ကနေ လိုလေသေးမရှိအောင် ဘယ်
 အချိန်ထိ လိုက်ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်မှာမို့လဲ။ ကိုယ့်အရည်အချင်း
 ကိုယ် ရပ်တည်နိုင်အောင် ကြိုးစားကြတော့၊ သူများနာခေါင်းပေါက်
 နဲ့ အသက်ရှူချင်လို့ ဖြစ်မလား ထိုက်တန်၊ အဲဒါကြောင့် အိမ်
 နေပြီး လုပ်ငန်းတစ်ခုခုလုပ်ဖို့ စဉ်းစားထား၊ မိန်းမကို မိဘအိ
 ထိုးထားပြီး အလေလိုက်နေတာကို ငါ လုံးဝမတွေ့ချင်ဘူး။

အဖေစကားကြောင့် ထိုက်တန် ညစ်တူးသွားရသည်။
 "အိမ်ခွဲနေတဲ့။"

ဒါကတော့ သိပ်ပြီးပြဿနာမရှိပေမယ့် နောက်ဆက်တွဲ
 အလုပ်လုပ်ဖို့ တိုက်တွန်းချက်ကတော့ သူ့ရင်ကို အတော်ပင်
 ထိခိုက်လှသည်။

သူ။
 ဘယ်တုန်းက အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးလို့လဲ။

စီးပွားရေးဆိုတာ သူ့အတွက်တော့ အဖေ အမေ
 လက်ထဲက နည်းမျိုးစုံ ငွေရအောင်ထုတ်ပြီး လှည့်ပတ်သုံးဖြန့်ဝေ

သိသည်။ ဒါ ထိုက်တန်ရဲ့ မဟာစီးပွားရေးပဲ။ အခုမှ အဲဒါ
 တွေးအားလုံး ရပ်ဆိုင်းပြီး ငွေအရင်းအနှီးပုံပေးကာ တခြားလုပ်ငန်း
 တစ်ခုခုကို ဦးစီးလုပ်တော့ဆိုတာကြီးက အင်မတန်မှပင် တာဝန်
 ကြီးလေးလွန်းလှသည်။

"ကျွန်တော် ဘာအလုပ်လုပ်ရမှာလဲ အဖေ၊ ကျွန်တော်
 မလုပ်တတ်တာ၊ တစ်ချိန်လုံး အဖေ ရှာကျွေးတာ စားလာတဲ့
 ယာကို၊ အခုလို ဖြန့်စားကြီးပုတ်ထုတ်တာတော့ မတရားတာပဲ"
 "ဘာကွ"

အဖေ မျက်ခုံးတွေ ဆတ်ခနဲ ကျုံ့တက်သွား၏။ မျက်နှာ
 တစ်ပြင်လုံး ဒေါသစိတ်ကြောင့် ရဲတွတ်သွားသည်။ အမေကတော့
 သားအဖနှစ်ယောက်ကြား ပွဲကြည့်ပရိသတ်တစ်ဦးအနေဖြင့် ထိုင်
 ခုခံ၏။ အမေ့ကို အဖေ ဘာတွေနားချထားသလဲတော့ မသိချေ။
 အမေက အဖေအစီအစဉ်တွေအားလုံးကို ဘာတစ်ခုမှ ဝင်မစွက်ဖက်
 မချေ။

ခက်ရင်ထဲ
 အားငယ်စိတ်တွေရော ဝမ်းနည်းစိတ်တွေပါ ရုတ်ချည်း
 ငြိမ်းဝင်လာကြသည်။

"ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်တော် ဘာအလုပ်မှ မလုပ်တတ်

တာ”

“ဟေ့ကောင် ဘယ်သူကရော မွေးကတည်းက အလုပ် လုပ်တတ်လို့လဲ၊ ဒီလိုပဲ ကြိုးစားရန်းကန်ရင်းနှံ့ပဲ အောင်မြင်မှုကို အရယူကြတာကွ၊ ဒါကိုတွေးပြီး ရွံနေလို့ဖြစ်မလားကွ”

“ဒါပေမဲ့...”

“မင်း ဘာမှအထွန်မတက်နဲ့ ထိုက်တန်၊ မနက်ဖြန်ကျ ရင် မင်းတို့ ယူသင့်တာတွေယူပြီး ငါဝယ်ထားတဲ့ တိုက်ခန်းကို ပြောင်းကြတော့၊ ရော ဒါက မင်းတို့ရတဲ့ လက်ဖွဲ့ငွေ၊ အားလုံး မင်းလက်ကို အပ်လိုက်ပြီ၊ ယောက်ျားသိက္ခာမရှိ ကုန်လို့ငတ်ပြီး ပြန်တပ်ခေါက်ရတဲ့ အဖြစ်မျိုးကိုတော့ မလုပ်နဲ့ပေါ့ကွာ၊ အဲဒါကမှ တံကာယ်ရှက်ဖို့ကောင်းတာ၊ ကိုယ်ပိုင်အစွမ်းအစနဲ့ ရအောင် ရပ် တည်ကြ”

အဖေကတော့ စကားကို ကုန်အောင်ပြောနေတော့တာပဲ။

ထိုက်တန် အလေးတို တင်းနေအောင် ချေကြိတ်ထား လိုက်မိ၏။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အလွယ်တကူ ရယူမိတဲ့ နောက် ဆက်တဲ့ အကျိုးကျေးဇူးကတော့ အတော်လေးကို ပြင်းထန်လွန်း သည်။

“ငွေတွေယူသွားတော့ ထိုက်တန်”

“ကျွန်တော် မယူဘူး အဖေ”

“ဘာ”

“ဟဲ့ သား”

“အဖေက ကျွန်တော်တို့အတွက် နေစရာပေးပြီးပြီပဲဟာ၊ အဝန်ကျေပါပြီ အဖေ၊ စားဖို့အတွက်တော့ ကျွန်တော်တို့ဘာသာ ဝါ ရှာပါ့မယ်၊ စိတ်ချပါ အဖေ၊ ငတ်လို့ အဖေတို့ဆီက လာပြီး ဆက်ဖြန့်မတောင်းစေရဘူး၊ ဟုတ်ပြီလား”

ထိုက်တန်ရဲ့ မျက်နှာက မခံချင်စိတ်များနှင့် တည်တင်း နေ၏။

“ဟေ့ကောင် သိပ်ပြီးအပြောကြီးမနေနဲ့၊ ငါ စိတ်ကောင်း ဆေးရှိတုန်း ပေးနေတာ ယူထားလိုက်၊ နောက်မှ နောင်တရနေ ခဲ့မိမယ်၊ လက်ထဲမှာ အရင်းအနှီးမရှိဘဲ ဘာသွားလုပ်စားမလဲ”

“နေပါစေ အဖေ၊ ကျွန်တော်တို့အတွက် ဘာအရင်းအနှီး မလိုဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ရပ်တည်နိုင်ပါတယ်”

ထိုက်တန်က-ပြောပြီးသည်နှင့် နေရာမှ ဆတ်ခနဲထရပ် ၏။

ပြီးနောက် ငွေပုံကြီးကို ကျောခိုင်းကာ လှည့်ထွက်သွား သည်။

ခက်လည်း တန်က ထသွားပြီမို့ အဖေ့အမေ့ရှေ့ ဘယ်
လိုမှ ဆက်ပြီးမနေဝံ့တော့ဘဲ တန် အနောက်သို့ အပြေးတစ်ပိုင်း
ပင် လိုက်သွားမိတော့သည်။

“တန်”

အခန်းထဲရောက်တော့ တန်က ခုတင်ထက်တွင် ခြေတွဲ
လောင်းချကာ ထိုင်နေ၏။ တန်မျက်နှာမှာ ဒေါသကြောင့်လား
မာနကြောင့်လားမသိသော အရောင်တစ်မျိုးကြောင့် ရဲရဲနီနေ၏။

“တန်”

“မင်း ငါနဲ့ ခပ်ဝေးဝေးသွားနေစမ်း ခက်”

“ရှင်”

“မင်းမျက်နှာကို ငါ မမြင်ချင်ဘူး၊ ခပ်ဝေးဝေးသွားနေ၊
ငါ့မျက်စိရှေ့ လုံးဝလာမရပ်နဲ့”

အို

ခက်ရင်လေး စိမ့်ခနဲကျင်တက်သွားရ၏။

ခက်မျက်နှာလေး အိုစာကာ မျက်ဝန်းအိမ်ထဲ မျက်ရည်
လေးမှာ ဝေ့သီသွားရသည်။

တန်ရယ်

ရှင် သိပ်ပြီးဝမ်းနည်းသွားပြီလားဟင်။

လှပအေးချမ်းသာယာနေတဲ့ ရှင်အနာဂတ်လေး ခက်
ကြောင့် ပျက်စီးရပြီဆိုတဲ့ အသိစိတ်နဲ့ အရမ်းကို နာကျင်သွားပြီ
လား တန်ရယ်။

ခက် တောင်းပန်ပါတယ်။

အဲဒီလို တကယ်ပဲဖြစ်သွားခဲ့တာဆိုရင်တော့ ခက် အနူး
အညွတ်တောင်းပန်ပါတယ် တန်ရယ်။

ခက်ကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်။

အခန်း (၁၀)

တိုက်ခန်းလေးသည် မိသားစုတစ်စုအတွက်တော့ သိပ် ပြီး နေလောက်စရာမရှိပေမယ့် ညားခါစလင်မယားဖြစ်သော တန် နှင့် ခက်အတွက်တော့ နေလို့အဆင်ပြေနိုင်သော အခန်းလေးပင်။ အခန်းက ဟောခန်းအကျယ်ပေမယ့် ငါးထပ်သားဘောင်လေးခတ် ကာ အိပ်ခန်းလေးလုပ်ထားသည်မို့ အပိုလွတ်နေသော နောက်ဘက် ပိုင်းတွင် နှစ်ယောက်စာ ထမင်းစား စားပွဲခုံ ထားနိုင်သည်။

ကြမ်းခင်းတစ်ခုလုံးကိုလည်း လျှာထိုးများခင်းထားသဖြင့် ပြောင်လက်ကာနေ၏။ ရှိုးကော်စီဇီရို၊ ဘုရားစင်အပြင် ကျွန်း ဆက်တီတစ်စုံလည်း အရှေ့ဘက်တွင် ဧည့်ခန်းသဘောမျိုးရှိသည်။ ကြည့်ရတာ အဖေနှင့်အမေက သူတို့ပိုင်ဆိုင်ထားသော တိုက်ခန်း မှာ နေခိုင်းဖို့ အစကတည်းက အစီအစဉ်ရှိနေသလိုပါပဲ။

တိုက်ခန်းလေးထဲမှာ ပုံစွည်းပစ္စယတွေက အသင့်ပင် ပြည့်စုံစွာ ရှိနေခဲ့သည်။ ခက်နဲ့တန်တို့ အဝတ်အစားနှင့် တခြား အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများသာ သယ်ရ၏။ တန်ကတော့ ကျဉ်း မြောင်းသော တိုက်ခန်းလေးကိုကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်နေပုံပါပဲ။

အင်းပေါ့လေ။

တန် ငယ်စဉ်လေးကတည်းက နေထိုင်ခဲ့ရတာ နန်းတော်၊ ကြီးတမျှ ကြီးမားကျယ်ဝန်းတဲ့ တိုက်အိမ်ကြီးထဲမှာဆိုတော့ အခု တိုက်ခန်းလေးက စာကလေးအိမ် သေးသေးလို့ပဲ ဖြစ်နေမှာပေါ့။

တန်က ရွှေမင်းသားလေးဘဝကနေ အဆင့်နိမ့်ကျသွား ခဲ့ရတာမဟုတ်ပါလား။ သူ့အတွက်တော့ ဘယ်မှာလာပြီး အဆင် ပြေနိုင်ပျံ့မလဲလေ။ ခက်တစ်ယောက် တန်ကိုကြည့်ပြီး စိတ် မကောင်း ဖြစ်နေမိသည်။

“တန်”

ထိုင်ခုံလေးတွင် ထိုင်နေသော တန်က ခက် ခေါ်သံ ကြောင့် မော့ကြည့်၏။ တန်မျက်ဝန်းများက စိမ်းသက်အေးစက် နေသည်။

“သိပ်ပြီး စိတ်ဓာတ်တွေကျနေပြီလားဟင်”

“ဟ ဟုတ်တော့ပေါ့ကွ။ ဒီတိုက်ခန်းကျဉ်းလေး နေရမှာကို”

ဘယ်သူက ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေမှာလဲ ခက်၊ ငါက ရွှေမင်းသား
ဘဝနဲ့ နေခဲ့ရတာကွဲ့၊ မင်းလိုမဟုတ်ဘူး၊ အင်းပေါ့လေ အစကတည်း
က မင်းက ဒီလိုနေခဲ့ရတာပဲဟာ၊ နေသားကျနေမှာပေါ့၊ သွပ်မိုး
ပျဉ်ထောင်ကာအိမ်ထက် တိုက်ခန်းက မင်းအတွက်တော့ အဆင့်
မြင့်နေမှာကို”

တန်ရယ်။

ရှင်မို့လို့ ဒီစကားပြောရက်တယ်နော်။

ကိုယ်ပိုင်တိုက်ခန်းနဲ့နေရတာ သိပ်ပြီး ဝမ်းမြောက်နေမှာ
ပဲဆိုပြီး ရှင် တကယ်ပဲ ထင်ရက်တယ် တန်ရယ်။

“မထင်မိဘူးကွာ၊ ငါ့အခြေအနေက အဲဒီလောက်ထိ
တောင် ဆိုးဝါးသွားလိမ့်မယ်လို့ မထင်မိဘူး၊ ဒါတွေအားလုံး
မင်းကြောင့်ပဲ ခက်၊ မင်းကြောင့် အခုလိုဖြစ်ရတာ သိလား”

“အို”

လက်ညှိုးထိုး ခွပ်ခွပ်မူက ရင်နာစရာပါ။

“မှားတယ်၊ ငါသိပ်မှားတယ်၊ မင်းကြောင့် ငါ့မှာ
အခွင့်အရေးတွေ အများကြီး လက်လွတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီကွ”

တန်ရယ်။

နောင်တတွေ တစ်သိကြီးရသလို ခေါင်းလေးတခါခါနှင့်

ရှိနေသော တန်ကိုကြည့်ပြီး ခက်ရင်လေး တဆတ်ဆတ် နာကျင်
စူးရှနေရသည်။ တကယ်ဆို တန်က ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ၊
ကိုယ့်မှာ အရိပ်ခိုစရာ နေရာတစ်ခုရှိနေပြီးသားပဲလေ။

ဒါကို

တန် ဘာတွေများ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေရပါလိမ့်။

အဆင့်သင့်မဖြစ်သေးတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို မခံချင်စိတ်
တစ်ခုကြောင့်နဲ့ တည်ဆောက်ခဲ့ပြီးမှ ရရှိလာတဲ့ အကျိုးတွေကို
နောင်တရသလို ခံစားနေတာကတော့ ခက်အတွက် ရင်နှင့်စရာ
ပါပဲ။

“ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ ခက်၊ မင်းကြောင့် ငါ့ဘဝ
မြောင်းထဲရောက်ရတာ၊ မခံချင်စိတ်နဲ့သာ တင်းခံလိုက်မိတာ၊
တွေးကြည့်ရင်တော့ တကယ်ကို သွေးပျက်စရာပဲ”

“တန်”

“ဘာလဲ ခက်”

“ရော”

“ဒါက ဘာလဲ”

“ငွေစုဘဏ်စာအုပ်ပါ တန်”

သူမ အဖေပေးထားသော ဘဏ်စာအုပ်ကိုထုတ်ပြီး တန်

ကို ပေးမိသည်။ သူမလုပ်ရပ်ကို တန်က တအံ့တကြည့်နေ၏။

“ဒါ ခက်ရဲ့ပိုက်ဆံတွေပါ တန်၊ တန် စိတ်ချလက်ချ သုံးပါ”

“ဘာလဲ၊ မင်းအဖေ ပေးလိုက်တာလား ခက်”

“ဟုတ် ဟုတ်တယ် တန်”

ခက် အမှန်အတိုင်းပဲ ဝန်ခံမိ၏။

ငွေတွေက အခုချိန်ထိ အဖေမှာမည်နှင့် တွဲလျက်ရှိနေ သေးတာ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ တန်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ဝန်ခံ မှုဖြစ်မှာပေါ့။ ခက်က အလုပ်လုပ်ဖို့အတွက်ဟု ပြောပြရင် အဖေ က ထုတ်ပေးမှာ ကျိန်းသေပါသည်။

မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့အဖြစ် ခက်တို့နှစ်ယောက်အတွက် ရည် ရွယ်ပေးခဲ့တာပဲမဟုတ်ပါလား။ ဒါလေးနှင့် သူမတို့ စီးပွားရေး လုပ်လျှင် အခြေအနေ မဆိုးဝါးနိုင်ပါ။

“ခက်”

တန် ခေါ်သံက မိုးခြိမ်းသံအလား။

“တန်”

“မင်း မင်း ငါ့ဘဝကို ဖျက်ဆီးလို့ အားမရသေးလို့ ဒုတိယအကြိမ် ထပ်ပြီး ငါ့ရဲ့မာနနဲ့ ငါ့ဂုဏ်သိက္ခာတွေကိုပါ ရိုက်

ချိုးဦးမယ်ပေါ့လေ”

“တန် ခက် ခက်က”

“မပြောနဲ့၊ မင်း ဘာမှဆက်မပြောနဲ့၊ မင်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထား၊ မင်းအဖေပေးလိုက်တဲ့ မလောက်လေး မလောက်စား ငွေလေးနဲ့ မင်းအလဲထိုးခဲ့သမျှကို ပြန်အလျော်ပေးဖို့ ကြိုးစားတာ လား”

ခက်တာပဲ တန်ရယ်။

ရှင် နားလည်အောင် ခက် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှင်းပြရ မလဲ။

တန် စိတ်အားငယ်နေတာကို ဖေးမချင်တဲ့စိတ်တစ်ခုပဲ ခက်ဆိုမှာ ရှိနေတာပါ။ အခုဆို အဖေ့နဲ့စိတ်ဆိုးပြီး အိမ်ပေါ်ကနေ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှမယူဘဲ တန် ဆင်းလာတာလေ။ အင်မတန် ခေါင်းမာတဲ့ တန်အကြောင်းကိုသိလို့ ခက် ဘာတစ်ခုနဲ့မှ ဝင် မပြောပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ အကျကြီးကျနေတဲ့ တန်ကို မြင်ရတော့ ခက် ဘယ်လိုမှမနေနိုင်တော့ဘူး။

ဒါကြောင့်

ခက်လက်ထဲမှာ ဒီလောက်တော့ရှိတယ် တန်လို့ ထုတ် ပြမိတာပါ။ ဒါကို တန်က မကောင်းတဲ့ဘက်ကတွေးပြီး ခက်

အပေါ်မှာ အထင်တွေလွဲမှားနေပြန်ပြီကွယ်။ အဲဒါကိုပဲ ခက်က
စိတ်ညစ်တာ။ ခက်ရဲ့ စေတနာ မေတ္တာကို တန် ဘာကြောင့်
နားမလည်နိုင်ရတာလဲ တန်ရယ်။

“မရဘူး ခက်၊ မင်း ငါ့ကို ဒါလေးနဲ့ အနိုင်ပိုင်းပြချင်
လို့မရဘူးကွ”

တန်က အကြီးအကျယ် ပေါက်ကွဲနေသည်။

တန်ကိုကြည့်ရတာ သူ့ အခုလို အခြေအနေမျိုးရောက်ရ
ခြင်းအပေါ် အင်မတန်မှ နာကြည်းနေပုံပါပဲ။ ဖြေသိမ့်မှုမရသလို
ပင် ဖြစ်နေသည်။ တန်ကို သူမ စာနာနားလည်လို့ရနေ၏။ တန်က
ရွှေမင်းသားလေးဘဝမှာ နေခဲ့ရတာမဟုတ်လား။ ပြောင်းလဲသွား
တဲ့ အခြေအနေတစ်ခုမှာ သူ ဘယ်လိုမှတောင့်မခံနိုင်။

ဘာအပူအပင်မှမရှိခဲ့ရတဲ့ တန်ရင်ထဲမှာ သူမကြောင့်
လောင်မြိုက်နေရချေပြီ။ တန်ရဲ့ ပေါ့ပျက်ပျက်နေမှုတွေကို ပြုပြင်
ပြောင်းလဲစေချင်လို့ အဖေဇန့် အမေမူတို့က ပညာပေးလိုက်တာ
လားတော့ မသိ။ သူမနဲ့တန်ကို တကယ်ပဲ အေးစက်တည်ငြိမ်စွာပင်
အိမ်ပြောင်းခိုင်းခဲ့သည်။ တစ်ချက်လေးမှပင် တားဆီးခြင်းမပြုခဲ့
ပါချေ။

ခက်ကတော့

အဖေနဲ့အမေလုပ်ရပ်ကို အပြစ်မတင်ပါဘူး။ အဖေနဲ့ အမေ
က ခက်တို့အပေါ် တာဝန်ကျေခဲ့တာပဲဟာ။ ခိုးရာလိုက်ပြေးသည်
ဆိုတဲ့ သတင်းကြားတာနှင့် အမေကိုယ်တိုင်ပင် သူမတို့ကို လာခေါ်
ခဲ့၏။

မိဘဝတ္တရားအရ ပြန်အပ်တာရော၊ မင်္ဂလာကိစ္စအဝဝ
ဖြောမရာမလိုလောက်အောင် လုပ်ပေးခဲ့တာပါပဲ။ ခုလည်း
အိမ်ထောင်သည်မို့ အိမ်ခွဲပေးခဲ့တာကလွဲပြီး အစစအရာရာ လိုလေ
သားမရှိအောင်ပင် ပြည့်စွမ်းပေးခဲ့သည်။ အရင်းအနှီးအတွက်
ငွေလည်းထုတ်ပေး၏။ တန်က မာနကြီးတစ်ခွဲသားနှင့် ငြင်းပယ်
ခဲ့၍သာပါ။

ခက်

ဟောကွမတွေ့ရဲ့ စေတနာ မေတ္တာကို အထူးပဲကျေးဇူး
တင်နေမိ၏။

သို့သော် တန်ကတော့ အဲဒီလိုမဟုတ်ပါချေ။

သူ့အဖြစ်ကို တွေးတွေးပြီး နာကြည်းနေခဲ့ပြီး ခက်ကို
လည်း အပြစ်တွေစုပုံကာ စိတ်အနာကြီး နာနေတော့သည်။ စကား
အကောင်းပြောလို့ ပြောမှန်းလည်းမသိတော့။ ဘာတစ်ခုမှလည်း
ဆွေးနွေးတိုင်ပင်တာ လက်မခံချေ။

သူတွေ့နေတာက

အရှုံးအနိုင်တွေပါပဲ။

တယူသန်အတွေးတွေနဲ့ တန် ရှင်သန်နေတာ တကယ်တော့ စိတ်ညစ်စရာ။ မှန်ကုပ်တင်းမာနေသော တန်မျက်နှာမှာ အရင်ကလို လန်းဆန်းရွှင်လန်း တက်ကြွမှုတွေ ဆတ်သုဉ်းနေခဲ့သည်။ မာနတွေနှင့် မခံချင်စိတ်တွေကြောင့် တန်မျက်နှာချောချောလေးက ခက်ထန်နေတော့၏။

“ဒီမှာ ခက်”

“ပြောပါ တန်”

“အဲဒီ ဘဏ်စာအုပ် မင်းတို့မိဘတွေကို ပြန်ပေးလိုက်”

“ရှင်”

“သွားပြန်ပေးလိုက်လို့ပြောတာ”

“ဒါ ဒါက ခက်တို့အတွက် မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့လိုက်တာ တန်ရဲ့၊ ခက်ပြန်ပေးလိုက်လို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ”

“အဲဒါတွေ ငါ မသိဘူး၊ ပြန်ပေးဆို ပြန်ပေးလိုက်”

ဒါတော့ တန် လွန်ချေပြီ။

ဒီပိုက်ဆံကိုမှ ပြန်ပေးလိုက်လျှင် ခက်တို့ ဘာနှင့်သွားစားရတော့မည်နည်း။ ပြီးတော့ အဖေနဲ့အမေကရော စိတ်ကောင်း

နိုင်ပါ့မလား။

“ခက်”

“ရှင်”

“ငါပြောတာ ကြားလား”

“အင်းပါ တန်ရယ်”

တန် စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြီးပြီးရောအနေနှင့် ခက် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ဒီတော့မှပဲ တန်အသွင်က အနည်းငယ် တည်ငြိမ်သွားတော့၏။

ပြီးနောက်

ထိုင်ရာကနေ ဆတ်ခနဲထပြီး အပြင်ထွက်ဖို့ ဟန်ပြင်သည်။

“တန် ဘယ်သွားမလို့လဲဟင်”

တန်က မပြေချေ။

သူ ဘယ်ပဲသွားသွား ခက်ကို မတင်ပြနေတတ်ဘူးဆိုတာ သိလျက် ခက် မေးမိတာက အမှားပါပဲ။

တိုက်ခန်းတံခါးလေးကို အသံမြည်အောင် ဝှန်းခနဲပိတ်

ကာ တန် ထွက်သွားတော့သည်။

ခက်

ကပ္ပကယာ ဝရန်တာဘက်ထွက်ပြီး အောက်ကို ပို့ကြည့်
တော့ ကားမရှိဘဲ ခြေကျင်လျှောက်သွားသော တန်ကို မြင်လိုက်
ရ၏။ ခက်ရင်ထဲ ကြင်နာသနားစိတ်များ ရုတ်ချည်းဖြစ်သွား
သည်။ အဆောင်အယောင်တွေ ကင်းကွာသွားသော တန်ကို
မျက်စိတဆုံး လိုက်ကြည့်ကာ မျက်ရည်လေးများ ရစ်ဝိုင်းနေ
တော့သည်။

အခန်း (၁၁)

“မင်းသားရဲ့ အချိုးကတော့ တစ်ချက်လေးမှကို မပြောင်း
ဘူး မူမူ၊ ဒီကောင်အတွက် တံကယ့်ကို ရင်လေးစရာပဲ။ အခုလည်း
မင်းချွေးမဆီ ငါရောက်ခဲ့တယ်။ ကြည့်ရတာ ဟိုကောင် အိမ်တောင်
မန်မန်ပြန်အိပ်ရဲ့လားမသိဘူး၊ ခက်ကိုကြည့်ရတာ မျက်နှာလေးကို
ငယ်လို့၊ စာကယ်စိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်ပဲကွာ၊ ဒီကောင်
တွေကို မင်းအလိုလိုက်လွန်းလို့ အခုလိုဖြစ်နေကြတာကွ”

“အဲဒါကြောင့် ရှင်ကိုပြောတာပေါ့၊ ချက်ချင်းကြီး ပုံသွင်း
လို့မဖြစ်ပါဘူးဆို၊ တန်ရဲ့စိတ်က သူများနဲ့တူတာ မဟုတ်ဘူး။
အခုတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမလဲ ကိုစံ၊ မူတော့ သမီးလေးခက်
တို့ သနားတယ်၊ မူနဲ့သားတို့ကြားမှာ တန်ဆာခံဖြစ်နေရတာလေ၊
အိမ်ကထွက်သွားတော့ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ ယူသွားတာမဟုတ်ဘူး။

သူတို့ ဘာတွေနဲ့ သုံးစားနေကြသလဲ မသိပါဘူးရှင်၊ စိတ်ညစ်
လိုက်တာ ကိုခံရယ်၊ အခု ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမလဲ ကိုခံ”

ဦးခံမင်းတန်မှာလည်း စိတ်အညစ်ကြီး ညစ်နေရ၏။
ဒီကနေ့ သားတို့တိုက်ခန်းဆီ သူရောက်သွားခဲ့သည်။ အိမ်မှာ သမီး
ခက် တစ်ယောက်တည်း ရှိနေ၏။ မိမိကိုမြင်တော့ သမီးခက်ရဲ့
ဝမ်းနည်းဝမ်းသာဟန်က ဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ်၍ပင် မရချေ။

ထိုက်တန်ကိုမေးတော့ ညကျရင် ပြန်လာမယ်နဲ့တူတယ်
အဖေတဲ့။ အဖြေစကားက သိပ်ပြီးအားမရလှချေ။ ဟန်ဆောင်
ပြီးလေးနဲ့ စဉ်းခံနေပေမယ့် ညှိုးငယ်နှမ်းလှနေသော အပူမျက်နှာ
လေးကိုကြည့်ပြီး သားဖြစ်သူကို ဒေါသတွေဖြစ်မိသည်။

ဒီကောင်

ဘယ် တော့များမှ အချိုးပြောင်းပါ့မလဲ။

မိဘအိမ်မှာကျတော့လည်း မိန်းမကိုထားပြီး နေချင်သလို
နေ၊ သွားချင်ရာ လျှောက်သွားနေ၏။ မိဘတွေရှိတာပဲဆိုတဲ့ အသိ
ပစ်ပယ်ထားတတ်သည်။ အိမ်ထောင်သာကျတာ စီးပွားရေးရှာဖွေ
တစ်စက်လေးမှပင် စိတ်ကူးမရှိချေ။ မိဘဆီက လက်ဖြန့်တောင်းပြီး
သူငယ်ချင်းတွေနှင့် အလေလိုက်နေဖို့ပဲ စဉ်းစား၏။

ဒါကြောင့် မူမှန်တိုင်ပင်ကာ ဝယ်ထားသော ကျောက်

မြောင်း ပထမထပ်မှ တိုက်ခန်းလေးကို အထိုက်အလျောက်
ပစ္စည်းဝယ်ဖြည့်ပြီး အိမ်ခွဲနေခိုင်းခဲ့၏။ ဖခင်ရဲ့အရိပ်အောက်မှာ
အောက်ခြေကစပြီး ဝင်လုပ်ခိုင်းလျှင် မလုပ်ချင်မှာစိုး၍ ငွေအရင်း
အနှီး လုံလုံလောက်လောက် ထုတ်ပေးကာ တခြားစီးပွားရေး
တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ ဖိအားပေးမိသည်။

ဒါမှလည်း

သမီးလေးခက်အပေါ် ဂရုတစိုက် စောင့်ရှောက်မှုနဲ့ ဘဝ
အနာဂတ်အတွက် ရည်မှန်းချက် ကြီးကျယ်မြင့်မားလာနိုင်မည်လေ။

သို့သော်

သားက မုန်းထားသလို ဖြစ်မလာချေ။

မိန်းမကို တစ်ယောက်တည်းထားပြီး တစ်နေ့ကုန်
တစ်နေ့ခန်း လျှောက်သွားနေ၏။ အိမ်က ပိုက်ဆံယူမသွားဘဲ
ဒီကနေ့အထိ နေနေကြတာ ဘယ်ကဝင်ငွေများနှင့်လဲ ဆိုတာလည်း
သိချင်သည်မို့ သွားလည်ပတ်ကာ စုံစမ်းတော့ ချွေးမဖြစ်သူက
မပြောနိုင်။

အားကောင်းမောင်းသန် ယောက်ျားပီပီ မရရတာ လုပ်ကိုင်
ပြီး ရှာဖွေကျွေးမယ့်သား မဟုတ်ဘူးဆိုတာသိပေမယ့် မိဘဆီက
ချွေးမရော သားပါ ငွေလာမယ့်ဘဲ နှစ်ယောက်စလုံး ငြိမ်သက်နေ

တော့ နည်းနည်းတော့ စိတ်ပူမိတာပေါ့။

သမီး အဆင်ရောပြောရဲ့လား မေးတော့လည်း ပြောပါတယ် တဲ့။ ထိုက်တန် အလုပ်လုပ်ရဲ့လား၊ သမီးကိုရော ငွေရှာပေးရဲ့လား မေးတော့ အဖြေက ပြန်မရ။ မိမိက ပါလာတဲ့ငွေကိုပေးတော့ လည်း သမီးခက်က လက်မခံချေ။

တန် သမီးကို စိတ်ဆိုးလိမ့်မယ်တဲ့လေ။

ဇွတ်အတင်းပင် ငြင်းပယ်ကာ သူမကို စိတ်မပူဖို့နှင့် သူမ အေးအေးဆေးဆေး နေလို့ရကြောင်း တတ္တတ်တွတ် ပြောနေ တော့သည်။

“ကိုဇံ”

“ဟင်”

“သားတို့ကို ပြန်ခေါ်ထားမှ ဖြစ်မယ်နဲ့တူတယ်၊ ဘာပဲ ပြောပြော အိမ်မှာလည်း ခက် ရှိနေတော့ မှ အဖော်ရတာပေါ့”

ဦးခံမင်းတန်၏ မျက်စောင်းကြီးက မိန်းမဖြစ်သူခပ် ဆတ်ခနဲ ရောက်သွားရ၏။

အဖော်ရတယ်တဲ့။

ဒါပေါ့လေ။

မနက်မိုးလင်းကတည်းက ထပြီး အိမ်အကူကောင်မလေး

နဲ့အတူ နံနက်ခင်းစာကို သမီးခက်က ထပြီး အလိုက်သိသိနဲ့ ပြင်ဆင်ပေးတာမဟုတ်လား။ အအိပ်မက်တဲ့ မူမူအတွက်တော့ အတော့်ကို အဆင်ပြေခဲ့သည်။

ဈေးသွားတော့လည်း ရှေ့ကနေ ကျော့ကျော့လေး ဝယ်ရုံပဲ။ ဈေးမဖြစ်သူက နောက်ကနေ ခြင်းဆွဲလိုက်သည်။ ချက် တော့လည်း ခက်ခက်နဲ့ အလုပ်သမား ကောင်မလေး။ ဘုရားစင် ဆိုလျှင်လည်း ရေချမ်းလဲ၊ ဆီမီး အမွှေးတိုင် ထွန်းပြီးသား အဆင်သင့်။ မူမူ ပဝါလေးချပြီး ရှိခိုးရုံသာရှိသည်။

အိမ်သန့်ရှင်းရေးနှင့် တခြား ဝေယျာဝစ္စအားလုံးလည်း ခက်ခက်က ပြောစရာတစ်ချက်လေးမှ မရှိရလေအောင် လုပ်ထား တတ်သည်လေ။ အင်မတန် အလိုက်သိပြီး နေတတ်ထိုင်တတ်တဲ့ ဈေးမလေးပါ။

ဒီလောက် လိမ္မာရေးခြားရှိသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးကို ပိုင်ဆိုင်ထားပါလျက် တန်ဖိုးထားရကောင်းမှန်းမသိတဲ့ သားဖြစ် သူကို ဒေါသထွက်မိလို့ မဆုံးတော့ချေ။

“လူကို ဘာမျက်စောင်းထိုးတာလဲ ကိုဇံ၊ ကျွန်မက တကယ်ပဲ ပြန်ပြီး ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှ ဖြစ်မယ်ထင်လို့ပါ”

“ငါလည်း အဲဒီလိုပါပဲ မူမူ၊ မင်းသား အချိုးမပြေပေ

မယ့် သမီးခက်က သမားဖို့ကောင်းတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ထိုက်တန် ပြန်လာရင် နှစ်ယောက်စလုံး အိမ်လာခဲ့ကြဦးလို့ မှာခဲ့တယ်”

“ကောင်းတယ် ကိုဖဲ၊ အဲဒါ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ဘာလဲ မင်း အိပ်ရေးဝဝ အိပ်ရတော့မယ်ဆိုပြီး ကောင်းတယ်ပြောတာလား”

“ရှင်ကလေး ကျွန်မပြောလိုက်ရင် ဘယ်တော့မှ စကားကို အကောင်းမထင်ဘူး”

“ထင်စရာရှိလို့လား၊ အခုပဲကြည့်လေ၊ သမီးခက် အိမ်ပြောင်းသွားကတည်းက တို့အိမ်က ဘုရား ဆွမ်းမစားရတာ ဘယ်နှရက်ရှိပြီလဲ၊ ရေတောင် အနိုင်နိုင်သောက်ရတယ်”

“အမလေး ဒါက ကျုပ် မအားလို့ပါတော်”

“အေးပါကွာ၊ အဲဒီလိုနဲ့ပဲ ဘုရား အစာအိမ်ဖြစ်တော့မှာပဲ မူမူ”

“ရှင်ကလေး လူကိုပြောလိုက်ရင် ရစရာကိုမရှိတော့ဘူး၊ အဲဒါတွေကြောင့် ရှင်နဲ့မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်တာ”

ဒေါ်မူမူတစ်ယောက် ရှူးရှူးရှားရှားနှင့် ပြဿနာ ထရှာ တော့၏။ ပြောသမျှ မှန်နေတာကို။ အနာပေါ် တုတ်ကျတော့ ထအော်မှာပေါ့လေ။

“သူများမကောင်းကြောင်းဆို လူကြားသူကြား ဂုဏ်ဖော် ပြီး ရှင်ပြောတော့တာပဲ၊ ရှင်ကျတော့ရော ဘယ်လောက်တောင် အပြစ်ကင်းစင်နေလို့လဲ၊ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ငွေပေးပြီး ပြီးရော ဆိုပြီး နေချင်သလို နေတာလေ”

“ဟေ့ တော် တော်၊ မင်းစကား ဒီတင်ပဲရပ်တော့ မူမူ”

တွန်း

ဒေါ်မူမူ နှုတ်ခမ်းမဲ့ကွေးသွား၏။

အားနည်းချက်ရှိသူက အိုးမလုံ အုံထပွင့်ပြီ မဟုတ်လား။ သင်းက သူ မကောင်းတာလုပ်သမျှ ပေါ်တော့မှာကို။ ဘယ်တော့ ဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်မူမူကိုတော့ ဦးဖဲမင်းတန် ယှဉ်ပြီးစကားပြောလို့မရ။ နိုင်ကွက်ကို ဒေါ်မူမူက ကိုင်ထားသည်လေ။

အမှားလုပ်တဲ့သူနဲ့ အမှားမလုပ်တဲ့သူ ဘယ်သူက နိုင်ရိုး ထုံးစံရှိပါသလဲ။ မိမိမှာ အပွင်းထူတာလေးပဲ ပြောစရာရှိတာလေ။ မိသားစုနှင့် မိမိအိမ်ထောင်ရေးတွင် လက်ညှိုးထောက်ပြစရာ ဟာကွက်မရှိခဲ့။

အဲဒါကြောင့်လည်း

ဦးဖဲမင်းတန်က ဒေါ်မူမူကို မလွှမ်းမိုးနိုင်ခဲ့တာပေါ့လေ။

ခက် တစ်ယောက်မှာလည်း အိမ်ကို အဖေဖဲ တစ်ယောက်

ရုတ်တရက် ရောက်လာခြင်းကြောင့် အတုန်လှုပ်ကြီး တုန်လှုပ် သွားရသည်။ ယောက္ခထီးကြီးရဲ့ မေးခွန်းတွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး အဆင်ပြေအောင် ဖြေရပေမယ့် ဟန်မဆောင်တတ်၊ မလိမ်ညာ တတ်သော သူမကြောင့် အဖေကိုကြည့်ရတာ သူမစကားတွေအပေါ် တွင် သံသယရှိနေသယောင်။

အဖေက တန် အလုပ်လုပ်ပြီး ငွေရှာပေးလားတဲ့။

မိုးလင်းကနေ မိုးစုန်းစုန်းချုပ်အောင်သာ အပြင်ထွက်တာ၊ ပြန်လာလျှင် သူငယ်ချင်းတွေ တိုက်လိုက်သော အလကားမူးတင်း ပဲ အရက်လေးနှင့် မူးနေတော့၏။ အရင်ကလည်း သောက်စား တတ်တာပါပဲ။ အခုတော့ မိဘအထိန်းအကွပ်မရှိတော့ တန်က ပိုပြီးဆိုးဝံ့တာပေါ့။ ခက်ဆိုတာက တန်အတွက် အရေးပါ အရာ ရောက်တဲ့သူမှ မဟုတ်တာ။

ပြီးတော့

တန်ကိုလည်း စိတ်ရှုပ်ထွေးအောင် ခက် ဘာတစ်ခုခုနဲ့မှ မပြောရဲပါဘူး။ စိတ်ညစ်နေတဲ့ တန်ကို သူမ ထပ်ပြီး ပြဿနာ တွေ မရှာချင်။ တန်နေချင်သလို နေတာပဲ ခက် ကြည့်နေမိသည်။

အိမ်မှာ ဝင်ငွေကမရှိ။

တန်က အပြင်မှာပဲစားတာများတာမို့ ငွေရှာပေးဖို့လည်း

စိတ်ကူးရှိသည်ပုံမပေါ့။ အဖေပေးတဲ့ ဘဏ်စာအုပ်ကို သူမ ပြန်မပေး ခဲ့မိတာပဲ မှန်တော့သည်။ ငွေလေးနည်းနည်းထုတ်ကာ သူမ စားနေရ၏။

တန်က အိမ်မှာမစားသလို ခက် ဘာနဲ့စားနေသလဲဟု လည်း တစ်ခါမျှ မမေးတတ်ချေ။ မူးမူးရူးရူးနှင့် အိမ်ပြန်လာကာ ရောက်တာနှင့် အိပ်ရာထဲ ထိုးအိပ်တော့၏။ ခက်မှာတော့ တန်ကို ကြည့်ပြီး ညစဉ်ညတိုင်း အငိုနှင့်သာ အိပ်စက်ခဲ့ရသည်။

အခုတလော

တန် ခြေလှမ်းတွေ ပိုပြီးပျက်လာ၏။ အိမ်ကို ညပြန်လာ မအိပ်တဲ့နေ့တွေ ရှိလာခဲ့သည်။ ဘယ်မှာသွားအိပ်နေသလဲဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ခက် ရင်တစ်ခုလုံး ပူလောင်မြိုက်နေရ၏။ တန်ကို မေးကြည့်ချင်ပေမယ့် ခက် မမေးရဲပါ။

တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ခန်း တိုက်ခန်းလေးထဲမှာ ခက် တစ်ယောက်တည်း၊ ပျင်းလွန်းလို့ မရှိရှိရာအလုပ်တွေ ကုန်းရုန်း လုပ်ပြီး စိတ်ကို ဖြေသိမ့်နေရသည်။ အချိန်အတာနှင့် ဘုရား ရှိခိုးကာ ပုတီးပဲ စိပ်နေမိ၏။ မစားမှန်းသိပေမယ့် ဟင်...မမင်း ချက်ကာ တန်တစ်ယောက်စာကို အမြဲတမ်းချန်ကာ စောင့်မျှော် နေတတ်ခဲ့သည်။

တစ်ခါတစ်ခါလည်း ခက်အဖြစ်ကို တွေးပြီး ဝမ်းနည်းမိလို့ မဆုံးတော့။

တန်ရှိနေလျှင် သူမ ငိုတာကို မကြိုက်ပေမယ့် တန်မရှိနေတဲ့ အချိန်တွေမှာတော့ စိတ်လွတ်လက်လွတ် သူမ ငိုမိ၏။ အဖေနဲ့အမေဆီလည်း ခက် သွားမလည်ရဲပါ။ ခက်သွားလျှင် တစ်ရပ်ကွက်တည်းနေတဲ့ အမေမူတို့အိမ် ဝင့်မလည်လို့ မကောင်းချေ။

အမေမူနှင့်ဆုံလျှင်လည်း တန် အကြောင်းတွေ မေးတော့မှာပဲ။ ခက် ဘယ်လိုပြန်ဖြေပေးရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားပြီး ဘယ်ကိုမှ မသွားရတော့ချေ။

ဒီကနေတော့

မထင်မှတ်စွာပဲ အဖေခံက သူမတို့တိုက်ခန်းဆီ ရောက်လာသည်။ လမ်းကြိုလို့ ဝင်လာတာတဲ့။ ဒါ သက်သက်အကြောင်း ပြမူဆိုတာ ခက်နားလည်သည်။ အဓိက ခက်တို့ ဘယ်လိုအခြေအနေရှိသလဲဆိုတာ အဖေခံက လာပြီး လေ့လာတာပါ။

အဆင်ပြေအောင် ဖြေလိုက်ပေမယ့် အဖေခံက သူ့အား အကြောင်း သိနေတာမို့ ယုံကြည်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ခက်သိသည်။ ကရုဏာသက်နေသော အရောင်တွေနှင့်အတူ ဒေါသရောင်

တို့က အဖေခံမျက်ဝန်းထဲမှာ ရေ

ခက် စိတ်အညစ်ကြီး ညစ်နေရသည်

ခက်ကိုလည်း အသုံးစရိတ်ဆိုပြီး ငွေထုတ်ပေး။

ခက် လက်မခံပါဘူး။

တော်ကြာ တန်သိသွားရင် ရှင်းမရအောင် ပြဿနာတွေ တက်ရမည်။

သူ မကျေနပ်ဘဲ ခက် ဘာတစ်ခုမှမလုပ်ချင်။ တန်နဲ့ ခက် ရန်ဖြစ်ရမှာ သေလောက်အောင် ကြောက်မိ၏။ ကြောက်စိတ်အပြင် ရှက်ရွံ့မိတာလည်း ပါသည်။ ခက် ရန်မှမဖြစ်ဖူးတာ။ အဖေ အမေတို့ရဲ့ ဆုံးမသွန်သင်မှုအောက်မှာ အနူးညံ့ဆုံး ကြီးပြင်းရှင်သန်လာရတာမို့ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများရမှာကို ခက် စိတ်တွေက ရှက်နေမိသည်။

အဖေခံက ပြန်ခါနီး ခက်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး အိမ်ကို လာခဲ့ကြဦးတဲ့။ တန် ရောက်ရင်လည်း သေသေချာချာ ပြောလိုက်တဲ့လေ။

ခက်တာက။

တန် ပြန်ရောက်မလာသေးတာပဲ။

ည ဆယ်တစ်နာရီဆိုတဲ့အချိန်က နည်းမှမနည်းတော့တာ။

တစ်ခါတစ်ခါ ယုံမှာ ခက်တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေခဲ့
မိလို့ မဆုံးတော့။ အချိန်ကို တန်တစ်ယောက် မေ့လျော့နေသည့်ပုံပင်။

ခက်

တွေးမိတိုင်း ဝမ်းနည်းလာရသည်။

တန်ဆီက အငြိုးအတေးနဲ့ အမှန်းတရားတွေ ရနေခဲ့တဲ့
အဖြစ်ကိုပဲ ခက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရတော့၏။

“ဒေါက် ဒေါက်”

ဟော

တံခါးခေါက်သံပဲ။

တန် ပြန်လာတယ်ပေါ့။

တန် ပြန်လာသည့်ဆိုသည့်အသိကြောင့် ရင်တစ်ခုလုံး
လှိုက်ခုန်ကာ သွားရသည်။ တံခါးပေါက် မှန်ဘီလူးဝိုင်းပေါက်
လေးကနေ အပြင်ကို ချောင်းကြည့်ပြီး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်၏။
မျက်နှာလေးကိုလည်း အချိုသာဆုံးပြုံးကာ ကြိုဆိုမိသည်။

တန်က သူမဆီ တစ်ချက်မျှသာကြည့်ပြီး အိမ်ထဲဝင်
ကာ အိပ်ခန်းလေးဆီ လျှောက်သွားသည်။

ခက်

တံခါးလေးကို သေချာပြန်ပိတ်ပြီး တန်နောက်သို့ လိုက်

သွားမိ၏။

“တန်”

“ဘာလဲ”

“ရော့”

ရေအေးအေးလေးတစ်ခွက်ကို အမောပြေအောင် ခက်
အရင်တိုက်လိုက်တော့ တန်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ လှမ်းယူကာ
အစိုက်မက်မက် မော့သောက်နေ၏။

“ရေချိုးမလားဟင် တန်၊ နည်းနည်းစိမ့်နေတော့ ရေခွေး
ဆီပေးမလို့ ရေခွေးကျိုမလို့ပါ”

“ချိုးမယ်”

လေသံက မာဆတ်ဆတ်။

သို့သော် ခက် ကျေနပ်ပါသည်။

တန်က ဒီနေ့ မူးမှူးမလားတာ။ မျက်နှာကြီး တည်တင်း
အပေမယ့် အခုလို အေးအေးဆေးဆေး ပြန်လာတာကတော့
အထွတ်ကို မင်္ဂလာရှိပြီး ဝမ်းသာစရာပဲ မဟုတ်ပါလား။

အခန်း (၁၂)

ထူးထူးဆန်းဆန်းပင် တန်က ဒီကနေ့ ထမင်းစားမဝရသေးဘူးတဲ့။

ဒီတိုက်ခန်းကို ပြောင်းလာတဲ့နေ့မှစပြီး အပြင်ကချည်းစားသောက်လာတတ်တဲ့ တန်က ဒီနေ့တော့ အိမ်မှာ ထမင်းမယ်တဲ့လေ။ ခက်မှာဝမ်းသာလွန်းလို့ ဘာပြောရမှန်းပင် မသိတော့။

တန် စားမယ်ဆို၍ သူ ရေချိုးနေတုန်း ချက်ထားဟင်းတွေ ပူနွေးသွားအောင် ဂက်စိမီးဖိုလေးနှင့် ကမန်းကတနွေးမိ၏။ စားပွဲပေါ် စားချင်စဖွယ်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ပေးမိသည့်

ရေမိုးချိုးကာ အဝတ်အစားလဲပြီးတော့ တန်က ထမင်းစားဝိုင်းတွင် တန်းထိုင်သည်။ ပြီးနောက် သူမ ပြင်ဆင်ပေးသောဟင်းထမင်းများကို ခေါင်းမဖော်စတမ်း မြန်ယုက်စွာစားနေသည်။

မှန်းစကားဆိုသော်လည်း

တန်ကိုကြည့်ရတာ အရမ်းကို ဆာလောင်နေသည့်ပုံပါပဲ။ အင်းပေါ့လေ။

အချိန်ကလည်း နည်းမှမနည်းတော့တာ။

အံ့ဩစရာကောင်းတာက ဒီအချိန်ကြီးအထိ ညစာမစားရသေးဘဲ တန် အပြင်မှာ အချိန်ကြာကြီး ဘာကြောင့်နေနေရသလဲဆိုတာပါပဲ။ တကယ်ဆို အိမ်ကို စောစောပြန်လာသင့်တယ်မဟုတ်လား။ အခုမှ အူယားဖားယား စားနေပုံက မြင်ရသူပင် စိတ်ခက်ကောင်းမိချေ။

ထမင်းသုံးပန်းကန်လောက် တနင့်တပိုးကြီး စားပစ်လိုက်သော တန်ကိုကြည့်ကာ အစာမကြေမှာပင် ခက် စိုးရိမ်နေမိသည်။ ထမင်းစားပြီး လက်ရေဆေးနေတဲ့ တန်ကို လက်သုတ်ပဝါလေး ဆမ်းပေးမိ၏။

ပြီးမှ

ကယျာကယာ အိမ်ရှေ့မှန်ဝီရိသိသွားကာ အစာကြေဆေးဘူးကို ရှာရသည်။ အစာကြေဆေးဘူးတွေတော့ တန်ဆီ ပြန်သွားမိ၏။

“တန်”

“ဘာလဲ”

“အစာကြေဆေး စားလိုက်ဦး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ အိပ်ချိန်ကြီးကျမှ ထမင်းစားထားတာ တော်ကြာ အစာမကြေဘဲ ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ပေါ့၊ ရော့ပါ စားလိုက်ပါ”

ခက် ချောမော့ကာ ကျွေးမိသည်။

ဒီတော့မှ

စိတ်မပါသလိုပုံစံကြီးနှင့် သူမဆီ လက်ဖြန့်ပေး၏။

ဘူးထဲမှ ဆေးလုံးသေးလေးများကို တန်သင့်ရုံ လက်ဖဝါး

ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ရေယူဦးမလား တန်”

“မလိုပါဘူး”

ပြောပြီး ပါးစပ်ထဲ ပက်ခနဲ ဆေးများထည့်ပြီး စားလိုက်

တော့ ခက် ငြိမ်သက်စွာပင် တန်အနားက ထွက်လာပြီး ဆေးဘူးလေးကို နေရာတကျ ဖြန့်ထားလိုက်သည်။

တန်က အခန်းထဲဝင်ဖို့လုပ်တော့

“တန် ချက်ချင်းကြီး လှဲမအိပ်ချလိုက်နဲ့ဦးနော်”

“ကျွတ် မင်းဟာကလည်း ဘာလဲကွ၊ လူကို ဟိုဟာ

မလုပ်နဲ့ ဒီဟာမလုပ်နဲ့ တန်ချိန်လုံး ဆရာကြီးလုပ်နေတော့တာ

မုန်းစကားဆိုသော်လည်း

လား”

“ဆရာလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး တန်ရယ်၊ အစာစားပြီး အိပ်ရာထဲ လှဲလိုက်လို့ အခန့်မသင့်ဘဲ ဗိုက်တွေဘာတွေနာပြီး ဗိုက်ခွဲရတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အဖြစ်ကို ခက်က မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ထားလို့ပါ၊ တန်ကို စိုးရိမ်လို့ပေါ့”

သူမစကားကြောင့် တန်က မျက်ခုံးထူနက်နက်ကြီးတွေ အဖျက်ကာ သူမဆီ ခပ်စူးစူးစိုက်ကြည့်သည်။

“ခက် တကယ်ပြောတာပါ၊ တန်ရဲ့၊ မလိမ်ပါဘူး”

ဒီတော့

တန်က အခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာပြီး အိမ်ရှေ့ ဆက်တီ ခွဲလွတ်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။

ခက်လည်း တန်နံ့ဘေးခံတွင် ဝင်ထိုင်ကာ တန် တစ်ယောက်တည်း မပျင်းရလေအောင် ကူထိုင်ပေးပြီး အချိန်ခဏ အာင့်ပေးမိသည်။

“မင်းမိဘတွေပိုက်ဆံကို ပြန်မပေးသေးဘူးမဟုတ်လား ခက်”

“ရှင်”

“ဘာလဲစာအုပ်လေ”

“ဟို ဟို ဒါက”

“မင်းထုတ်သုံးထားတာ ဘယ်လောက်ရှိနေပြီလဲ ခက်”

“တစ် တစ်သိန်းထုတ်ထားတယ် တန်”

တန်က ပြန်ပြီး ငြိမ်သက်သွား၏။

ခက်

တန်မျက်နှာ ဘယ်လိုပြောင်းလဲသွားသလဲဆိုတာ မော့မကြည့်ရပါ။ ပြန်ပေးခိုင်းထားတာကို မနာခံသည့်အပြင် ငွေထုတ်သုံးနေမိသည့်အဖြစ်ကို တန် အရမ်းစိတ်ဆိုးတော့မှာပဲဆိုသည့် ကြောက်စိတ်နှင့် ခေါင်းလေးပင် မဖော်ရဲတော့ချေ။

“ခက်”

“ရှင်”

“နောက်တစ်ပတ်ကျရင် အဲဒီပိုက်ဆံ ပြန်ဖြည့်ပေးမယ်၊ မင်းပြန်ပေးလိုက်”

“တန်”

“မင်း ဘာစကားမှပြန်မပြောနဲ့၊ ငါ ငွေရှာပေးမယ်”

“ရှင် ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ တန်၊ ဘာကြောင့် ခက်မိဘတွေအပေါ်မှာ အဲဒီလောက်တောင် မာနတွေထားနေတာလဲ၊ တန်ကို တကယ်ပဲ နားမလည်နိုင်တော့ဘူးသိလား၊ ဒီငွေတွေက ခက်

နန်းစယောက်အတွက် လက်ဖွဲ့ငွေတွေပါ၊ ခက်တို့ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ငွေတွေပါ တန်ရဲ့၊ ခက်တို့မှာ သုံးပိုင်ခွင့်အပြည့်ရှိပါတယ်”

“မင်းမိဘတွေက ဘယ်လောက်တောင်ချမ်းသာနေလို့ နေလို ဘဏ်စာအုပ်ကြီး လက်ဖွဲ့လိုက်ရတာလဲ၊ အသက်ငယ်တဲ့ ငယ်ထက် အသက်ကြီးတဲ့သူက ပိုပြီး ငွေရှိနေဖို့ လိုအပ်တယ်ကွ၊ နန်းမာရေးဆိုတာ ပြောလို့ရတာမဟုတ်ဘူး၊ ဝင်ချင်ရင် တံခါးကို ဓားမရှိဘဲ၊ ပြန်ပေးထားလိုက်”

ဟင်

ခက် မျက်လန်းလေးတွေ ပြူးဝိုင်းသွားရသည်။

တစ်ချိန်လုံး

ဂုဏ်သိက္ခာတွေ မာနတွေ ခေါင်းပေါ်ရွက်ပြီး ကြိမ်းပါးစာတ်တဲ့ တန်ဆီက မထင်မှတ်ဘဲ ကြားလိုက်ရသောစကားကြောင့် ခက် ပါးစပ်အဟောင်းသားလေးဖြစ်အောင်ပင် အံ့ဩသက်သွားရသည်။

ကျန်းမာရေးအတွက် လူကြီးတွေမှာ ငွေရှိနေဖို့ ပိုလိုအပ်တဲ့။

အဖေတို့ မတတ်နိုင်ဘူးဆိုတာသိလို့ တန်က ပြန်ပေးနေတာကို။

ကြည့်စမ်း။

ဒါဆို တန်က အဖေအမေအပေါ် စိတ်နာကြည်းနေတာမှ မဟုတ်တာဘဲ၊ ငဲ့ညှာထောက်ထားလို့ မလိုချင်တာပဲနော်။

တန်

တန်ရယ်။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

အခုလို

ပြောင်းလဲပေးတဲ့အတွက် ခက် အရမ်းကျေးဇူးတင်တယ် တန်ရယ်။

“တန်”

ဝမ်းသာအားရ တန်နာမည်လေးကို ခေါ်မိ၏။

“နောက်တစ်ပတ်ကျရင် ငွေနှစ်သိန်း ရစရာရှိတာ တစ်သိန်း ပြန်ဖြည့်ထည့်ပေးပြီး နောက်တစ်သိန်းကိုတော့ ချွေးသုံးပေါ့၊ နောက် ဘယ်နေ့ဘယ်ရက်မှ ငွေထပ်ပေးနိုင်မလဲဆိုတာ အာမခံနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှိတုန်းပေးထားတာ”

“တန် ရှင် ရှင်”

“သွားအိပ်တော့မယ်”

ပြောပြီး ထိုင်ခုံကနေ ဆတ်ခနဲ ထသွား၏။

ခက် မတားဆီးမိပါ။

ဝမ်းသာလွန်းလို့ ရင်တွေ တဆတ်ဆတ်ခုန်နေရသည်။

ကြည့်စမ်း

တန်က သူမ ထင်ထားသလို ပစ်ပယ်ထားတာမှမဟုတ်ပဲ။ အလုပ်လုပ်ပြီး ငွေရှာပေးဖို့ ကြိုးစားနေတာလေ။ ခက် ထင်တောင်မထင်မိပါဘူး။ ခက်ကို အခုလို ရှာဖွေကျွေးမွေးလိမ့် မယ်လို့လေ။

တန်ကိုကြည့်လိုက်လျှင် မျက်နှာထားကြီးက တင်းပြီး လူကိုလည်း စကားမပြောချင် မဆိုချင်သလို ရှိသည်။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ မိုးလင်းတာနှင့် ထွက်သွားပြီး မိုးချုပ်မှ ပြန်လာတတ်၏။ ခက်ကို ကြင်နာဖို့ နေနေသာသာ လှည့်ပင်မကြည့်တတ်ချေ။

ဒီအချိန် ခက် ထမင်းစားပြီးရဲ့လားလို့ ဘယ်တုန်းကမှ မမေးတတ်သလို မင်းမှာ အသုံးစရိတ်ရှိနေရဲ့လားဆိုတာလည်း မမေးခဲ့ချေ။ ခပ်အေးအေးပင် အိပ်ရာထဲ ဝင်သွားတတ်သည်။

ခက်ကလည်း သူ မမေးလျှင် ဘာတစ်ခွန်းမျှ မဖြေသလို ငွေမရှာပေးနိုင်ဘဲ အိမ်ကိုရောက်လာတဲ့ တန်ကိုလည်း ဘယ်လို စကားမျိုးနှင့်မှ ပြစ်တင်ဝေဖန်ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ တန်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့်ပင် သူမဘက်က ဝတ္တရားရှိသည့်အတိုင်းပင်

လိုလေသေးမရှိ လုပ်ပေးတတ်သည်။

ခက်ဆီမှာ ငြူစူခြင်း၊ ဆောင့်ဆောင့်ခြင်း လုံးဝမရှိတတ်။
တန် ပြန်မအိပ်လို့ သိချင်လျှင်တောင် ထိုစိတ်ဆန္ဒများကို မြေ
ဖျောက်ကာ တန်အပေါ် အချစ်မလျော့ဘဲ ပုံမှန်အတိုင်းပင် ဆက်ဆံ
ခဲ့သည်။

တန်ရဲ့ သွေးအေးမှုကိုပဲ နားလည်မှုတွေ အခါခါပေးနေ
မိ၏။

အခုတော့

တန်က သူမပေါ် တမင်သက်သက် ပစ်ပယ်ထားခြင်း
မရှိဘဲ ရှာဖွေကျွေးမွေးဖို့ပါ စိတ်ကူးရှိနေတာဆိုတော့ တန်ဟာ
အရင်က ထိုက်တန် ဆိုတဲ့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ကောင်လေး မဟုတ်တော့
ဘူးပေါ့လေ။

တန်

အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲနေပြီပေါ့။

ဝမ်းသာလိုက်တာ

ဝမ်းသာလိုက်တာ တန်ရယ်။

ခက်လေ

ဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိတော့လောက်အောင်ပဲ ဝမ်းသာ

လိုက်တာတန်ရယ်။

ခက်တစ်ယောက်

အိမ်ရှေ့မီးများပိတ်ပြီး အခန်းလေးထဲ ဝင်ခဲ့မိ၏။

အိပ်ရာလေးထက်မှာတော့ တန်က လဲလျောင်းနေသည်။

မျက်လုံးတွေကို စုံမှိတ်ထားသော တန်ကို ညမီးရောင်မှိန်မှိန်ပြုပြု
အောက်တွင် ခက် မြင်တွေ့နေရ၏။ ခက် ညင်သာစွာပင် တန်
နံ့ဘေးတွင် လှဲအိပ်လိုက်သည်။

“တန် မအိပ်သေးဘူးဗို့လားဟင်”

ခပ်တိုးတိုးမေးမိ၏။

တန်ကတော့ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေမြဲပင်။

“မနက်က အိမ်ကို အဖေဖေ လာလည်သွားတယ်”

တန်ဆီက ဘာစကားသံမှ ထွက်မလာချေ။

သို့သော်

တန် နားထောင်နေသည်ဆိုတာကိုတော့ ခက် သိပါ
သည်။ ဒါကြောင့်လည်း စကားကို ဆက်လိုက်၏။

“အဖေဖေက ခက်မှာ အသုံးစရိတ်ရှိရဲ့လားဆိုပြီး ငွေပေး

တယ် တန်”

တန် မျက်နှာက ဆတ်ခနဲ သူမဘက် စောင်းလှည့်လာ

၏။

“ခက် လက်မခံလိုက်ပါဘူး တန်၊ ခက် မလိုဘူး။ အဆင်ပြေတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်”

ဒီတော့မှ

တန် မျက်ဝန်း စိမ်းတောက်တောက်တွေက အရောစိ ဖျော့သွား၏။

“အဖေက မှာခဲ့တယ် တန်၊ အိမ်ကို နှစ်ယောက်စလုံး လာခဲ့ကြဦးတဲ့လေ”

တန်ခေါင်းလေးက သူမ စကားဆုံးတာနှင့် တစ်ဖက်သို့ ပြန်လှည့်သွားသည်။ ခက် ကြည်လင်စွာပင် ပြုံးလိုက်မိ၏။ တစ်ခါတလေ တန်ပုံစံလေးက ကလေးဆိုးလေးတစ်ယောက်လို ပင်။ စိတ်ဆိုးစရာမကောင်းဘဲ ချစ်စရာကောင်းနေတတ်၏။

တန်စိတ်ကို ဖတ်နိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းသလို ဉာဏ်မခိတဲ့ ခက်က တန်ရဲ့အမူအရာကိုလည်း မဖမ်းတတ်ပါ။ တန်ကလည်း အဲဒီလို ဖြစ်အောင် လှူ့ဝှက်တတ်သည်မဟုတ်လား။ ညံ့ဖျင်းသူမှာ အပြစ် မရှိဘူးလေ။

တစ်ဖက်ကို လှည့်စောင်းအိပ်နေတဲ့ တန်ရဲ့ နောက်ကျော လေးကိုကြည့်ပြီး ခက်ရင်လေး တထိတ်ထိတ်ခုန်နေမိ၏။ ခက်ကို

မုန်းတီးနာကြည်းနေတာလည်း မဟုတ်ပါဘဲ အပြင်မှာ ဘီလူး ဆိုင်းတီးပြီး မုန်းစကားတွေ တွင်တွင်ဆိုနေသော တန်ကို အသည်း လေး ယားနေမိသည်။

ခက်

တန်အနားတိုးကပ်ကာ နောက်ကျောဘက်ကနေပြီး တန် ခါးလေးဆီ ဖက်မိသည်။ အတွေ့အထိကြောင့် တန်ခန္ဓာကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲလှုပ်သွား၏။ ပြီးနောက် တန်ဘက်က ငြိမ်သက်စွာပင် ဆက်အိပ်နေသည်။

ခက်ရဲ့ မြတ်နိုးကြင်နာစွာ ဖက်တွယ်လာသော လက် တွေကိုတော့ စိမ်းသက်စွာပင် ပုတ်မထုတ်ခဲ့ပါခေဖျ

တန်ရယ်

ရှင် ဟန်ဆောင်ကောင်းလှချည်လားကွယ်။

တော်သေးတာပေါ့။

အချိန်မီလေး ခက် သိလိုက်ရလို့။

မဟုတ်ရင် ခက်နှလုံးသားတွေ ဝ.စ်စီ ကြေမွပျက်စီး ရတော့မယ် သိလား တန်။

မှန်းစကားဆိုသော်လည်း

ကြောင့် အမေက ဒီမှာပြန်နေချင်နေနိုင်တယ်လို့ပြောတော့ ခက်
ဝမ်းသာသွားမိတာပေါ့တန်ရယ်”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာမပြောစမ်းပါနဲ့၊ ကိုယ်နေချင်ရင်နေချင်
တယ်ပေါ့ခက်၊ ငါ့ကိုလွဲမချစမ်းပါနဲ့”

ခက်တော့တာပဲ။

တန်ကလေး သူမကိုဆိုလျှင် ဘယ်တော့မှ အကောင်းမမြင်
ချေ။

အခန်း (၁၃)

“ဘာလဲ မင်းက ဟိုမှာပြန်နေချင်တာလား ခက်၊ ငါနဲ့
နေရရင် ထမင်းငတ်ချင် ငတ်နေမှာဆိုပြီး အရာအားလုံး အဆင်သင့်
ပြည့်စုံနေတဲ့ အမေတို့ဆီမှာ နေချင်တာလား၊ ဒါဆို မင်းသဘော
မင်းဆန္ဒပဲလေ၊ ငါကတော့ မတားဘူး၊ မင်းနေချင်တဲ့နေရာမှာ
နေနိုင်တယ် ခက်”

တန်မျက်နှာမှာ ဒေါသရိပ်တို့ကြောင့် ခက်ထန်တင်းမာ
နေခဲ့၏။ တန် စကားသံက စူးစူးဝါးဝါးပင် ကျယ်လောင်နေခဲ့
သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးတန်ရယ် အဲဒါတွေကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး၊
တန်ကိုသုံးနှစ်လောက်ပဲ၊ ဒီတိုက်ခန်းလေးမှာနေရတာ ဘယ်လောက်
တောင် နေသားမကျသလဲဆိုတာ ခက်မြင်နေရတာလေ၊ အဲဒါ

ဒီတိုက်ခန်းလေးကိုရောက်တော့ တန် ဘယ်လောက်
တောင် စိတ်ထိခိုက်နေခဲ့သလဲ။ ကျယ်ဝန်းတဲ့ခြံကြီးနဲ့ ကြီးမားမြင့်
မားတဲ့ သူနေခဲ့တဲ့တိုက်အိမ်ကြီးကို စွန့်ခွာခဲ့ရလို့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ
နေခဲ့တာမဟုတ်လား။ အရာရာပြည့်စုံနေတဲ့ ဘဝလေးကို ခက်
ကြောင့် ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်ဆိုပြီး နောင်တရလေသံနဲ့ တစ်ချိန်လုံးရှိတဲ့
တန်အတွက် အခုလိုအခြေအနေမျိုး ဖြစ်လာတာ ဝမ်းသာစရာပဲလေ။

ဒါကို တန်က ဘာကြောင့် အခုလိုတွေဖြစ်နေရပါလိမ့်။

“တန်ရယ်...ခက်ကလွဲချတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ခက်
စေတနာကို တန် ဘာကြောင့် နားမလည်ရတာ၊ ဟေ့၊ ခက်က
အရင်ကတည်းက အောက်ခြေလူတန်းစားပါ၊ မိုးလောက်မြင့်တဲ့
တိုက်အိမ်ကြီးထဲမှာ အခြေအရံတွေနဲ့ နေခဲ့ရတဲ့ ရွှေမင်းသမီးမဟုတ်

ဘူးတန်၊ ခက်မှာ နောင်တတကြီးနဲ့လှည့်ကြည့်စရာ၊ မက်မောဖက် တွယ်စရာ ဘာမှမရှိဘူး၊ ခက်နေနိုင်တယ်၊ ရှိတာနဲ့အောင်စား တတ်တယ်၊ တန်အတွက်သာ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေခဲ့တာပါ။”

“မင်းစိတ်မကောင်းဖြစ်ရအောင် ငါကဘာဖြစ်နေလို့လဲ၊ တော်စမ်းပါကွာ အခြေအမြစ်မရှိတာတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့”

“တန်”

“ဘာလဲ”

“ခက်ကို ဘာကြောင့် အဲဒီလောက်တောင်ပဲ မုန်းနေရလဲ ဟင်”

“ဘာ”

“ခက်ရင်ထဲက ချစ်ခြင်းဓမ္မာတွေကို မြင်အောင်မကြည့်ဘဲ ဘာလို့ သူ့စိမ်းတစ်ယောက်လို အတွေးတွေနဲ့ ရှိနေတာလဲ”

“မင်းပြောတာနဲ့ အခုကိစ္စဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“ဆိုင်တာပေါ့ တန်၊ သိပ်ဆိုင်တာပေါ့၊ တန်ရင်ထဲမှာ အမုန်းတရားတွေရှိနေလို့သာ ခက်ရင်ထဲကအချစ်တွေကို မမြင်နိုင်တာပေါ့၊ ခက်လေ တန်မျက်နှာကိုမြင်လိုက်တိုင်း ငါ့ကြောင့် တန်အခုလိုဘဝမျိုးရောက်တာဆိုပြီး ဘယ်လောက်တောင် နောင်တတွေရနေခဲ့ရသလဲဆိုတာ တန်မသိပါဘူး၊ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်ပြုတ်

ဘေးတဲ့ ထမင်းဝိုင်းကြီးကနေ အလျဉ်းသင့်သလို ချက်ထားရတဲ့ ဆင်းလေးတွေနဲ့ စားနေတဲ့ တန်ကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်တောင်ဝဲခဲ့အောင်တန်၊ ကားမပါဘဲ ခြေလျင်ထွက်သွားရတဲ့ တန်ကို ပုရန်တာဆေးကနေ ငုံ့ငုံ့ကြည့်ပြီး ခက်ရင်တွေ နင့်သည်းလွန်းလို့ပါ၊ ဒါတွေဟာ ဒါတွေဟာ တန်ကို ခက်သိပ်ချစ်လွန်းလို့ပါ၊ အချစ်တွေကြောင့် မြင်ရက်ခဲ့တာပါတန်ရယ်”

ခက်ရဲ့စကားသံလေးက တဖြည်းဖြည်းတိုးလှသွား၏။ ခက်ရည်တချို့ ပါးပြင်နုနုလေးထက် ခုန်ပေါက်ပြေးဆင်းလာကြသည်။

“ဒါကြောင့်လည်း အမေမူက ငြိန်လာနေကြလို့ပြောတော့ ခက်ရင်ထဲမှာလေ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး၊ တန်အတွက် အဆင်ပြေပြီဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ ထရန်မတတ်ကို ဖြစ်သွားတာပါ၊ ခက်သိပ်ပြီးနေချင်ပါတယ်၊ တန်အတွက်သာ ကောင်းအောင်ဆိုရင် ဘယ်လိုနေရာမျိုးမှာ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ခက်အဖို့အဆင်သင့်ပါပဲတန်ရယ်၊ အဟင့် ဟင်”

ခက် ဘယ်လိုမှ မထိန်းချုပ်နိုင်တော့ပါ။

ငိုတာမကြိုက်ဘူးဆိုတဲ့ တန်ရှေ့မှာ အသံလေးထွက်ကာ အသိမဲ့သိမ့်ခိုက်ငိုမိသည်။ ပြီးနောက် တန်ရှေ့ကနေ ပြေးထွက်

ကာ အခန်းလေးအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့မိတော့သည်။

ခက်ရယ်။

ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ။ အစိုးရိမ်လွန်သွားတဲ့ကိုယ် အဖြစ်ကို မင်းစာနာပေးပါ ခက်ရယ်။ ကိုယ်အရမ်းစိုးရိမ်လွန်သွားလို့ပါကွာ။ ကိုယ်အရမ်းတုန်လှုပ်သွားရလို့ပါခက်ရယ်။

ဆောရီးပဲကွာ။

ကိုယ်အရမ်းမှားသွားခဲ့ပါတယ်။

ကိုယ်ထင်ခဲ့တာက ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်ခါမျှမရှိဘူး မတွေ့ဖူးခဲ့တဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေအပေါ် မက်မောတွယ်တာ ပြီလို့လေ။ မင်းကိုယ်ကို လက်ထပ်ခဲ့တာ ပေါ့ပေါ့နေပေါ့ပေါ့။ ဘာအလုပ်အကိုင်မှမရှိဘဲ မိဘလုပ်စာထိုင်စားပြီး ပျော်ပါးသော စားနေတဲ့ ကောင်ဆိုးလေးတစ်ယောက်ဆိုတဲ့အသိနဲ့ပဲ မဟုတ်လား။

ပြောစကားနားမထောင်ဘဲ ကိုယ်ထင်ရာစွတ်လုပ်စာတတ် ထိုက်တန်ဆိုတဲ့ ကိုယ့်ကိုပဲ ချစ်မြတ်နိုးလို့ လက်ထပ်တာမဟုတ်လား ခက်။ ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုအဆိုးအကောင်းကိုပဲ သည်းခံနေနိုင်မှာလဲလို့ ကိုယ်က တစ်ချိန်လုံးတွေးထားတာ အဲဒီလိုအတွေးတွေရှိနေခဲ့တဲ့ ကိုယ်ဟာ မင်းဆီက ဘယ်လိုပြောင်း သွားမှုကိုမှ ခံနိုင်ရည်မရှိဘူးကွာ။

အခုနောက်ပိုင်းမှာ ကိုယ်ဟာ မထင်မှတ်လောက်အောင်ပဲ ပြောင်းလဲနေခဲ့တယ်ခက်။

အဲဒီအချက်ကို မင်းသတိထားမိရဲ့လားမသိပေမယ့် နိယံကိုယ်ကို သတိထားမိနေခဲ့ရတဲ့ ကိုယ်ကတော့ အရမ်းကို တုန်လှုပ်အံ့သြနေတော့တာပဲ။

ခက်ရယ်။

တစ်ခါတလေမှာ ကိုယ်ဟာ အရမ်းကိုပဲ အတ္တကြီးခဲ့ပါ သေး။ ကိုယ်ဘယ်လိုပဲနေနေ ခွင့်လွှတ်သည်းခံပြီး နွေးနွေးထွေး ထွေး ကြိုဆိုနေတတ်တဲ့ မင်းရဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာ လျှော့ပါးသွားမှာ နိယံသိပ်ကြောက်နေတတ်ခဲ့ပြီခက်။

ကိုယ်က အများကြီးသိသွားခဲ့တဲ့သူကို။

မင်းဆီက ပေးဆပ်ချစ်တွေ အများကြီးရခဲ့ဖူးတော့ ကိုယ် ပြီး သွေးဗျက်ချောက်ချားနေခဲ့ရတာပါ။ ကိုယ်ရရှိနေသမျှ ဆုံးရှုံး ခြင်းကိုလေ။

တန်တစ်ယောက်တည်း ခုံလေးမှာထိုင်နေမိဆဲဖြစ်သည်။ အခန်းလေးထဲမှာတော့ ခက်ရဲ့ငိုခွိုက်သံလေးက ထွက်ပေါ်လို့နေ၏။

ခက်အရမ်းကို ဝမ်းနည်းသွားပုံပါပဲ။ သူကလည်း

အေးအေးဆေးဆေးမှ မဖြေရှင်းခဲ့မိတာကို။ အမေက ပြန်လာနေကြဆို

တဲ့ စကားကို ကြားလိုက်တာနဲ့ မျက်နှာပေးပြီးရွှင်ကာ ဝမ်းသာ
တဲ့ ခက်ကိုကြည့်ပြီး သူ့စိတ်ထဲ ဒေါသတွေတလိပ်လိပ်တက်လာ
ရ၏။ ပြည့်စုံမှုတွေအပေါ် ခက် မိန်းမောသွားတာကို သူ့ဘယ်လို
လက်မခံနိုင်ပါ။ ထိုက်တန်ယူထားတဲ့ မိန်းမဟာ ထိုက်တန် ဖန်တီး
ပေးတဲ့ ဘဝကိုပဲ ကျေနပ်သင့်တယ်ဟု သူထင်သည်။

လူဆိုတာ ဘဝတစ်သက်တာလုံး အခုလိုစည်းစိမ်ချမ်းအ
တွေ့နဲ့ပဲ ရှင်သန်နေရလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူပြောနိုင်လို့လဲ။ မက်မ
တာကို သူလက်မခံနိုင်။ ငွေဆိုတာ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိသလဲ
တဲ့အချက်ကို ကိုယ်တိုင်ရှာဖွေရတော့မှ သူသိနားလည်ခဲ့သည်။
အရင်ကဆို အမေရှိရင် ငွေရှိတယ်ဆိုတဲ့ သူ့အတွေး
အဖေရဲ့ပုံစံပေးမှုအောက်တွင် ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ရ၏။ အစကတော
အဖေစေတနာကို သူနားမလည်ခဲ့ပါ။ အဖေတမင်လုပ်တာပဲဆို
အသိနှင့် ရင်ထဲမှာ နာကြည်းခဲ့မိ၏။

ခုတော့ သူကောင်းကောင်းကြီး သိမြင်ခဲ့ချေပြီ။

သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းသာလျှင် ကိုးကွယ်အားထ
ရာဟု ထင်ခဲ့သော ထိုက်တန် အဖေအိမ်ထောင်ခွဲပြီးနေနိုင်း
တစ်ပြားတစ်ချပ်မှမပါဘဲ သူငယ်ချင်းတွေဆီရောက်သွားတော့ သူ
ရဲ့ဆက်ဆံရေးက အေးစက်စိမ်းကားသွား၏။

တစ်ချိန်က...

သူထုတ်ပေးတဲ့ငွေတွေနဲ့ တပျော်တပါးသုံးစားလာကြတဲ့
ဘောင်တွေပါ။ ကိုယ့်မှာ ငွေရေးကြေးရေး အဆင်မပြေတော့
ကြောင်းအမျိုးမျိုးပြုပြီး ပညာသားပါပါ ငြင်းပယ်ကြ၏။
သာကွမောက်က ပေးလိုက်တဲ့ငွေတွေကို သူမှမသုံးချင်တာ။

သို့သော်...

ခက်အတွက်လည်း သူကရှာမပေးနိုင်ခဲ့ဘူးလေ။
နောက်ဆုံးတော့ တန်တို့အတွက် ထိုငွေကသာလျှင်
ကောင်းဆုံး အထောက်အပံ့ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ ငွေနောက်ကို အမော
ကောလိုက်ရှာရတော့မှပဲ သူသိခွင့်ရခဲ့ခြင်းပဲဖြစ်သည်။ ခက်မိဘ
တွေအပေါ်မှာလည်း အထိုက်သင့်တော့ သူနားလည်မှုပေးနိုင်လာခဲ့
သည်။

သို့သော်...

အမှားကိုသိနေပေမယ့် အသုံးမကျတဲ့မာနတွေနဲ့ ခေါင်းမငုံ
ခဲ့။ ယောက္ခမတွေပိုက်ဆံကို ပြန်ဖြည့်ပေးရမည်ဟူသည့် အသိ
သာ သူငွေရှာခဲ့၏။ ပြီးတော့ ခက်ရဲ့စားဝတ်နေရေး၊ ဒါကို
ခေါင်းထဲထည့်ထားရသည်။

မထင်မှတ်ဘဲ

ငွေရပေါက်ရလမ်းတစ်ခု သူ့ရခဲ့၏။

ဒါက...။

ဟိုတစ်ချိန်က သူ့အထင်သေးပြီး ပြစ်ပယ်ထားခဲ့သော သူငယ်ချင်းမိုးသူထံမှဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်းမိုးသူက သူ့အခြေအရာတွေကို တစ်ခုမှမသိချေ။ သူ့မှာ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများက ခွဲ သူတို့ပဲခူးက အသိမိတ်ဆွေတစ်ယောက် ကားဝယ်ချင်လို့ မင်းကူညီပါဦးကွာဟု ခေယယတောင်းယူခဲ့၏။

ငွေရှာနေတဲ့အချိန်မှာ ဒါဟာ အကောင်းဆုံးအခွင့်အရေး ခွဲ သူ့လက်လွှတ်မခံချင်တော့။ လိုချင်သည့်ကားကို သူ့ရှာသည် ပြီးနောက် အရောင်းအဝယ်တည်အောင် ကြိုးစား၏။ ကားကို ဝယ် ထိတောင် ညအိပ်ပြီးသွားပြခဲ့ရသည်။

အရောင်းအဝယ်တဲ့သွားတော့မှ သူသက်ပြင်းချနိုင်တော့၏။ ပွဲစားခက မျိုးမျိုးမြက်မြက်လေးရမှာ မဟုတ်လား။ မိုးသူ သူတို့ ခွဲယူရလျှင်တောင် တစ်ယောက်နှစ်သိန်းလောက်ကြေးပေးလေ။

ထိုငွေရလောက်ဖို့သေချာတော့မှ ခက်ဆီ မျက်နှာလုံးလုံး နှင့် သူ့အိမ်ပြန်နိုင်ခဲ့၏။ ခက်မိဘတွေရဲ့ငွေကိုလည်း သူ့ဖြည့်မနိုင်ခဲ့သည်။ ခက်အတွက်လည်း အသုံးစရိတ်ထုတ်ပေးခဲ့၏။

သို့သော်...

ထိုငွေကြေးလေးနှင့် အချိန်အကြာကြီးရပ်တည်ဖို့ဆိုတာ အလယ်မှ မဖြစ်နိုင်ပါချေ။ ဒါကြောင့်လည်း အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ ကြိုးစားရှာနေမိသည်။ အမွေလုပ်ငန်းထဲဝင်ပြီး လုပ်လျှင်ရတာ သူသိသည်။ သို့သော် သူမလုပ်ချင်။ မိဘတွေဆီက တာအထောက်အပံ့ မယူဘဲ သူ့အားသူ့ကိုးချင်သည်။ ကိုယ့်အင်အားနှင့်သာ အောင်မြင် နေအောင် ကြိုးစားချင်၏။ အဖေတို့အမေတို့ဆီက သူယူခဲ့တာတွေ အရမ်းကိုများနေပြီလေ။ ထပ်ပြီးဒုက္ခမပေးချင်တော့။

အိမ်ထောင်ကျပြီးတာတောင် မိဘတွေက လက်မလွှတ်ရ သေးဘူးဆိုတာတော့ မဟုတ်သေးချေ။ ဒါကြောင့်လည်း အမေတို့ အိမ်အရိပ်အောက်ကို သူမခိုလှုံချင်တော့။ အေးမြလှခြုံမယ်ဆိုတာ နေပေမယ့် သူ့ခြေထောက်ပေါ် သူ့ရပ်တည်ချင်သည်။

ဒါကို ခက်နားလည်ပါရဲ့လား။

အမေအိမ်ကို မပြန်ရလို့ စိတ်များငြိုငြင်နေလိမ့်မလား။

သူ့အာရုံထဲအတွေးပေါင်းစုံနှင့် ရှိနေရ၏။

ခက် အရမ်းစိတ်အားငယ်သွားတာ သူသိသည်။

တကယ်ဆို သူ့သွားပြီးနှစ်သိမ့်မှ ပေးသင့်တာပေါ့။

သို့ပေမယ့် သူ့ခြေလှမ်းတွေကို လှုပ်မရ။

အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲနေပြီဖြစ်သော သူ့အဖြစ်ကို သူများတွေ သိမြင်သွားမှာ ကြောက်ရွံ့နေသလို ခံစားရသည်။

ခက်ရယ်...။

ကိုယ်လေ...

မင်းကိုတကယ်ပဲ ချစ်မိသွားပြီကွာ။

မင်းကို ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးတွေနဲ့ ရယူခဲ့ယူခဲ့ ခုတော့ ကိုယ့်အနားမှာ မင်းမရှိရင်မဖြစ်တော့အောင်ပဲ လိုအပ်နေခဲ့ပြီလို့ ခံရယ်။

ဒါဟာ...

အချစ်ဆိုရင် ကိုယ်လေတကယ်ပဲ ချစ်တတ်သွားခဲ့ပါပြီ ကွာ။

ငိုသံလေးတိုးတိတ်သွားသော အခန်းလေးဆီ သူ ဖြေးညှစ်စွာ လျှောက်သွားလိုက်၏။ အိပ်ရာလေးထက်တွင် ခက်က နွေလေး အိပ်ပျော်နေတာတွေ့ရသည်။ ခုတင်အနီးသို့ တိုးကပ်သွားကာ အငိုမျက်ရည်စက်လက်နှင့် အိပ်ပျော်နေသောခက်ကို သူ့ကြည့်လိုက်မိသည်။

သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ဒေါသရိပ်ကြောင့် စိမ်းတောက်နေခြင်းမျိုးမရှိတော့ချေ။

နန်းအပေါ် ကရုဏာသက်မှုတွေသာ ဖြစ်နေရသည်။

ခုတင်ခြေရင်းမှ စောင်လေးကို ခပ်ဖွဖွလေးယူပြီး ခက် ခန္ဓာကိုယ်လေးအပေါ် လွှမ်းခြုံပေးမိ၏။ ထိုခဏတာအချိန်လေး တွင် သူ့ရင်တစ်ခုလုံး အေးမြကြည်လင်နေခဲ့သည်။

ခြုံစောင်လေး ကိုယ်ပေါ်ရောက်သွားတာနှင့် အအိပ်ဆပ်သော ခက်က မျက်လုံးလေး ဖျတ်ခနဲပွင့်ကာ နိုးသွား၏။

“တန်”

“ကိုယ်အပြင်ခဏသွားဦးမယ်”

“တန်”

“အမေလာခေါ်ရင် ကြည့်ကောင်းအောင်ပဲ မင်းဖြောလိုက်ခက်”

ဖြောပြီး လှည့်ထွက်သွားဖို့ပြင်တော့ သူ့လက်ကလေး တစ်ဖက်ကို ခက်က ဖမ်းဆုပ်ကာ တားဆီးသည်။

“မင်း...ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“ခက်က တန်နန်းပါတန်၊ တန်ရှိနေတဲ့အရပ်မှာပဲ ခက်က ထာဝရအမြဲရှိနေမှာပါ။ အဲဒါကိုတော့ ဘယ်တော့မှ သံသယမရှိလိုက်ပါနဲ့နော်”

ခက်ရယ်။

တန်တစ်ယောက် ခက်ရဲ့ ဝမ်းနည်းအားငယ်နေသော
မျက်နှာလေးကို ငုံ့စိုက်ကြည့်ကာ သက်ပြင်းလေးတစ်ချက်သာ
ကြိတ်ရွိုက်လိုက်မိပါတော့သည်။

အခန်း (၁၄)

“ဟောကောင်...မင်းက ထိုက်တန်ဆိုတာလား”
ခပ်ရင့်ရင့်မေးသံကြောင့် မျက်နှာစိမ်းလူကို သူခပ်စူးစူး
စိုက်ကြည့်မိသည်။ ထိုလူပုံစံကြည့်ရတာ သူ့ကို ပြဿနာရှာတော့
မည့်ဟန်ကအပြည့်မို့ တန် သတိထားမိ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ရှိတာပေါ့ကွာ၊ သိပ်ရှိတာပေါ့၊ မင်းဟာ ထိုက်တန်ဆို
တို့မှာကိစ္စရှိတာပေါ့၊ ငါက ဟိုတစ်ခါက မင်းဆော်လွတ်လိုက်တဲ့
သောင်းထိုက်ရဲ့အစ်ကို သန်းထိုက်ပဲ၊ မင်း မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသေး
တယ်ဆိုရင်တော့ မှတ်မိမှာပေါ့လေ”

သောင်းထိုက်တဲ့။

ဟင်အင်း...

သူမသိဘူး။
သို့ပေမယ့်...

ဟိုတစ်ခါက ရိုက်ပွဲဖြစ်ပြီး အချုပ်ထံတောင် သူတစ်ည
ရောက်ခဲ့ရသည်ကတော့ မှတ်မှတ်ထင်ထင်ပါပဲ။ သူထင်တာက
တော့ 'အဲဒီရန်ပွဲမှာပါတဲ့ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့အစ်ကိုပဲ ဖြစ်လိမ့်
မည်။ ကြည့်ရတာ တကယ့်ကို ကမ်းကုန်အောင် မိုက်ကြမည့်ပုံတွေ
ပင်။

တန် အတန်လှုပ်ကြီးမဟုတ်ပေမယ့် အခြေအနေနဲ့ အချိန်
အခါအရ နည်းနည်းတော့ စိတ်ပူမိ၏။ ဟိုကသုံးယောက်၊ ကိုယ်က
တစ်ယောက်တည်းလေ။ ပြီးတော့ တစ်ဘက်လူတွေဆီက အရက်နဲ့
ကို တထောင်းထောင်းရနေသည်။ စိတ်ရိုင်းဝင်ပြီး သွေးကြွနေမှာ
ပေါ့။

ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ သူ့ဘက်က နည်းနည်းလေးမှ
အမှားခံလို့မဖြစ်ချေ။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ မိုက်ကယ်နှင့် ဆက်နွယ်ပြီး
ပါလာခဲ့တဲ့ ပြဿနာပါ။ အခုချိန်ထိ ဇာတ်ကမသိမ်းသေး။ ပိုပြီးဆိုး
တာက အဓိပ္ပာယ်မရှိ သူ့ကိုလာပြီးရွယ်နေတာပဲ။

“မင်းတို့ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ဘယ်ကသောင်း
ထိုက်လဲ၊ ငါမသိဘူး”

“မသိဘူးဟုတ်လား၊ မင်းရဲ့အဆင့်အတန်းမရှိတဲ့ သူငယ်
ချင်း မိုက်ကယ်ဆိုတဲ့ကောင်လေ ငါ့ညီမနွယ်နွယ်ကို အပျော်
အပျက်လုပ်ပြီး ရှောင်သွားတာ၊ ဒါကို ငါ့ညီက လာဆွေးနွေးတာ
ကို မင်းတို့သူငယ်ချင်းတစ်အုပ်စုလုံးက ဝိုင်းနှက်လိုက်တာလေ၊
မင်းမှတ်မိပြီလား”

“အေး...မှတ်မိတယ်၊ အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာဖြစ်လဲဟုတ်လား၊ မင်းလက်ချက်ကြောင့် ငါ့ညီရဲ့
မျက်နှာမှာ ဒဏ်ရာရခဲ့တာ သေရာပါပဲ၊ ဒါကြောင့် ငါထောင်ထဲ
မှာရောက်နေကတည်းက ထိုက်တန်ဆိုတဲ့မင်းနာမည်ကို အသေမှတ်
ထားတာ၊ ငါထွက်လာတာနဲ့ မင်းကိုရှာမယ်ဆိုပြီးတော့လေ၊
အခုတော့ ငါ့ဆန္ဒပြည့်ဝသွားပြီပေါ့ကွာ၊ ဟောဒီမှာ လူစွာလုပ်ချင်တဲ့
မင်းအတွက်”

“ဟိတ်”

ဝိုခနဲ မျက်နှာဆီ ဖြတ်သန်းသွားတဲ့ ဝိုက်လက်သီးတစ်လုံး။
တော်သေးတာက သတိရှိရှိနဲ့ ခုန်ရှောင်လိုက်နိုင်တာပဲ။
ဟိုကောင်က စကားတပြောပြောနဲ့ စပြီးတိုက်ခိုက်တာလေ။ ပါးနပ်
လွန်းလို့သာ သူ့မျက်နှာလည်ထွက်မသွားတာ။

“ဟိတ်ကောင်တွေ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဒီကောင်ကို

ပညာပေးလေ”

သုံးယောက္ခိန္နီတစ်ယောက်။

တိုက်ပွဲက ထင်မထားလောက်အောင် ကြီးကျယ်သွား၏။

“ခွပ်”

“ဖြောင်း”

“အ”

သူတပြန် ကိုယ်တပြန် သဲသဲမဲမဲ။

ထိုက်တန် သတိထားနေသည့်ကြားမှ ထိမိသည့်လက်သီး ချက်တွေကြောင့် မျက်နှာမှ နာကျင်စပ်ဖျင်းသော ဝေဒနာကို ခံစားရသည်။ နှုတ်ခမ်းကို သတိထားပွတ်သပ်လိုက်တော့ သွေးစများက သူ့လက်တွင် ပေစွန်းသွား၏။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဒေသန္တရတို့ စိန်ထွက်လာသည်။ တစ်ဘက်ကသုံးယောက်လည်း သူ့လက်ချက်ထိတာပါပဲ။ သို့ပေမယ့် သိပ်ပြီးဖြိုပဲ့မရ။ အစကတည်းက ထောင်ကထွက်လာခဲ့ ကောင်တွေဆိုတော့ ဒီလောက်လေးက အေးအေးဖြစ်နေမှာပေါ့လေ။

ထိုက်တန် ခြေလှမ်းတွေ ယိုင်မကျအောင် အားတင်း ထိန်းချုပ်ကာ အသင့်အနေအထား စောင့်ကြည့်နေမိ၏။

“ဒီကောင် အကျောက တော်တော်တင်းတယ်ကွ၊

ပျော့သွားအောင် ပညာဆက်ပေးမှဖြစ်မယ်”

သန်းထိုက်က ခပ်ရင့်ရင့်ပင် သူ့အနီးတိုးကပ်လာသလို သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကလည်း သူ့ကိုချုပ်ကိုင်ပေးဖို့ ကြိုးစားလာ၏။ “ဟာ...ခွပ်”

“ဖြောင်း”

“ဖြောင်း”

“အား”

သန်းထိုက်ရဲ့ ကန်ချက်ကြောင့် မြေပေါ် သူ့လဲကျသွား၏။ ကျန်နှစ်ယောက်က သူ့ဆီကပ်လာပြီး လက်နှစ်ဘက်ကို ဖမ်းချုပ်လိုက်စဉ်...

“ဟေ့... ဟိတ်ကောင်တွေ ရုပ်စမ်း၊ ရုပ်ကြစမ်း”

လူအုပ်စုတချို့ထဲမှ အူညံသောတားဆီးသံကြောင့် သန်းထိုက် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွား၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ လစ်မယ်”

သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဆီ မျက်စလစ်ပြီး သတိပေးကာ သုံးယောက်သား မှောင်ရိပ်ဆီ ပြေးဝင်သွားကြတော့၏။

“အား...ကျွတ်...ကျွတ်”

နာကျင်စွာ ထိုက်တန် ပြီးငြူမိ၏။ လူအုပ်ကြီးက

လက်ကိုင်တုတ်တစ်ချောင်းကိုယ်စီနှင့် သူ့အနားသို့ပြေးလာကြ၏။
လူတစ်ချို့ ထွက်ပြေးသွားသော သန်းထိုက်တို့နောက်
ပြေးလိုက်သွားကြသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ကောင်လေး၊ မင်းဆီကပစ္စည်း ဝိုင်းလှ
နေကြတာလား”

လူအုပ်ထဲမှတစ်ယောက်က မေး၏။ သုံးယောက်
တစ်ယောက်ဆိုတော့ အားလုံးက ဒီလိုပဲထင်ကြမှာပေါ့လေ။

“မသိပါဘူးဗျာ၊ ရန်စကားစပြောပြီး ပြဿနာရှာတော့
တာပဲ။ အား...ကျွတ်...ကျွတ်”

“လာ...လာ ကောင်လေး ဆေးခန်းသွားပြီး ရဲလေးဘာ
လေး အမှုဖွင့်တိုင်ရအောင်”

“နေပါစေတော့ဦး၊ ကျွန်တော်လည်း သိပ်ပြီးထိခိုက်တာမှ
မဟုတ်တာ၊ အိမ်ပဲပြန်တော့မယ်”

ထိုက်တန်

လူအုပ်စုကြီးကို ကျောခိုင်းကာထွက်ခဲ့သည်။

သူ ရန်စကို ဒီထက်ပိုပြီး မရှည်စေချင်တော့။

ပြီးပြီးရောဟုပဲ သံဘေးထားကာ ကားဝှားပြီး အိမ်ကိုသာ
ပြန်ခဲ့လိုက်သည်။ ခက်တွေ့ရင်တော့ အရမ်းကိုတုတ်လှုပ်သွားမှာပဲ။

သူ့မျက်နှာမှာ ရခဲတဲ့ ထိခိုက်ဒဏ်ရာတွေက မနည်းချေ။ အိမ်ကို
ပြန်လိုကလည်း မဖြစ်။

ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးနာကျင်ကာ လမ်းပင်အနိုင်နိုင်
လျှောက်ရသည်။ အငှားကားက သူလမ်းညွှန်ပြတဲ့ ကျောက်မြောင်း
အိတ်တန်းရှေ့တွင် ရပ်သွားတော့ ကားခကျသင့်တွေကို ရှင်းပေးလိုက်
၏။

ကားပေါ်ကနေဆင်းပြီး ဝင်ပေါက်သံတံခါးကို ဆွဲဖွင့်၍
ပေါ်ထပ်သို့ လှေကားထစ်တွေအတိုင်း တက်ခဲ့လိုက်သည်။

တိုက်ခန်းတံခါးရှေ့ရောက်တော့ တံခါးလေးကို
ခါက်လိုက်သည်။

“တန်လား”

“ဟုတ်တယ်”

သူ့အသံကြားတော့ တံခါးချပ်လေးပွင့်လာပြီး ခက်မျက်နှာ
ထဲက တံခါးနောက်ကနေ ထွက်လာ၏။

“ဟင်...တန် ရှင် ရှင်မျက်နှာမှာ”

ခက်မျက်လုံးလေးတွေ ပြူးကျယ်ပိုင်းစက်သွားရသည်။
အမှတ်မဖြစ်သလို သူမဆီ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး တိုက်ခန်းထဲဝင်

သော တန်ကိုကြည့်ပြီး စကားစလေးတွေပင် ပြတ်တောက်

သွားရ၏။

တန်က အခန်းလေးထဲ တန်းဝင်သွားတာမို့ ခက် တိုက်ခတ်ခါးလေးပြန်ပိတ်ကာ အပြေးတစ်ပိုင်း တန်အနောက်သို့ လိုက်ခဲ့မိသည်။

“တန်”

“တန်ရယ်၊ အဟင့်...ဟင့်”

သွေးစများ စွန်းထင်နေသော တန်မျက်နှာကိုကြည့်ရင် သွေးပျက်တုန်လှုပ်စွာပင် ခက်တစ်ယောက် မျက်ရည်စုတ်တစ်ပေါက်ပေါက်ကျပြီး ရှိုက်ငိုမိတော့၏။

“ခက်”

“အဟင့်...ဟင့်”

မျက်နှာကို လက်ဝါးလေးနဲ့ အုပ်မိုးပြီး ငိုနေတဲ့ခက် ကြည့်ပြီး စိတ်လည်းညစ် သနားလည်းသနားမိသည်။

“ခက် ကိုယ်ခေါ်နေတာကြားလား”

“ရှင်”

“ရေစလုံနဲ့ အဝတ်ပိုင်းတစ်ခုသွားယူလာခဲ့”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့တန်”

မာဆတ်ဆတ် သူလေးသံကြောင့် အငိုကြားကနေ

ဘစ်ယောက် အခန်းထဲကနေ ပြန်ထွက်သွားကာ နောက်ဘက်ရေခါးခန်းလေးဆီ ဝင်သွားတာ တွေ့နေရသည်။

“အား...ကျွတ်”

ဒီတော့မှပဲ သူမှာ အားတင်းကာထားသမျှ စိတ်ဖြေလျှော့စာ ငြီးလိုက်မိ၏။ တကယ်တော့ ဒဏ်ရာတွေကြောင့် အူသည်းနိတ်မတတ် သူနာကျင်နေတာပါ။ ခက်ပိုပြီး စိုးရိမ်မှာစိုး၍ ဘာမှ မဖြစ်သည့်ဟန်ဆောင်ကာ နေနေရသည်။

သူထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ။

ခက်က သူ့ကိုမြင်လိုက်တာနှင့် ခန္ဓာကိုယ်လေး တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်ကာ ခွေကျလှဆဲဆဲဖြစ်နေသည်။ တခြားတိုက်ခန်းတွေ နဲ့နေတာမို့ တိုက်ခန်းထဲ သူ ကပျာကယာဝင်ပြီး အနောက်ဘက် အခန်းလေးဆီ သွားခဲ့လိုက်၏။

ခက်က သူ့နောက်လိုက်လာသည်။

သူ့ကိုကြည့်ပြီး ငိုနေပြန်၏။

ခက်...

အရမ်းကို တုန်လှုပ်ကြောက်ရွံ့နေမှာပါပဲ။

တန် နားလည်ပါသည်။

ပိုပြီးစိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာက တန် ရန်ဖြစ်လာပြန်ပြီ

ဆိုတာ သိနေပါလျက်နှင့် သူ့ကို ခက်က တစ်ခွန်းမှ အပြစ်မတင်
မပြုရတာကိုပဲ။

“တန်”

ခက်က ရေလုံလေးနှင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါပိုင်းလေးထိုး
ကမ်းပေးသည်။ တန်က အေးအေးဆေးဆေးပင် လှမ်းယူကာ
မှန်တင်ခုံရှေ့တွင်ထိုင်ပြီး သူ့ဘာသာဒဏ်ရာတွေကို ရေဆေး
လုပ်နေ၏။

“ပေး တန်၊ ခက်လုပ်ပေးမယ်”

“နေစမ်းပါကွာ၊ သွေးမြင်ရင်တောင် သတိလစ်ချင်နေ
လူကများ”

“ပေးပါ တန်ရဲ့၊ ခက်လုပ်ပေးပါ့မယ်၊ ဘာပဲပြောပြော
နေသားကျအောင်တော့ ခက်ကြိုးစားရမှာပဲလေ၊ ခက်က တန်ရဲ့
ပဲဟာ”

“ဘာကွ”

“ဟုတ်တယ် တန်၊ ခက်လေ သွေးမြင်ရင် အရမ်း
တုန်လှုပ်ပြီး ဘာလုပ်လို့ဘာကိုင်ရမုန်းကို မသိတော့လောက်အောင်
ဖြစ်ဖြစ်သွားတတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် တန် ဒဏ်ရာရတိုင်း အဲဒီလို
နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲလေ၊ ဒါကြောင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်အောင်

အေးထားမှဖြစ်မှာပေါ့”

“မင်းစကားက ဘာလဲ၊ ငါကပဲ တစ်ချိန်လုံး ရန်ပွဲပဲ
ဆုပ်လုပ်နေသလဲ”

မဟုတ်လို့လားဟု စိတ်ထဲကနေ ကြိတ်ပြောမိ၏။

တန်ကြောင့်...

ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနှင့် သူမရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ရသည်။

ခဲခန်းမှာသွားလိုက်ရင်းရသည့် အဲဒီဖြစ်ကလည်းရှိသေး။ တန်နီး
ဖြစ်ရင် အခုလိုတွေ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရမည်ဆိုတာ သူမအတန်သင့်
ဘာ သိပါသည်။

တကယ်တမ်း...

သူမရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရတော့ တစ်ချိန်လုံး သွေးပျက်ချင်နေ
၏။ ကြောက်စိတ်တွေကသာ သူမရင်မှာ ကြီးစိုးနေခဲ့သည်။ ဒါဟာ
ဘယ်လိုမှဖြစ်သင့်တာပဲလေ။ ရှောင်မရမှတော့ ရင်ဆိုင်ရတော့
တပဲပေါ့။

ခက်တစ်ယောက်...

တန်မျက်နှာက ဒဏ်ရာတွေကို ရေဝတ်ဖတ်လေးနှင့် ခပ်ဖွ
ဆုတ်ပေးမိ၏။ တန်ကတော့ တကယ်ကို အေးဆေးပင်။ သူမက
သာ လက်တွေ့တဆတ်ဆတ်တုန်နေတာ တန်က တစ်ချက်ကလေး

မှပင် မျက်နှာမဲ့မသွားချေ။

“တန် ဆေးလူးရအောင်နော်”

သူမ...

တန်ကို ဝါဂ္ဂမ်းဖြူဖြူလေးနှင့် ဆေးဖွဖွလူးပေးမိ၏။

“ခက်”

“ရှင်”

“မင်း ငါ့ကို တစ်ခုခုပြောချင်သေးလား”

“ရှင်”

“မင်းရင်ထဲမှာရှိတဲ့စကားတွေကို ဖွင့်ပြောနိုင်တယ်လို့ ပြောတာပါ။ တစ်ယောက်တည်းကြိုက်ပြီး မျိုသိပ်ထားစရာမလိုဘူး ခံစားချက်အတိုင်း ရင်ဖွင့်လိုက်ခက်”

သူ့စကားကြောင့် ခက် ငြိမ်သက်သွား၏။

သူ့မျက်နှာကို ခက်က စေ့စေ့ကြည့်သည်။

“တန်”

“ဆေး...ပြော”

“တန်ကို ခက်သိပ်ချစ်တယ်”

“ဟင်”

တန်မျက်ဝန်းအကြည့်တွေ ခက်ဆီရောက်သွား၏။

“ခက်ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ တန်သိထားပေးပါ။ တန်ကို သိပ်ချစ်တဲ့ ဇနီးခက်တစ်ယောက်ရှိနေတယ်ဆိုတာ တန်အာရုံထဲမှာ အည့်ထားပေးပါနော်။ တန်သာမရှိရင် ခက်ဆိုတာလည်း မရှိနိုင်တော့ ဝါးဘူး တန်ရယ်”

ပြောပြီးတာနှင့်ခက်က တသိမ်ခိုခိုခိုခိုကာ သူ့နံ့ဘေး အနေ ပြေးထွက်သွားချေတော့သည်။

အခန်း (၁၅)

“လွန်နေပြီ တန်၊ မင်းသိပ်ကိုတရားလွန်နေပြီ၊ ကြည့်စမ်း မျက်နှာတစ်ခုလုံးလည်း ရတနာတောင်မရှိတူး၊ မင်း ဘယ်အချိန်ထိ ဆက်ပြီး မိုက်လုံးကြီးနေဦးမှာလဲတန်”

ဒေါ်မူမူမြင့်မျက်နှာမှာ ဒေါသရောင်တို့ သွေးကြွလျက်။ ကြားရတဲ့သတင်းဆိုးက ရင်ထဲမှာ အပူလုံးကြွစရာပါ။ တန်တစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ပြန်ပြီတဲ့လေ။ ညအချိန်မတော် အိမ်မှာ မနေဘဲ လမ်းပေါ်လျှောက်သွားနေမှတော့ ပြဿနာကမဖြစ်ဘဲ နေတော့မလား။ သင်းကြောင့် ရင်တစ်ခါမှ မအေးခဲ့ရ။ စိတ်တထင့် ထင့်နဲ့ပဲ နေနေရသည်။

မကောင်းပါဘူး။

သားတွေမွေးထားရတာလည်း လက်ထဲမီးခဲကိုင်ထားရ

မုန်းစကားဆိုသော်လည်း

သလိုပါပဲ။ ကိုယ့်ကို တစ်ချိန်လုံး လောင်မြိုက်နေတော့တာပဲလေ။ စိတ်ညစ်တယ်။

သိပ်စိတ်ညစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ။ အိမ်ထောင်ကျသွားလို့များ ခြေငြိမ်မလားမှတ်တယ် လူပျိုတုန်းကလိုပဲ ဆိုးဆဲ၊ မိုက်ဆဲပါပဲ။

“ထိုက်တန်”

“ဗျာ အမေ”

“မင်းတို့ကို အိမ်ပြန်လာခဲ့လို့ အဖေမှာလိုက်တယ်မဟုတ် လား၊ ဘာလဲ မင်းက အခုလိုသွားချင်ရာသွား၊ နေချင်တိုင်းမနေရ မှာစိုးလို့ ပြန်မလာတာလား ထိုက်တန်”

ထိုက်တန် မဖြေမီ။

“ဟဲ့ ငါပြောနေတာကြားရဲ့လား၊ အခုဆို ငါ့မှာ ကိုခင် ထွန်းတို့မျက်နှာကိုတောင် မကြည့်ရဲတော့ဘူး၊ ငါ့မျက်နှာ အရမ်းပူ နေပြီထိုက်တန်၊ ကြားကြားလိုက်ရတိုင်း ရင်တုန်စရာတွေချည်းပဲ၊ ငါ့မှာသာ နှလုံးရောဂါရှိရင် သေတာကြာပြီသိလား ထိုက်တန်”

“အမေကလည်းဗျာ ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလေးကိုများ”

“ဟဲ့...ဒါ ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလား၊ မင်းရပ်ကိုလည်း မှန်ထဲမှာပြန်ကြည့်ဦး”

“ကျွတ်”

တန် စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာပင် စုပ်သပ်မိသည်။

အမေကတော့ အကြောင်းရှာချေပြီ။

အစကတည်းက ခက်ကို အိမ်မှာပြန်လာနေစေချင်နေတာ မဟုတ်လား။ ဒါမှ အမေအတွက် ကူဖော်လောင်ဖက် အဖော်ရမှာ ကို။ အမေအကြောင်း သူ့အသိဆုံးပဲဖြစ်သည်။ အမေက သူ့အတွက် အကျိုးမရှိလျှင် ဘယ်အရာကိုမှ မက်မက်မောမော တွယ်ဖက်တတ် ခြင်းမရှိတဲ့သူပဲ။ ခက်မရှိတော့ အိမ်အကူကောင်မလေးငယ်ငယ်နှင့် ဘယ်လိုမှအဆင်မပြေနိုင်။ အသက်အရွယ်ငယ်သူကို အလုပ်ခိုင်း ထားတာဆိုတော့ အမေ မျက်နှာလွှဲမရချေ။ အားလုံး အမေပဲ ဦးဆောင်ကာလုပ်ရသည်။

ဒါကြောင့် အလိုက်သိလွန်းတဲ့ ချွေးခကို အမေလာခေါ် တာပါ။

“မဖြစ်ဘူးထိုက်တန်၊ မင်းတို့ကို ဒီအတိုင်းဆက်ပြီးလွှတ် ထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ နှစ်ယောက်စလုံး အထုပ်ပြင်ပြီး ပြန်လိုက် ခဲ့ကြတော့”

“ဟာဗျာ... ကျွန်တော်ပြန်မလိုက်ဘူး”

“ဘာကွဲ့”

“အဖေက ကျွန်တော်တို့ကို အိမ်ထောင်ခွဲပေးခဲ့တာပဲဟာ

ပြန်မလိုက်ဘူးအမေ”

“သူခွဲပေးပေးမပေးပေး အခြေအနေက ဆက်ထားလို့မှ မဖြစ်တာ၊ သမီးခက်ကိုလည်း ကြည့်ပါဦး အိမ်ကထွက်သွားတဲ့ ပုံစံနဲ့ အခုပုံကတူရဲ့လား၊ လင်ဆိုးမယား တဖားဖားပုံပေါက်နေပြီ၊ ကိုခင်ထွန်းတို့လည်း သူ့သမီးအတွက် စိတ်မအေးချမ်းဘူးဖြစ်နေ တယ်၊ အမေပြန်ခေါ်ထားပြီး စောင့်ရှောက်မှုဖြစ်မယ်လို့ပြောတော့ သူတို့တွေက ထောက်ခံကြတယ်လေ”

အဖေ့အမေကတော့ ထောက်ခံကြမှာ သေချာပါသည်။ ကျောက်မြောင်းမှာနေတာထက် တောင်ဥက္ကလာမှာ ရှိတာ ပိုပြီး လိုလားကြမှာပေါ့။ တစ်ရပ်ကွက်တည်းရှိပြီး အချိန်မရွေးတွေ့မြင် နေနိုင်တာကိုး။

တလောက ဘဏ်စာအုပ်ကို ငွေပြန်ဖြည့်ပေးပြီး အမေတို့ ဆီ ခက်ကိုယ်တိုင်ပင် ပြန်သွားပေးခဲ့သည်။ အဖေ့အမေပဲ သိမ်းထား ပေးပါလို့ပြောတော့ အမေတို့ မျက်နှာမကောင်းကြချေ။ တန်ပြန်ပေး ခိုင်းတာကို ရိပ်မိပုံရသည်။ ခက်က လေပြေလေးနဲ့ ဆွေချာရှင်းပြ တာကိုပင် မယုံကြည်ချင်ကြပေ။

ခက်မှာလည်း မပေးရင် ဘယ်လိုမှမဖြစ်တော့တာမို့ ထားခဲ့ နိုင်အောင်ပဲ ကြိုးစားခဲ့ရ၏။ ဘာပဲပြောပြော ခက်က အိမ်ထောင်

သည်ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား။ ကိုယ့်အိမ်ထောင်ရေး အဆင်ပြေဖို့သာ အဓိကထားမိ၏။ အမေတို့လက်ထဲ ငွေပြန်ထည့်ရတာလည်း ခက်စိတ်ချမ်းသာမိသည်။

အခုတလော...

အမေ့ကိုကြည့်ရတာ သိပ်ပြီးအားမရချေ။

ကျန်းမာရေးချူချာနေသလိုရှိကာ အမေ့ခန္ဓာကိုယ်က ထင်မထားလောက်စရာပင် ကျသွားသည်။ အမေ့ကိုကြည့်ပြီး ခက်ပင် စိုးရိမ်နေမိ၏။ ဆေးသေချာကုဖို့ ခက်မှာခဲ့သည်။

“ခက်”

“ရှင် အမေ”

“သမီးရဲ့ဆန္ဒကရော ဘယ်လိုလဲ”

“ရှင်”

“အမေနဲ့အတူတူ ပြန်လိုက်နေဖို့ပြောတာ”

“ရှင်...ဟို...ဟို...အဲဒါက”

သူမ မျက်ဝန်းနက်နက်လေးက တန်ဆီသို့ ရောက်သွား၏။

“ဟေ့...ငါ့ကိုလာခကြည့်နဲ့၊ မင်းဘာသာဆုံးဖြတ်၊

ငါလုံးဝမတားဘူးနော်၊ ပြန်လိုက်ချင်လိုက်သွား”

တန်က ထအော်သည်။

အမေက မျက်ခုံးတစ်ချက်တွန့်ပြီး ခက်တို့နှစ်ယောက်ကို အကဲခတ်သလိုကြည့်၏။

“ဟို...ခက် ပြန်မလိုက်ချင်ဘူးအမေ”

“အမလေး...ညည်းက ညည်းယောက်ျားအကောင်းစားကြီးကို တော်တော်အားကိုးတယ်ပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား ခက်”

“သမီး...သမီးမရှိရင် တန်တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုဖြစ်မှာလဲအမေရယ်”

“ဟေ့...ငါ့ကိုထည့်မတွက်နဲ့လို့ ပြောပြီးပြီနော်”

တန်က လေသံမာကြီးနှင့် ခက်ကိုအော်ပြန်သည်။

“ညည်းရှိတော့ရော ဘာတွေဖြစ်လာလို့လဲခက်၊ ဒဲ့ရင်းက ဒဲ့ရင်း ဆိုးသွမ်းနေတာပါပဲခက်ရယ်၊ ညည်းစကား သူနားဝင်လို့လား၊ လိုက်သာပြန်လိုက်ခဲ့ပါ၊ ညည်းမရှိဘဲ သူဘယ်လောက်ကြာကြာ နေနိုင်မလဲ၊ အိမ်ကိုပြန်လိုက်လာမှာ”

ထင်လားအမေ။

တန် အဲဒီလိုလုပ်လိမ့်မယ်ထင်လား။

ခက်ဘက်ကအလျှော့ပေးပြီး အဆင်ပြေပြနေတာတောင် သူဒီလောက်သွေးအေးတာ ခက်သာကျောခိုင်းလှည့်သွားလိုကတော့ အမေ့သား နာကြည်းမုန်းတီးပြီး လှည့်တောင်ကြည့်တော့မှာမဟုတ်

ဘူး။

အမေ့သားအကြောင်းလည်း အမေမသိတာမဟုတ်ဘဲ အမေရယ်။

ခက်...

တန် စိတ်ညစ်အောင်မလုပ်ချင်ဘူး။

တန်မုန်းသွားမှာ သမီးကြောက်တယ်။

တန်ဆီကအချစ်တွေကို မရရင်တောင် အမုန်းတွေကိုတော့ ခက်မလိုချင်ဘူးအမေ။ ဘာပဲပြောပြော ခက်က တန်ရဲ့ဇနီးမလား ပါ။ တန်ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အယ်လိုပဲထားထား၊ ခက်နေရမှာပါပဲ။ တန်ဆီက အဆိုးအကောင်းမုန်သမျှကို ခက်ယူရမယ်လေ။ ရင်ဆိုင် ရဲရမှာပေါ့အမေရယ်။

တန်ကို လက်ထပ်ခဲ့တာ လူကြီးတွေ ဇွတ်အတင်းစီစဉ် ပေးလို့ ယူခဲ့တာမှမဟုတ်တာ။ သိပ်ချစ်လွန်းလို့ လက်ထပ်ခဲ့တာပါ အမေရယ်။ ခက်ကို အမေနားလည်ပေးပါနော်။

“သမီးခက်”

“ရှင်”

“အမေပြောတာကြားရဲ့လား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

“အမေနဲ့ပြန်လိုက်ခဲ့နော်၊ ဒါမှ သမီးမိဘတွေလည်း စိတ်အေးချမ်းမှာ၊ ခုဆို သူတို့သမီးအတွက် ဘယ်လောက်တောင့် များ စိုးရိမ်ပူပန်နေလိမ့်မလဲ၊ အမေတို့နဲ့အတူတူရှိနေတော့ သူတို့ မျက်စိရှေ့မှာဆိုပြီး ဖြေသိမ့်လို့ရတော့မှာပေါ့”

အမေက ခြောက်တာတစ်မျိုး၊ ချောမော့ကာတစ်လှည့် ခက်ကိုခေါ်နေ၏။ အမေ့အတွေးထဲမှာ ခက်သာလိုက်လာလျှင် တန် တစ်ယောက် ပြန်လာမှာပဲလို့လေ။ မသေချာမရေရာတာကိုပဲ အမေ က စမ်းသပ်ကြည့်ချင်နေ၏။

“ခက်...ဒီမှာပဲနေချင်တယ်အမေ”

ခက်အဖြေစကားလေးကြောင့် ထိုက်တန် ရင်လေး လှစ်ခနဲ ဖြစ်သွားရ၏။ နှုတ်ခမ်းနီထွေးထွေးလေးတွေပင် ပြီးမိတော့မယောင် ဖြစ်သွားရသည်။

အမေ့မျက်နှာကတော့ မဲ့ရှုံ့လို့။

ဒါ အမေလိုချင်တဲ့ အဖြေမျိုးမှမဟုတ်တာ။

ဒေါသစိတ်ကြောင့် အနီရောင်သန်းပွားတဲ့ အမေ့မျက်နှာ ကိုကြည့်ပြီး တန် မျက်နှာပိုးလေး သတ်ထားမိသည်။

“လိုက်ဖက်ပါတယ်အေ၊ ညည်းတို့ တော်တော်လေး လိုက်ဖက်ကြပါတယ်၊ ခေါင်းမာတဲ့နေရာမှာတော့ ပြိုင်စံရှားတွေပါပဲ။

ဒီလောက် မိဘတွေက စေတနာထားပြီး ခေါ်တာတောင် မလိုက်ချင်ကြဘူး။ ဒီလောက်တောင် နေချင်ကြတဲ့ဟာတွေ နေကြ၊ နေကြ၊ နောက်မှ ပြဿနာတက်လို့ မျက်ရည်ခံထိုးပြီး အိမ်ပေါ်တက်မလာကြနဲ့။ လှည့်ကိုမကြည့်ဘဲ ပစ်ထားမှာ၊ ပျော်ပျော်ကြီးသာနေခဲ့ကြတော့၊ က ငါသွားပြီ”

“အမေ”

ခက်ရဲ့ခေါ်သံကို အမေကမထူးဘဲ တံခါးဆီ စိတ်ဆိုးမာန် ဆိုးဖွင့်ပြီး ထွက်သွားတော့၏။

“အမေ”

ခက်ကလည်း အမေ့နောက်ကို အပြေးလိုက်သွားသည်။

တန်ကတော့...

အမေ့အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းကြီးသိနေတာမို့ လိုက်မနေတော့။ အမေက စိတ်ဆိုးမြန်သလို စိတ်အပြေလည်း မြန်လွန်းသူလေ။ အတေးအမှတ်မထားတတ်တာ အမေ့ရဲ့စိတ်ရင်းအမှန်ပါ။

ဒါကို...

အကြောင်းမသိတဲ့ ခက်ကတော့ အမေစိတ်ဆိုးထွက်သွားခြင်းအပေါ် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမှာပေါ့။ အနောက်ကနေ ဘယ်လောက်တောင်များ ခက်လိုက်ချော့နေမလဲဆိုတာ တန် ခန့်မှန်း

လို့ရပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခက်လိုက်မသွားတဲ့အတွက်တော့ သူ့ကျေနပ်ချေမီ၏။

ခက်က...

သူထင်တာထက်တောင် ပိုပြီးချစ်တာပဲ။

တန်နဲ့နေရင် စိတ်ဆင်းရဲရမယ်မှန်း သိသိကြီးနှင့် အမေ

ခေါ်တာကို ခေါင်းခါငြင်းပယ်ခဲ့သည်။

ခက်ရယ်...။

မင်းကို တကယ်ပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ။

တကယ်တော့ ကိုယ့်အနားမှာ မင်းမရှိလို့မဖြစ်ပါဘူး။

မင်းကို အဲဒီလောက်တောင်ပဲ လိုအပ်နေခဲ့တာပါ

ခက်ရယ်။

ဟန်ဆောင်သိပ်ကောင်းပါတယ်ဆိုတဲ့ ကိုယ်လေ မင်းများစိတ်ယိုင်ပြီး အမေ့ပြန်လိုက်သွားမလားဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ သွေးပျက်လောက်အောင်ပဲ တုန်လှုပ်နေခဲ့မိပါတယ်။

မင်းငြင်းပယ်လိုက်မှ ကိုယ်သက်ပြင်းချနိုင်တော့တာပါ

ခက်ရယ်။

ကိုယ် မင်းကိုချစ်တယ်ခက်။

မင်းကို မုန်းစကားဆိုရင်းကနေ သိပ်ချစ်သွားမိပြီခက်ရယ်။ အဲဒီအဖြစ်ကို ကိုယ်လည်း အရမ်းပဲအံ့ဩနေမိတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ပြောင်းလဲနေတဲ့ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ ချစ်တတ်သွားတဲ့ နတ်သားတစ်ခုအတွက်တော့ နောင်တမရမိတာ အသေအချာပါပဲကွာ ကျွါ...။

တံခါးဖွင့်သံနှင့်အတူ ခက်တစ်ယောက် မျက်ရည်ထွေးစမ်းစမ်းနှင့် တိုက်ခန်းလေးထဲ ပြန်ဝင်လာ၏။

ပြီးနောက်...

သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ အခန်းလေးဘက် လျှောက်ကာသွားသည်။

တန်...

နေရာကနေထကာ အခန်းလေးဆီလိုက်ခဲ့မိ၏။

အိပ်ရာလေးထက်မှာ ခက်က ခွေခွေလေးအိပ်ကာ ကြိုတင်နေသည်။ ခက်ကိုကြည့်ပြီး သူပြုံးလိုက်မိ၏။ ဒီမိန်းကလေးမျက်ရည်လွယ်မှုကိုတော့ သူအံ့ဩချရမလောက်ပါပဲ။ သို့သော် မျက်ရည်လွယ်သောခက်ကိုပင် သူရင်ထဲအသည်းထဲမှာ နှင့်သည့်နေအောင်ပင် ချစ်နေခဲ့မိပြီလေ။

“ခက်”

သူမနံ့နားလှဲအိပ်ရင်း တီးတိုးခွေမိ၏။

“ရှင်”

“ငိုနေပြန်ပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

သူ့ဘက်မလှည့်ဘဲ ခေါင်းခါပြစ်၏။

“မှန်းစမ်း”

“အို”

သူမပခုံးလေးကို ဆွဲကာ မျက်လုံးချင်းဆုံအောင်ကြည့်တော့ ခက်လန့်တုန်လှုပ်သွားတဲ့ ခက်ပုံစံလေးက ကျားရှေ့ရောက်သော အသမင်မလေးရဲ့ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေ၏။

“တော်တော်မျက်ရည်လွယ်တဲ့ ကောင်မလေး”

“တန်”

တားဆီးသံလေးက ရင်ခုန်လိုက်မောဖွယ်ကောင်းသော အနမ်းများအောက်တွင် ပျောက်ဆုံးကုန်၏။ တားဆီးမှုမရှိ၊ ငြင်းဆန်ခြင်းနတ္တိနှင့် အချစ်တေးသွားလေးတစ်ပုဒ်ကို နှစ်ဦးသား ရေးသီခဲ့တော့သည်။

အခန်း (၁၆)

“ရှေး...ခက် မင်းအတွက်အသုံးစရိတ်”

ငွေစက္ကူထောင်တန်တစ်ထပ်ကို ခက်ဆီလှမ်းပေးမိ ပြောမယ့်သာပြောတာ တန်က ဘယ်ကနေ ပိုက်ခံ ရှာရှာလာသလဲတော့မသိ ခက်ကို အသုံးစရိတ်မပြတ်သွားအောင် တော့ ဖန်တီးပေးသည်။ လက်ထဲပိုပိုလျှံလျှံ ရှိမနေတာကလွဲ စားဖို့သေ့ကဖို့အတွက်တော့ တကယ်ပဲဖူလုံပါ၏။

ခက် ဝမ်းသာပါသည်။

တန်က အရင်ကနဲ့မတူလောက်အောင်ပဲ ပြောင်းလဲခဲ့တာမဟုတ်လား။ အိမ်ပြန်လာလျှင်လည်း ညနေခြောက်နာရီထပ် မကျော်ချေ။ အိမ်ရောက်လျှင် ရေမိုးချိုးကာ ခက်နှင့်အတူ ညကို လက်ဆုံစားတတ်လာ၏။

ခက်...

ပျော်လို့မဆုံးတော့ပါ။

တန်ရဲ့အလေးထားမှုကို ခံရတာလောက် သူမကံကောင်းအဖို့တော့ဟု ထင်မိသည်။ တန် ဘယ်လောက်ပဲဆိုးခဲ့မိုက်ခဲ့ အလို့ငှာတတ်လာတော့လည်း ခက်ရင်ထဲမှာ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာမိပြန်သည်။

“ဘာချက်ထားလဲ ခက်”

“ကြက်သားနဲ့ဘူးသီးကာလသားချက် ချက်ထားတယ်။ ပြီးတော့ င်ပြာရည်ချက်ချက်တယ်။ ကန်စွန်းရွက်ကြော်ထားတယ်”

“ရေချိုးပြီးရင်စားမယ် ခက်၊ မင်းပြင်ဆင်ထားလိုက်တာ”

ပြောပြီးတာနှင့် တန်က အခန်းလေးဆီ တန်းဝင်သွား၏။ ခက် ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေအေးအေးလေးတစ်ခွက်ကို ငဲ့ကာ တန်ရဲ့အဖို့ အခန်းလေးဆီ ယူသွားပြီး တန်ဆီကမ်းပေးလိုက်သည်။

တန်က လှမ်းယူပြီး ရေကိုမော့သောက်၏။

“တန် ခဏနေမှရေချိုးနော်၊ အပြင်က အခုလေးတင်ပြန်လာတာဆိုတော့ အပူရှုပ်လိမ့်မယ်”

“အေးပါ”

ခက်ဆီက ဘယ်လောက်ပဲစကားကို အချို့သာဆုံးဖြေ
ပြော တန်လေသံကတော့ တစ်ချက်လေးပင် နူးနူးညံ့ညံ့မရှိခဲ့ရော
သို့သော်...

ပြန်မပြောတာထက်စာလျှင် အခုလိုပြန်ဖြေတာလေးက
တော်သေးသည်မို့ ခက် ဖြေသိမ့်နိုင်ပါသည်။

တန် အနားယူနေစဉ် ခက်တစ်ယောက် တန်သောက်ထား
သော ရေခွက်ကို နေရာတကျ သွားထားလိုက်သည်။ ပြီးနောက်
တန်ပေးထားသောပိုက်ဆံကိုယူကာ အိပ်ခန်းထဲရှိ ဘီဒီထဲ သေချာ
သိမ်းဆည်းကာ သော့ခတ်လိုက်၏။

ပြီးမှ မီးဖိုခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လိုက်သည်။

သိပ်မကြာချေ...။

တန်က ရေချိုးခန်းထဲဝင်သွားသည်။ ရေလောင်းချိုး
တဝန်းဝန်းကို အပြင်ကကြော့ရ၏။

ထမင်းပွဲကို ကပွားကယာပြင်ဆင်ပြီး တန်အတွက် အိမ်
ရင်းဝတ်စုံတစ်စုံကို အသင့်ထုတ်ထားပေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ မျက်နှာ
သုတ်ပဝါပိုင်း အသစ်တစ်ထည်ကို ထုတ်ယူပြီး ရေချိုးခန်းတံခါး
ဝတွင် သူမရပ်စောင့်နေလိုက်၏။

တန်က ရေချိုးပြီးပြန်ထွက်လာသည်။

တန်ဆီ မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ကမ်းပေးလိုက်၏။

ပြီးတာနှင့် တန်တစ်ယောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ချွတ်ချ
ထားခဲ့သော ဝတ်ပြီးသားအဝတ်အစားများကို ကောက်ကာ လျှော်
ဆောင်းခြင်းနီလေးထဲ ထည့်ထားလိုက်သည်။

တန် ရေချိုးပြီး အဝတ်အစားလဲနေချိန်တွင်တော့ ထမင်း
စားစားပွဲခုံနား သူမပြန်ရောက်သွား၏။ အဝတ်အစားလဲပြီးတာနှင့်
တန်က စားပွဲဆီ လျှောက်လာ၏။ ထမင်းစားစားပွဲပေါ်တင်ထား
သော တစ်ချပ်တည်းသော ထမင်းပန်းကန်ကြောင့် တန်က သူမဆီ
ဖျတ်ခနဲကြည့်၏။

“တန် စားနှင့်နော်၊ ခက် ရင်နည်းနည်းပြည့်နေလို့
နောက်မှပဲစားတော့မယ်”

သူမစကားကြောင့် တန် မျက်ဝန်းအရောင်က စူးသွား၏။
သူမမျက်နှာဆီ စိုးရိမ်ပူပန်စွာလှမ်းကြည့်သည်။

“မင်းနေမကောင်းဘူးလားခက်”

“ရှင်...ကောင်း ကောင်းပါတယ်”

ခက်အဖြေကို တန်က အလိုမကျဟန်ရှိသည်။ သူမအနား
တိုးကပ်လာပြီး နဖူးပြင်လေးအား စမ်းသပ်ကာ

“ကိုယ်တော့မပူဘူး”

“ခက်မဖျားပါဘူး၊ စားချင်စိတ်ကယ်မရှိသေးလို့ပါတန်ရဲ့၊ တန်ပဲစားနှင့်တော့နော်”

တန်မျက်ဝန်းအကြည့်ကို ရင်မဆိုင်ရဲစွာပင် ရှောင်တိမ်းရင်း ထမင်းပန်းကန်လေးထဲ ထမင်းခပ်ထည့်ပေးမိသည်။

“မင်း ဆေးခန်းပြမလားခက်”

“ရှင်”

“မင်းကိုကြည့်ရတာ အားမရှိသလိုပုံစံကြီး ဖြစ်နေလို့”

“ဟာ...ခက်ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဆိုမှပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဆေးခန်းသွားပြရမှာလဲ၊ မပြချင်ပါဘူး”

“ဟေ့...ကပ်စေးနဲ့တယ်ဆိုတာ အချိန်တိုင်းကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ တော်ကြာ ရောဂါကြီးကြီးမားမားရတော့မှ ခက်ကုန်မယ်၊ ငါက ဘာမှလုပ်တတ်တာမဟုတ်ဘူးခက်”

ပြဿနာပဲ။

တန်က ဆေးခန်းသွားပြဖို့ကို အားသန်နေသည်။

ခက်...။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

အဖြစ်မှန်ကိုလည်း တန်သိအောင်မပြောရဲပါ။

ခက်တစ်ယောက်တည်း ဖိုးထိတ်မှုတွေ၊ ကြောက်စိတ်တွေ၊ အားငယ်စိတ်တွေနှင့် ရှိနေရသည်။

မနက်က...

သံသယရှိနေသောစိတ်ကြောင့် သူမစစ်ဆေးကြည့်မိ၏။ အဖြေက ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ခက်မှာကိုယ်ဝန်ရှိနေသည့်အပြေပဲပေါ့။ သိသိခြင်း ဝမ်းသာရမည့်အစား ခက်တစ်ယောက်တည်း သန့်စင်ခန်းလေးထဲမှာ တစ်ရုံနှင့် ကြိတ်ငိုမိ၏။

တန်က အိပ်မောကျနေ၍ သူမအဖြစ်ကိုလုံးဝမသိချေ။ တန်ကိုနှိုးပြီးလည်း ခက်မပြောပြရပါ။ တန်နစ်သက်မှန်း မနစ်သက်မှန်း ခက်မှသေချာမသိတာ။ ခက် ပြောပြလိုက်လို့ ဝမ်းသာသွားရင်တော့ကောင်းပါရဲ့။ စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်ပါ့မလဲ။ ခုမှပဲ...

တကယ့်ကို မရှုနိုင်မကယ်နိုင်ဖြစ်ရတဲ့အဖြစ်ပါ။ ကြောက်စိတ်ကြောင့် သူမအသားလေးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေရသည်။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အင်အားတွေကုန်ခမ်းသလိုဖြစ်ကာ ခြေလှမ်းတွေပင်လှမ်းမရတော့။

ခုတလော သဘာဝထက်ဆန့်ကျင်စွာ ကျော်လွန်လာသော

ရက်များကြောင့် သူမစိတ်ထဲ စိုးထင်နေခဲ့တာပါ။ အစာစားချင်စိတ်လည်းမရှိ၊ လူကလည်း တမူးမှူးမိုက်မိုက်နှင့် နေမကောင်းချင်သလို ဖြစ်ကာ အိပ်ရာထဲပဲ ခွေလှဲချင်နေခဲ့သည်။ တန်က မနက်ဆိုလျှင် ရှစ်နာရီလောက်မှ အိပ်ရာနိုးတတ်ပေမယ့် နိုးလျှင်လည်း ရေမိုးချိုးပြင်ဆင်ကာ အပြင်ထွက်သွားတတ်သည်။

“အိမ်မှာ ခက်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရတာမို့ ခက်အဖြစ်ကို တန် သတိမထားမိအောင် ဖုံးကွယ်ထားလို့ရနေသည်။ ဟန်ဆောင်နေနိုင်ခဲ့၏။

“ခက်”

“ရှင်”

“အဝတ်အစားသွားလဲထား၊ ညစာစားပြီးရင် ကိုယ်ဆေးခန်းလိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ဟို...ဟို”

“လူကိုပို့ပြီးစိတ်ပူအောင် မင်းမလုပ်စမ်းပါနဲ့”

“စိတ်ပူတယ်၊ ဟုတ်လားတန်”

ခက် တစ်ခုခုဖြစ်မှာကို ရှင်စိတ်ပူသတဲ့လား။

တန်ရယ်။

အခုလိုဖွင့်ပြောတဲ့အတွက် ခက်အရမ်းပဲကျေးဇူးတင်ပါ

တယ်။ ဒါပေမယ့် ခင် ရှင်နဲ့အတူ ဆေးခန်းကိုသွားမပြုရဲဘူးတန်။ သေချာစစ်ဆေးလိုက်ရင် အဖြေမှန်ကပေါ်သွားမှာ။ အဲဒီအခါကျရင် အဆိုးဘက်ကို တန်ပြောင်းလဲသွားမှာ ခက် မလိုလားဘူးတန်ရယ်။ ခက်ကြောက်တယ်။

တန်စိတ်ဆိုးသွားမှာ စိတ်ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိုးပြီး နာကြည်းမုန်းတီးသွားမှာ ခက် သေလောက်အောင်ကြောက်တယ်တန်ရယ်။

“ခက်”

“ဟင်”

“မင်း ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ ကိုယ်ပြောတာတွေရော ကြားရဲ့လားခက်၊ တကယ့်အတူတူပုံစံနဲ့ကွာ”

တန်မျက်နှာက သန့်မှန်သွား၏။ စိတ်မရှည်တတ်တာ တန်အကျင့်ပုံမဟုတ်လား။ အခုလည်း ခက်ကို စကားပြောရလွန်းလို့ တန် စိတ်မရှည်သလိုဖြစ်နေချေပြီ။ အခုလိုအခြေအနေမျိုးမှာ ခက် ဖွင့်ပြောလိုက်လို့ဖြစ်ပါ့မလား။

မပြောဘဲ ဖုံးကွယ်ထားလို့ကလည်း မဖြစ်သောအခြေအနေပါ။

ဆေးခန်းသွားပြလိုက်တာနဲ့ တန် သိရမှာပါပဲ။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

တော်ကြာ

ဆေးခန်းထဲက လူရှေ့သူရှေ့မှာ တန် ပေါက်ကွဲလျှင် အရှက်ကွဲရမှာ သေချာသည်။ တန်အတွက်လည်းမကောင်းချေ။ တစ်ကိုယ်တည်း လွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေခြင်းကို နှစ်သက်တတ်သော တန်အတွက် ကလေးဆိုတာ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်စရာ ဖြစ်နိုင်ပါရဲ့လား။

စိတ်ညစ်လိုက်တာ။

ခက်လဲသာသေလိုက်ချင်တော့တာပါပဲ။

“ခက်”

“တန်”

“မင်းတစ်ခုခုဖြစ်နေတာတော့ သေချာတယ်၊ အဲဒါဘာလဲ ခက်၊ မင်းဘာကြောင့် ငါ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မပြောရဲတာလဲ၊ ကြည့်လိုက်ရင် လူကို သရဲတစ္ဆေတွေနေရသလိုပဲ ကြောက်ကြောက် ရွံ့ရွံ့ကွာ”

တန်တကယ်ပဲ စိတ်တိုချင်လာသည်။

ခက်ရဲ့ပုံစံက သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်တာနှင့် တွန့်ဆုတ် ကလေးဖြစ်နေ၏။ တကယ်ဆို လင်မယားချင်းပဲဟာ ပြောသင့်တဲ့ စကားကိုတော့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပြောရမှာပေါ့။

ခုတော့

ခက်က အဲဒီလိုမဟုတ်ချေ။

အဲဒါကိုပဲ

တန်အသည်းယားတာလေ။

အခုလည်းကြည့်။ သူမ တကယ်ပဲ နေမကောင်းတဲ့ဟာကို ဆေးခန်းပြဖို့မပြောချေ။ အိမ်ရဲ့ငွေရေးကြေးရေးကိုသိ၍ မြီးခြံချွေ တာနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ တန်က တစ်ခါတလေ အရောင်း အဝယ်ဖြစ်မှသာ ငွေက မြီးမြီးမျက်မျက်လေးရတဲ့သူ မဟုတ်လား။ ငွေမပါဘဲ လက်ဗလားနဲ့ အိမ်ပြန်လာခဲ့ရသည့်ရက်တွေလည်း မနည်း မနော့ရှိ၏။

သို့သော်

စည်းကမ်းရှိသောခက်ကြောင့် တန်တို့ ဟန်မပျက် ရပ်တည်နေနိုင်ကြ၏။ ဒီနေ့တော့ ခက်ကို ငွေစာစိသိန်းအပ်နိုင်သည်။ ဘာပဲပြောပြော လက်ထဲမှာတော့ အသုံးစရိတ် ပြတ်တောက်သွား ခြင်းတော့မရှိပါ။

ချွေတာတာကောင်းပေမယ့် ကျန် မာရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကပ်စေးနဲ့နေတာကတော့ အဓိပ္ပာယ်မရှိချေ။

ခက်ကိုကြည့်ရတာ မှိုင်တွေ့ပြီး အားမရှိသလို ပြုရော်ရော် လေးဖြစ်နေသည်။ ခက် အခုလိုပုံစံလေးဖြစ်နေတော့လည်း သူ

တကယ်ပဲ မမြင်ရက်နိုင်။ ဆေးခန်းသွားပြဖို့သာ စိတ်ကူးပြီး ထမင်းကို ခပ်သုတ်သုတ်စားလိုက်သည်။

ပြီးနောက်

လက်ကို ပြောင်စင်အောင်သွားဆေးပြီး အသင့်ခပ်ပေးထားသော ရေခွက်ကို မော့သောက်လိုက်၏။

“ခက်”

“ရှင်”

“သွားစို့”

“ဘယ်လဲ တန်”

“ဆေးခန်းလေ”

“ဟင့်အင်း ခက်မသွားချင်ဘူး”

“ဘာလို့လဲခက် ဆေးထိုးခံရမှာကြောက်လို့လား၊ ဒါဆိုလည်း သောက်ဆေးပဲပေးဖို့ ကိုယ်ပြောပေးပါမယ်”

“ဟင့်အင်းတန် ခက်မသွားချင်ဘူး”

“ခက်”

“ခက်သိတယ်တန်၊ ခက်ရောဂါကို ခက်သိပါတယ်တန်ရယ်၊ အဟင့် ဟင့်”

“ဟာ ခက်”

ပြောပြီး မျက်နှာလေးကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ နေရာလေးမှာတင်ထိုင်ချပြီး ငိုနေတဲ့ ခက်ကိုကြည့်ပြီး ထိုက်တန် မျက်လုံးတွေပြူးသွားရ၏။

ခက်ရောဂါကို ခက်သိတယ်တဲ့။

ဒါက

ဘာစကားကြီးလဲ။

ထိုက်တန်ရင်တစ်ခုလုံး ပူလောင်သွားသည်။

“ခက် မင်း မင်း”

“ဟုတ်တယ် တန်၊ ခက်မှာ ခက်မှာလေ ကိုယ် ကိုယ်ဝန်

ရှိနေပြီ အဟင့် ဟင့်”

“ဘာ”

ထိုက်တန်ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ဆတ်ခနဲထောင်မတ်သွားရ၏။

အံ့သြခြင်း၊ မယုံကြည်နိုင်ခြင်းများစွာနှင့် ခက်ဆီ စိုက်ကြည့်သည်။

“တန်”

“ပိတ်စမ်း မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်တော့၊ တောက်

တော်တော်အသုံးမကျတဲ့မိန်းမ၊ မင်း မင်းကွာ၊ ဘာကံ ဒီလောက်

ခေတ်မီနေတဲ့ အချိန်ကြီးမှာ”

တန်စကား ရှေ့မဆက်နိုင်။

တန်ရှင်ထဲ ဒေါသစိတ်တွေနှင့် ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိကာ
ခက်မျက်နှာကိုလည်း မကြည့်တော့ဘဲ ပစ်ထားခဲ့ကာ အခန်းလေး
ထဲဝင်ပြီး ဝတ်နေကျ သားရေရှာကင်တစ်ထည်ကိုဆွဲယူပြီး တိုက်
ခန်းလေးထဲကနေ ထွက်လာခဲ့မိတော့သည်။

အခန်း (၁၇)

“အဟင် ဟင်”

“ဟင် ဟင်”

ခက် ဝမ်းနည်းမိလို့မဆုံးတော့။

အစကတည်းက သူမတွက်ထားပြီးသားပါ။

ခက်သာ ဖွင့်ပြောလိုက်လျှင် တန် အခုလို ဒေါသတွေ
အကြီးအကျယ်ပေါက်ကွဲသွားတော့မှာပဲ ဆိုတာလေ။ ခုတော့ ထင်
ထားသည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်လာခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား။

တိုက်ခန်းတံခါးချပ်ကြီးကို ဝန်းခနဲပိတ်ကာ ထွက်သွား
သော တန်ကို ခက် ဘယ်လိုမှ မတားဆီးနိုင်ခဲ့ပါ။ တားဆီးဖို့
လည်း သူမ မကြိုးစားရဲ။ အခုလို အခြေအနေမျိုးဟာ တန်အတွက်
နားလည်လက်ခံပေးဖို့ ဘယ်လောက်ထိ ခက်ခဲသလဲဆိုတာ ခက်သိ

နေပါသည်။

ကလေးဆိုတဲ့စကားသံက တန်ခွံ ဘယ်လိုမှမရင်းနှီးနိုင်
သေးဘူးမဟုတ်လား။

စိတ်ညစ်လိုက်တာ။

တန်တော့ အရမ်းကို တုန်လှုပ်သွားမှာပဲ။ ဟန်မဆောင်နိုင်
လောက်အောင် ပျက်ယွင်းသွားတဲ့ တန်ခွံမျက်နှာကို သူမ သေချာ
တွေ့မြင်လိုက်ရပါသည်။

ဘာလုပ်ရမလဲ။

တန်က စိတ်ပျက်စွာထွက်သွားပြီလေ။

တိုက်ခန်းလေးထဲမှာ ခက်တစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်
ရစ်ခဲ့၏။ စားပွဲပေါ်မှာတော့ မသိမ်းဆည်းရသေးသော စားသောက်
ပြီးသား ထမင်းဟင်းပန်းကန်များက ပုံစံမပျက်ရှိနေ၏။

တန်ပြောသလိုပါပဲ။

ခေတ်မီနေတဲ့ကာလမှာမှ ခက်ဘက်က မတားဆီးခဲ့မိ
လေ။

အိမ်ထောင်ကျတာမှ သုံးလေးလပဲရှိသေးသည်။ ခက်
ဘက်က ပြင်ဆင်ထားသင့်တာပေါ့။ ခက်ဘာကြောင့် အိမ်လောက်
တောင် ညှံ့ဖျင်းသွားခဲ့မိရပါလိမ့်။ အခုတော့ နောင်တရနေလို့လည်း

ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တော့ချေ။

တန်ရယ်။

ခက်ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်။

ခွင့်လွှတ်ပေးပါတန်ရယ်။

ခက်ဆီကို ပြန်လာခဲ့ပါနော်။ တန်မရှိဘဲ ခက်တစ်ယောက်
တည်း ဘယ်လိုမှ ဆက်ပြီးရပ်တည်နိုင်မှာမဟုတ်လို့ပါ။ ပြန်လာခဲ့
ပါတန်ရယ်။

ခက်တစ်ယောက်တည်း ရင်ထဲကနေ တောင်းပန်နေမိ
သည်။ ကြော့ကွဲဝမ်းနည်းစွာပင် သူမ ရှိုက်ငိုမိ၏။ ဘယ်သူသိနိုင်
ပါ့မလဲ။ ခက်ရင်ထဲက အားငယ်မှုကို ဘယ်သူကမြင်နိုင်ဖို့မလဲ။

အမေ။

အမေရယ်။

ခက် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်။

တန်အမုန်းတွေကို ခက်မခံယူချင်ဘူး။ ခက်အကြောက်
ဆုံးက တန်ဆီကပေးအပ်မယ့် အမုန်းတရားတွေပဲအမေ။ ခက်
အဲဒီလောက်တောင်ပဲ တန်ကိုချစ်တာပါ။ သိပ်ပြီးချစ်မြတ်နိုးခဲ့တာပါ
အမေရယ်။

ဒါပေမယ့် ခက်လေ

ရှင်သွေးလေးကိုလည်း အရမ်းမြတ်နိုးတယ်။ တန်ခိုး
ရှင်သွေးလေးမို့လည်း တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်ခဲ့ဘူးအမေ။ သူ့ကို ရက်ရင်
စက်စက် စွန့်ပယ်ဖို့ဆိုတာ တွေးတောင်မတွေးရဲလောက်အောင်ပဲ
အစေ့ရယ်။

ခက်ကို ကယ်ပါဦးအမေ။

ခက် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်။

ခက်ရှင်သွေးလေးကို ခက်သိပ်လိုချင်တယ်။ ခက်ဘဝ
တန်ပြီးရင် ဒုတိယမြောက် ရစ်ပတ်လာတဲ့ သံယောဇဉ်ကြီးတွေ
တစ်ချောင်းပါ။ ကိုယ့်ကိုမလှုပ်နိုင်အောင် ရစ်ပတ်တော့မယ်ဆိုတာ
သိပေမယ့် မိခင်မေတ္တာနဲ့ သည်းခံခွင့်လွှတ်မှုကြောင့်လားမသိဘဲ
သမီးခံယူချင်တယ်အမေ။

အခုမှ

ခက်တကယ့်ကို ဒုက္ခရောက်ရတာပါအမေရယ်။

ခက်ကို အကြံဉာဏ်ပေးပါဦးနော်။ အားအင်တွေပေး
နှစ်သိမ့်ပါဦး အမေရယ်။ ခက်လေ ခက် ရှင်သွေးလေးအတွက်
ရူးသွပ်မတတ်အောင်ပဲ ဖြစ်နေရတယ်အမေရယ်။

ခက်

အခုမှ မိခင်ဖြစ်သူကိုတမ်းတမိသည်။

မိဘတွေသာရှိနေရင် အခုလိုအဖြစ်မျိုးကို နားလည်မှုရှိစွာ
ဖြေရှင်းပေးနိုင်ပါလိမ့်မည်။

သို့သော်

တန်ရဲ့ဆန္ဒ။ တန်ရဲ့စိတ်တိုင်းကျစေဖို့အတွက် မိဘတွေရဲ့
စေတနာမေတ္တာတွေကိုစွန့်ပစ်ကာ ချစ်သောတန်အနားတွင်
တွယ်ကပ်နေခဲ့မိသည်။ အမေမူဆို ဒေါသထွက်လွန်းလို့ သူမကို
စကားမပြောတော့။

အမေကလည်း လင်ကြောက်မဆိုသည့်အသိနှင့် စိတ်ဆိုး
ဒုလောက်တော့မည်။ စိတ်အားငယ်မှုတို့က ရင်ထဲသို့ အလုံးအရင်း
ဝင်လာကြ၏။

တန်ပိုင်ရိပ်မှောင်စပြုနေသော မိုးကောင်းကင်၏ ပြောင်းလဲမှု
ကြောင့် ခက်ရင်ထဲမှာ အတိုင်းမသိအောင် တုန်လှုပ်လျက်။

ထိုက်တန်မှာလည်း စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ကန်တော်ကြီးပန်းခြံ
ထဲ မှောင်နှင့်မဲမဲ ခုံတန်းလေးတွင် တစ်ယောက်တည်း ငူငူကြီးထိုင်
နေသည်။

ခက်ရယ်။

မင်းသိပ်ညှဲတာပဲ။

မင်းညှဲဖျင်းလွန်းတယ်ကွာ။

ဘာတဲ့။

ကိုယ်ဝန်တဲ့ ဟုတ်လား။

အဟွန်း။

ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာကွာ။

ကိုယ့်လက်ရှိအနေအထားကို မသိတာလည်းမဟုတ်ဘဲ အခုလို အဖြစ်မျိုးထိရောက်အောင် ဖန်တီးခဲ့ရသလား။ သားသမီး မလိုချင်လို့ သူဒီအတွေးမျိုးရှိတာမဟုတ်ပါ။ အခြေအနေနဲ့ အချိန် အခါအရ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်သေးဘူးလေ။

နှစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်ဖို့တောင် မနည်းကြိုးစား ရုန်းကန်နေရတဲ့ကြားထဲ ကလေးတစ်ယောက်ပါ ရောက်လာဦးမယ် ဆိုတော့ တွေးပင်မတွေးရဲစရာ။

ခက်ရာ။

မင်းကွာ။

တောက်။

ထိုက်တန် ဘယ်လိုမှမဖြေသိမ့်နိုင်သေး။

သူ့အာရုံတစ်ခုလုံး ထူပူနေရသည်။ စိတ်တွေရှုပ်ထွေး နောက်ကျနေရ၏။ ခက်ကိုမုန်းတာမဟုတ်ပေမယ့် အလိုက်မသိလွန်း တာကိုတော့ ဒေါသတွေ တဝန်းဝန်းပေါက်ကွဲနေရသည်။

သူ။

အိမ်ကိုပြန်ဖို့လည်း စိတ်ကူးမရှိ။

ခက်နှင့်လည်း မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်။

ကလေးရှိနေပြီဆိုတဲ့ ခက်စကားသံကို အထပ်ထပ်အခါခါ ကြားယောင်ရင်း သွေးပျက်တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေရတော့သည်။

ခက်ရော။

သူ့ထားခဲ့တဲ့နောက်မှာ ဘယ်လိုကျန်ရစ်ခဲ့မလဲ။

ငိုနေမှာပါပဲ။

သူမရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ငိုရွိုက်နေခဲ့မှာပါပဲ။

မင်းနားမလည်ဘူးလားခက်။

ကိုယ့်ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို မင်း မဖတ်တက်ဘူးလား ဟင်။ ကိုယ်က ကိုယ့်သားသမီးကို အခုလို မပြည့်မစုံဘဝကြီးထဲ မှာ ဘယ်လိုမှ မထားချင်တဲ့အဖေပဲ။

ကိုယ့်မိဘတွေတုန်းက ကိုယ်တို့ကို လိုတာထက်တောင် ပိုထားပြီး ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ကြတာကွ။ သူတို့ခွန်၊ သူတို့အားနဲ့ အကောင်းဆုံးတွေကို ဖန်တီးပေးခဲ့ကြတာ။

ကိုယ်

အဖေ့ကို သိပ်အားကျတယ်ခက်။

ကိုယ့်အဖေလိုပဲ ဖခင်ပီသတဲ့ ဖခင်ပဲဖြစ်ချင်တယ်။
အဖေက သူ့ဘယ်လောက်ပဲ အမျှော်အပါးမက်မက်
သားတွေအပေါ်မှာတော့ တာဝန်ကျေတဲ့အဖေပဲ။

ကိုယ်လဲ။

ကိုယ်သွေးတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းလာတဲ့ ကိုယ့်သားကို မျက်နှာ
ငယ်ငယ်နဲ့ လောကကြီးထဲမှာ မရပ်တည်စေချင်ဘူးကွာ။ ဒါတွေကို
မင်းနားလည်ရဲ့လားခက်ရယ်။

မင်းဘာမှမသိပဲ ဘာကိုမှထည့်မတွက်ဘဲ ကလေးကို
လွှဲလောကထဲ ဆွဲခေါ်တာ သိပ်ကိုဆိုးဝါးတဲ့လုပ်ရပ်ပဲခက်။

ငါမင်းကို ခွင့်မလွှတ်ဘူး။

လုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူးခက်။

မင်းကို အရမ်းစိတ်ဆိုးတယ်သိလား။

ထိုက်တန်တစ်ယောက်တည်း ဆောက်တည်ရာမရ ပြော
မိသည်။ ပေါက်ကွဲချင်တိုင်း ပေါက်ကွဲနေမိ၏။ အရှိန်မပြေသေး
သော ဒဏ်ရာမှ နာကျင်မှုထက် သူ့နှလုံးသားမှ တဆစ်ဆစ်
နာကျင်နေမှုက ပိုများနေသည်။

ဘယ်သူသိမှာလဲ။

သူ့ရင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ ခံစားချက်တွေကို ဘယ်သူ စာမှာ

နားလည်ပါမလဲ။ အားလုံးရှေ့မှာ အခုကိစ္စကိုချပြလျှင် သူ့ကို
လူမိုက်ကြီးတစ်ယောက်ဟုပဲ ထင်မြင်သုံးသပ်ကြပေဦးမည်။ ခက်
ကို သနားစရာဟုပဲ မြင်ပေးကြဦးမည်လေ။

ခက်

အဲဒါ မင်းမလိမ္မာလို့ပေါ့ကွ။

ခုတော့

ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရတော့မလဲ ခက်။

စိတ်ရှုပ်စရာကောင်းလိုက်တာကွာ။

မင်းကြောင့်နဲ့တော့ ငါ ရူးရဲတော့မှာပဲ ခက်ရယ်။ ငါ့ကို
နေစရာနယ်မြေ ကျဉ်းမြောင်းသွားအောင် မင်းမို့လို့ လုပ်ရက်တယ်
ကွာ။

ထိုက်တန်တစ်ယောက်တည်း စကားတွေ တတ္တတ်တွတ်
ရေရွတ်နေမိသည်။ သူထိုင်နေသော ခုံတန်းလေးက အမှောင်ရိပ်
ဘက် နည်းနည်းကျနေတာမို့လည်း လူသွားလူလာ ကင်းရှင်းတာ
ကြောင့် စိတ်လွတ်လက်လွတ် နေလို့ရနေ၏။

ရင်ထဲကစကားတွေကို ဖွင့်ဟနိုင်ခဲ့သည်။

မွန်းကြပ်မှုတွေကို ပြောဖျောက်နိုင်သည့် နေရာလေးမို့ သူ
အေးအေးဆေးဆေးပင် ဆက်ထိုင်နေမိ၏။

ဘယ်အချိန်ရှိနေပြီလဲ။

ဒါလည်း သူ မသိပါ။

သူသိတာက တစ်ခုတည်း။

အဲဒါ အိမ်မပြန်ချင်တာပဲဖြစ်သည်။

အခန်း (၁၈)

“ခက် မရှိတော့ဘူး ဟုတ်လား သား”

“ဟုတ်တယ် အမေ၊ ခက် ခက် မရှိတော့ဘူး၊ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်တော့ သူ့ကိုမတွေ့တော့ဘူး၊ လုပ်ပါဦး အမေ၊ ခက်ကို ကုရှာပေးပါဦးဗျာ၊ ခက် သူမိဘတွေဆီ သွားတာလားမသိဘူး”

“နေစမ်းပါဦး သားရယ်၊ စိတ်အေးအေးထားစမ်းပါဦး၊ ဈေးတွေ ဘာတွေများ သွားနေသလားမှမသိတာ၊ ကိုခင်ထွန်း တို့မှမရှိကြတာ၊ သမီး မသွားနိုင်ပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူး အမေ၊ သူ အဲဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ ထွက်သွားတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဝတ်အစား ပီရိုထဲမှာလည်း သူအင်္ကျီတွေ လျော့နေ တယ်၊ သေချာပါတယ် အမေ၊ သူ တစ်နေရာရာကို ထွက်သွား တာ၊ တန့်ကို ထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားတာ အမေ”

တန်

ဆောက်တည်ရာမရသလို အမှေခြေသလုံးကို ဖက်တွယ်
မတတ် အကူအညီတောင်းမိသည်။ ခက် ဘယ်ကိုထွက်သွားတာ
လဲ။ မနေ့က ကိုယ်ဝန်ရှိနေသည့်ကိစ္စနှင့် ထိုက်တန် စိတ်ညစ်ပြီး
အပြင်မှာ အိပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ခက်ဆီကို မပြန်မိခဲ့။ မုန်းလို့မဟုတ်
သော်လည်း အသားမသေသောစိတ်ကို ဖြေသိမ့်သည့်အနေနှင့်
သူငယ်ချင်း အောင်ကောင်းတို့အိမ် သွားအိပ်ခဲ့သည်။

ဒါကို

ခက် သိပ်ပြီးဝမ်းနည်းသွားတာလား။

ရှင်ညွှေးရှိတာကို မလိုလားသလို ဆက်ဆံမိတာကိုပဲ
နာကြည်းသွားတာလားမသိ။ တိုက်ခန်းလေးဆီ သူပြန်သွားတော့
ခက် မရှိတော့ချေ။ အိပ်များပျော်နေသလားဟု အခန်းထဲဝင်ရာမိ
သေးသည်။ သို့သော် အိပ်ရာထဲမှာလည်း မတွေ့ရ။ နေ့ခင်း
နေ့လယ်ဆိုလျှင် ဘယ်အပြင်မှ မထွက်တတ်ဘဲ အိမ်ထဲမှာသာ
ရှိနေတတ်တာမို့ အခုလို ပျောက်နေခြင်းသည် စိုးထိတ်စရာပင်။

ပထမဆုံး သတိထားမိတာက အဝတ်စီရိပဲ။

တစ်ခါမျှ သော့တန်းလန်းနှင့် မထားတတ်သော ခက်က
အခုတော့ အဝတ်စီရိကို သော့တပ်လျှက်သားနှင့် ထားထားတာမို့

ထိုက်တန် ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ သူမ အဝတ်အစားတွေ လျော့
နေသည်။

ထိုက်တန် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရ၏။

မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ဒါ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး။

ခက်

သူ့ကို အဲဒီလိုလုပ်သွားမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို

အားပေးနေသည့်ကြားမှ သူ့စိတ်တွေက လှုပ်ရှားလာကြသည်။

နောက်ဆုံးတော့

အမေဆီ သူ့ရောက်သွားခဲ့၏။

ခက်တစ်ယောက် သူ့မိဘတွေဆီ ဆင်းသွားတာလည်း

ဖြစ်နိုင်သည်မို့ အမေဆီကိုသွားပြီးမေးတော့ ခက် ရောက်မလာဘူး

တဲ့။ ပြီးတော့ ခက်မိဘတွေကလည်း မွေးရပ်မြေဖြစ်တဲ့ ပဲခူးကုန်း

ကို အမျိုးနွားရေးကိစ္စနှင့် သွားကြသတဲ့လေ။ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ

မရှိဘူးတဲ့။ အမေဆီရောက်တော့မှ ယေဘုယျမတွေ့သတင်းကို သူ

သိရ၏။

“မင်းပြောလိုသာ ကြားရတယ်၊ ယုံတောင်မယုံနိုင်ဘူး

ကွယ်၊ မင်းတို့ ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲ၊ အမေ့ကိုလည်း ရှင်းအောင်

ပြောကြပါဦးကွယ်”

အမေ မေးနေချေပြီ။

“မင်းနဲ့ခက် ရန်ဖြစ်လို့လား၊ သမီးခက် ပုံစံကြည့်ရတာ ရန်ဖြစ်တတ် စိတ်ဆိုးတတ်တဲ့သူလည်း မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ မင်း ဘယ်လောက်ပဲဆိုးဆိုး ကြိတ်မှိတ်သည်းခံနေတတ်တဲ့သူက အခုလို အထုပ်ဆွဲပြီးဆင်းသွားတာတော့ ဟုတ်ပါ့မလား၊ သူငယ်ချင်း တစ်အိမ်အိမ် ခဏထွက်သွားတာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ကိုခင်ထွန်းတို့က လည်း နယ်ကိုသွားတာ ပြန်မှရောက်မလာကြသေးတာ”

ခက်က မိဘတွေအိမ်မှာမရှိဘူးဆိုတော့ သူငယ်ချင်း တစ်အိမ်အိမ်ကို သွားနေတာများလား။ ဒါကတော့ ဖြစ်နိုင်ချေ ရှိသည်။

တန် နေရာက ဆတ်ခနဲထတော့

“ဟဲ့ ဒါက ဘယ်လဲ”

“ခက်သူငယ်ချင်းတွေအိမ် လိုက်မေးမလို့”

“အေး လိုက်မေးကြည့်လိုက်ဦး သား၊ ပြီးရင်လည်း အမေဆီ ပြန်ပြန်လာပြန်သတင်းပေးဦးနော်၊ တွေ့ရင်လည်း ပြဿနာ တွေရှာပြီး ဆူပူမနေနဲ့ဦး၊ စိတ်ဆိုးနေတဲ့သူကို အခုချိန်မှာသွားပြော ရင် မင်းကို စိတ်မှာသွားလိမ့်မယ်၊ ကြောက်ပြီး ပြန်မလိုက်ရဘဲ

ဖြစ်နေလိမ့်မယ်နော် ထိုက်တန်၊ အဆင်ပြေပြေဖြစ်အောင် ချော့ခော့ ပြီးသာ အိမ်ပြန်ခေါ်လာနဲ့၊ ဒီတစ်ခါ ခက်အိမ်ကဆင်းသွားတဲ့အထိ တောင် လုပ်သွားတာဆိုတော့ ခံစားချက်က သေးမှာမဟုတ်ဘူး။ အမေက အတင်းခေါ်ခိုင်းတယ်လို့ပြောပြီး ခေါ်လာနဲ့ ထိုက်တန်”

အမေ့ရဲ့ ရှည်လျားသော အမှာစကားကို ထိုက်တန် မနည်းအောင်အည်းသည်းခံကာ နားထောင်နေရသည်။ အဖြစ်သည်း လွန်းတဲ့ အမေ့ကိုကြည့်ပြီး စောစောက စိတ်ကောင်းဝင်ကာ လိုက်ရှာချင်စိတ်လေးပင် ပျောက်ချင်ချင်။ ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး တိုက် ကြီးထဲက ထွက်သာလာရတာ သူ့ခြေလှမ်းတို့က နှေးကွေးလို့။

စကယ်ဆိုရင်

အခုကိစ္စမှာ သူက အမှားမရှိပါ။

ဘာတစ်ခုမှ နှိုးနှောတိုင်ပင်ခြင်းမရှိဘဲ အလွယ်တကူနဲ့ ကလေးယူခဲ့တဲ့ မင်းရဲ့အမှားပဲ။ သို့ပေမယ့် တကယ်အဖြစ်မှန်ကို သူဖွင့်မပြောရပါ။

ခက်

မင်းက အခုတော့ ဘာကိုမှ ရင်မခိုင်ဘဲ ထွက်သွား တယ်နော်။

မင်း အဲဒီလိုလုပ်လို့မရဘူး ခက်။

ငါ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။

ငါတစ်ယောက်တည်း အပေါ်မှာ ရှိသူမျှ မကောင်းတဲ့ အဖြစ်တွေအားလုံး ပုံချထားပြီး မင်း ကိုယ်လွတ်ရုန်းသွားလို့မရဘူး။ ပြန်လာခဲ့ရမယ် ခက်။ အမေ့အဖေ ငါ့ကို လှူဆိုးတစ်ယောက်လို အမြင်မရှိရအောင် မင်း ပြန်လာမှဖြစ်မယ် ခက်။

ထိုက်တန်တစ်ယောက်

ကားတစ်စီးနှင့် ခက်သူငယ်ချင်းတွေအိမ် တစ်ခုပြီးတစ်ခု လိုက်မေးမိသည်။ သို့သော် သူရသည့်အဖြေကတော့ ရောက်မလာဘူးဆိုတဲ့ အဖြေစကားတစ်ခွန်းတည်းပါပဲ။

အမေ့ဆီလည်း ခက် ပြန်ရောက်ပြီလားဟု နာရီဝက်တစ်ကြိမ် သူ မေးမိသည်။ အမေကလည်း ရောက်မလာသေးဘူးဆိုတော့ ကုန်လွန်လာသော အချိန်အတိုင်းအတာတစ်ခုကြောင့် ထိုက်တန်မှာ ပို၍ပင် စိုးထိတ်နေရတော့သည်။

သိလိုက်ပါပြီ။

ဒီလောက်ဆိုလျှင် အခြေအနေတစ်ခုကို သူ ရိပ်မိလိုက်ချေပြီ။

ခက်။

မင်း ငါ့ကို တကယ်ပဲထားခဲ့တာပဲ။

မထင်မိဘူး ခက်ရယ်။

မင်း အလွယ်တကူပဲ ဆုံးဖြတ်သွားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်တကယ်မထင်မိဘူးကွာ။

ထိုက်တန် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မိုးတော်တော်ချုပ်နေပြီ။ အဖေကတော့ မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် သူ့ကိုဆီးကြိုနေ၏။

“ဘယ်နှယ့်လဲ ဟေ့ကောင်၊ ရှာမတွေ့ဘူးဆိုတော့ မင်းကတော့ လွတ်လပ်ပြီဆိုပြီး ဝမ်းသာနေမှာပဲ၊ သူ့ကိစ္စ သူရှင်းသွားတာဆိုတော့ မင်းအတွက် ကောင်းသွားတာပေါ့ ဟုတ်လား။”

အရွဲ့တိုက်အမေးစကားကို သူ ခွန်းတုံ့မပြန်မိ။

အဖေ့အမေက ခက်ကို ဘယ်လောက်ထိချစ်ကြတယ်ဆိုတာ ထိုက်တန် အသိဆုံးပါပဲလေ။ ချွေးမဆိုတဲ့ ခံစားချက်ထက် သမီးအရင်းတစ်ယောက်လိုပဲ မှတ်ယူထားကြတာပါ။

“မှားတယ်၊ ငါတို့ အရမ်းကိုမှားသွားတယ်၊ မင်းများပြောင်းလဲပြီး အိမ်ထောင်ရေးအပေါ် အလေးအနက်ထားမလားဆိုပြီး အိမ်ခွဲပေးလိုက်ကာမှ ငါ့သမီးခက် အခုလို နေစရာမရှိအောင် ဖြစ်ရတယ်လို့၊ တွေးမိတိုင်း နောင်တတွေတောင်ရတယ်ကွာ။”

အဖေက အံတကြိတ်ကြိတ်။

ခက် အိမ်ပေါ်ကနေ ဆင်းသွားတာကို အဖေ စိတ်

မကောင်းဖြစ်နေသည်။ နောင်တတွေ တစ်သီကြီးရသော လေး
နှင့် ညည်းတွားနေ၏။ အမေကတော့ မျက်ရည်တွေစီးကျကာ
တရှုံ့ရှုံ့ငိုလို့။

“ဟေ့ကောင် ထိုက်တန်၊ ပြောစမ်း မင်း မင်း ခက်ခဲ
ကို ရိုက်လိုက်တယ်မဟုတ်လား”

ဒေါသတကြီး စွပ်စွဲမှုက သူ့အပေါ်သို့ အပုံလိုက်နာ
လာ၏။

“ငါမေးနေတယ်လေ၊ မင်း ကိုယ်ထိလက်ရောက်
စော်ကားလိုက်လို့သာ ဟိုက နာကြည်းပြီး ထွက်သွားတာ ခေါ်
ပေါ့။ မဟုတ်လို့ကတော့ ခက်က အခုလို ခိုက်မဲတဲ့လုပ်ရပ်မျိုး
ကျူးလွန်ပါ့မလား”

“ကျွန်တော် မရိုတ်ဘူး အဖေ”

“ဘာ”

“ကျွန်တော် သူ့ကိုလက်နှံတောင် မရွယ်ခဲ့ဖူးဘူး”

“ဒါဆို ဘာကြောင့်လဲ၊ မင်းနဲ့ ပြဿနာတစ်ခုခုမဖြစ်
နဲ့တော့ ထွက်မသွားလောက်ဘူး ဟေ့ကောင်၊ မင်း အမှန်အတိုင်း
ပြောစမ်း”

သူ မပြောချင်။

ခက်နှင့်သူ ကိုယ်ဝန်ရှိသည့်ကိစ္စနှင့် ပြဿနာဖြစ်ခဲ့ရခြင်း
ကို ဖွင့်မပြောရဲပါ။

“ဟေ့ကောင် မင်းကို ဒါမေးနေတယ်လေ”

“ကျွန်တော် မသိဘူး အဖေ”

“ဘာကွ”

“သူ ဘာကြောင့် အိမ်ကနေဆင်းသွားရသလဲဆိုတဲ့
အချက်ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်တောင် မစဉ်းစားတတ်ဘူး၊
ဘာကယ်ဆို သူ သူ”

ထိုက်တန် စကားရှေ့မဆက်နိုင်။

တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့်ရပ်ကာ ခေါင်းလေးငုံ့စိုက်ချပြီး အဖေ
ရှု့တွင် ရပ်နေမိတော့သည်။

“ဆက်ပြောလေ ဟေ့ကောင်၊ မင်း ဆက်ပြောလေ၊
သူက ဘာဖြစ်လဲ”

“ကျွန်တော့်စိတ်ကို နားမလည်ဘူး”

“ဟေ”

အဖေ မျက်ခုံးထူကြီးတွေ ပင့်တက်သွား၏။ အကြောင်း
သိတဲ့ အဖေက နားရှုပ်သွားမှာပါပဲ။ သို့ပေမယ့် အဖေ နားရှင်း
အောင်လည်း အမှန်တရားတွေကို သူ မပြောပြရဲပါ။

“တကယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို သိသင့်တယ် အဖေ”

“ဘာတွေလဲ၊ မင်းတို့ဟာက ဘာတွေလဲကွ၊ ငါ့နားလည်အောင်လည်း ပြောကြပါဦး၊ ဘာကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး လို့တွေ ပေါက်ကွဲကုန်တာလဲ”

သူ ခေါင်းကို တအားယမ်းပစ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ခက်ကိုတွေ့အောင်ရှာမှာပါ အဖေ၊ တွေ့အောင် ရှာမှာပါ။ အဲဒါတော့ အဖေ စိတ်ချပါ။ အခုအခါ ကျွန်တော် ဘာတစ်ခုမှ ဖွင့်မပြောနိုင်သေးပေမယ့် တစ်ခုတစ်ချိန်ချိန်ကျရင်တော့ ကျွန်တော် ပြောနိုင်မှာပါ။ ကျွန်တော် ခွင့်ပြုပါဦး အဖေ၊ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟေ့ကောင် မင်းက ဘယ်ကိုပြန်ဦးမလို့လဲ”

“ကျောက်မြောင်းအိမ်ပါ”

“မင်းတစ်ယောက်တည်း”

“ကျွန်တော် ခက်ကို သွားစောင့်မှဖြစ်မယ် အဖေ၊ ကျွန်တော်ဆိုကို သူပြန်လာမှာပါ။ အဲဒီအချက်ကို ကျွန်တော် ကြည်နေတယ်၊ ဒီတိုက်မှာ ကျွန်တော် ပြောင်းမနေဘူးဆိုတာ သိတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် သူပြန်လာရင် ကျောက်မြောင်းက

အကဲပဲ လာမှာ၊ ကျွန်တော် ရှိနေမှဖြစ်မှာပေါ့၊ သော့အပိုတစ်စုံ လည်း သူယူသွားတာမဟုတ်ဘူးဆိုတော့ တံခါးပိတ်ထားရင်

ဝင်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် သွားမှဖြစ်မယ်”

ပြောပြီးတာနှင့် သူ အဖေ့နှုတ်ခေါင်းကို ကျောခိုင်းလိုက် သည်။ အိမ်ကိုပြန်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်၏။

“ထိုက်တန်”

အမေ့ခေါ်သံကြောင့် လှမ်းလက်စ ခြေလှမ်း တုံ့ခနဲရပ် သမင်လည်ပြန် လှည့်စောင်းကာ အမေ့ဆီကြည့်မိသည်။

“မင်း လိမ္မာသင့်ပါပြီ ထိုက်တန်ရယ်”

အမေ့စကားက သူ့ရင်ကို ပြင်းစွာလာထိ၏။

“ကိုခင်ထွန်းတို့ နယ်ကနေပြန်လာရင် အမေတို့တော့ ငါ့လိုဖြေရှင်းရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး”

ထိုက်တန်

သက်ပြင်းမောတစ်ချက်ကို ကြိတ်ရွိုက်မိသည်။

ဒီအချက်ကို

သူလည်း စဉ်းစားမိတာပါပဲ။ အစကတည်းကမှ သူ့ကို မကြည်တဲ့ ယောက္ခထီးနဲ့ ယောက္ခမ အခုလိုသတင်းသာ သိရင်တော့။ တွေးမိပြီး ရင်တစ်ခုလုံး ပူလောင်လာရသည်။

“သူပြန်အလာကိုချည်း ထိုင်စောင့်မနေနဲ့၊ တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားရှာဦး ထိုက်တန်၊ မတွေ့ရင်တော့ တကယ့်ပြဿနာပဲကွယ်၊ အမေတို့ လူကြီးအချင်းချင်း မျက်နှာပျက်စရာတွေတော့ ဖြစ်ကုန်တော့မှာပဲ”

အမေရယ်။

ကျွန်တော်ကလည်း ခက်ကို အရမ်းတွေ့ချင်နေတာပါ။ သူ့ကိုတွေ့ရင်

ကျွန်တော် စကားတစ်ခုပြောချင်တာပါ အမေ။

ကျွန်တော်

သိပ်ကိုမှားခဲ့ပါတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပေါ့။

အခန်း (၁၇)

“သမီး ဘာဆက်လုပ်ချင်လဲ”

“ရှင်”

“ရှေ့ဆက် ဘယ်လိုသွားမလဲလို့ မေးတာပါ”

အဖေအမေးကို ခက် မဖြေနိုင်။

တန်

ခက်ကို စိတ်အရမ်းဆိုးသွားမှာပဲ။

ဒေါသတွေ အကြီးအကျယ်ပေါက်ကွဲသွားတဲ့ တန်ပုံစံကို မြင်ယောင်မိတိုင်း အိမ်ကိုပြန်ဖို့ ခြေလှမ်းတွေ တွန့်ဆုတ်နေရသည်။ တန် အလိုမရှိတဲ့ကလေးက သူမဝမ်းထဲမှာ ကိန်းအောင်းနေခဲ့ပြီလေ။ ဘယ်သူကမှားပြီး ဘယ်သူကပဲ မှန်နေနေ အခုအချိန်မှာတော့ အားလုံးပြီးဆုံးသွားခဲ့ချေပြီ။

ဖြစ်ပြီးသမျှတွေက ဖြန်ပြင်လို့မှ မရတော့တာ။

ဒါကို

တန်က နားမလည်ချေ။

တစ်ညလုံး ဝမ်းနည်းအားငယ်စိတ်တွေနဲ့ စောင့်မျှော်နေရသူရဲ့အဖြစ်ကို တန် မြင်ယောင်မိပါ့မလား။ ရှင်ရဲ့ပျော်ရွှင်လွတ်လပ်မှုတွေကို ဖျက်ဆီးပစ်သူတစ်ယောက်အဖြစ် အငြိုးတွေ ဖွဲ့နေပြီလား တန်ရယ်။

ခက် အစကတည်းက ထင်တော့ထင်ထားပြီးသားပါ။

တန်သိရင်

အခုလိုပဲ အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားလိမ့်မယ်လို့လေ။

ဒါပေမဲ့။

ခက်မျက်နှာကို မကြည့်ချင်တော့လောက်တဲ့ အဖြစ်မျိုး အထိ ရောက်သွားလိမ့်မယ်လို့တော့ ထင်မထားမိဘူး တန်ရယ်။

“သမီးခက် ညည်း ဘယ်အချိန်ထိ အခုလို ရေငုံနှုတ်ပိတ် တွေဝေနေဦးမလို့လဲ၊ အံ့ပါရဲ့၊ ကလေးရှိတယ်ဆိုတာနဲ့ပဲ အိမ်ကနေ ဒေါသတကြီးထွက်သွားရတယ်လို့၊ မကိုခင်မှ ဥကို ကြင်တယ်ဆိုတာ ဒီတစ်ခါတော့ သွေးထွက်အောင်မှန်တာပဲ၊ သူက ညည်းကို ချစ်မှမချစ်တာ၊ ကျုပ်တို့က သဘောမတူဘူးဆိုတဲ့

သတင်း ထွက်လို့ ရအောင်ယူပြခဲ့တာပဲဟာ၊ သူ့ရင်ထဲမှာ အချစ်ထက် ငါတို့ကိုမှန်းတီးနေတဲ့ အငြိုးအတေးတွေပဲ ရှိနေတာလေ၊ ဒီတော့ ညည်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဒီကလေးကို သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အလိုရှိပါ့မလဲ”

“အဟင့် ဟင့်”

“ဟင့် ဟင့်”

အမေ့စကားကြောင့် အစကတည်းကမှ ဝမ်းနည်းနေရသည့်အထဲ မျက်ရည်ချား တားမရ ဆီးမနိုင်ကျကာ ရှိုက်ငိုလိုက်မိသည်။

အဖေကတော့ ခက်ကိုကြည့်ပြီး အံ့တကြိတ်ကြိတ်။

အဖေ့ရင်ထဲမှာ တန်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မကျေနပ်ချက်တွေက အများကြီးရှိနေခဲ့တာလေ။ အခုလို ပြဿနာမျိုးဖြစ်တော့ ပိုလို့တောင် ဆိုးသွားတော့တာပေါ့။ ခက်မှာလည်း တကယ်တမ်း အရေးကိစ္စကြုံလျှင် အားကိုးစရာက အဖေနဲ့အမေပဲ ရှိတာမဟုတ်လား။ အဖေတို့ရှိနေတဲ့ပဲခူးကုန်းကို သူမ လိုက်သွားမိသည်။

အဒေါ်ရဲ့ယောက်ျား နာရေးကိစ္စကြောင့် အဖေနဲ့အမေတို့ နယ်ကိုလိုက်သွားကြတဲ့အကြောင်း သူမ ကြားပြီးသားပါ။ ခက်ကို ခေါ်မသွား၍ စိတ်ပင်မကောင်းမိ။ အဖေတို့နဲ့ အတူတူလိုက်ချင်

ပေမယ့် တန်က သူမနဲ့အတူတူလိုက်ခဲ့မှာမဟုတ်မှန်း သူမ သိသည်။

အဖေတို့ကလည်း အလိုက်သိတာပါပဲ။ သူမတစ်ယောက်တည်းလည်း ထည့်လိုက်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို သိနေတာမို့ အမျိုးတွေ အထင်မလွဲစေရအောင် အကြောင်းတစ်ခုခုပြကာ မလိုက်နိုင်ကြောင်း ကြိုတင်ပြီး တောင်းပန်ထားကြ၏။

ခုတော့

ခက်က မထင်မှတ်ဘဲ ရောက်လာသည်။

ခက်ကိုမြင်လိုက်တော့ အဖေရော အမေပါ မျက်စိမျက်နှာတွေ ပျက်နေကြ၏။ အခြေအနေတစ်ခုခု ထူးခြားနေပြီဆိုတာသိပေမယ့် ဆွေမျိုးတွေကြားမှာမို့ မမေးမြန်းဘဲ အခုမှ အလုပ်အားပြီး လိုက်လာသယောင်ယောင်နှင့် ဟန်ဆောင်ထိန်းပေးကြသည်။

လူတွေကွယ်တော့မှ တီးတိုးမေးကြ၏။

ခက်

မဖုံးကွယ်ထားချင်တော့ပါ။

ကလေးအတွက်။

ခက်ဝမ်းထဲမှာ လွယ်ထားရတဲ့ ရင်သွေးလေးရဲ့ နောင်ရေးအတွက် အဖေနဲ့အမေကို ပြောပြမိသည်။ ကြားကြားချင်း ဒေါသ

သွေးဆူလွယ်တဲ့ အဖေက ရန်ကုန်ကိုပြန်မည်ဟု လုပ်၏။ မိဘတွေကို အသိပေးပြီး စာရင်းရှင်းမည်ဟု ကြိမ်းဝါးနေသည်။ တန်နဲ့အဖေကို ထိပ်တိုက်မတွေ့စေချင်သော ခက်က အဖေ့ခြေထောက်ကို ဖက်ကာ တောင်းပန်မိသည်။

တန်ကို ဘယ်လိုစိတ်အနှောင့်အယှက်မျိုးကိုမှ နောက်ထပ်မပေးတော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားမိ၏။ ခက်ကိုကြည့်ပြီး အဖေက ရင်တွေနာနေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ သမီးမျက်နှာကြောင့် အဖေဒေါသတွေ ပျက်ပြယ်သွားရတာပါပဲ။

“အဖေ မေးနေစာယ်လေ ခက်၊ အခု သမီး ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ၊ အဖေတို့ ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ ခက်”

“သ သမီး ရင်သွေးလေးကို မိခင်ပီပီသသနဲ့ မွေးချင်တယ် အဖေ”

ခက်

ရင်ထဲက ဆန္ဒအမှန်အတိုင်း ပြောမိသည်။ သူမစကားကြားတော့ အဖေက ငြိမ်ကျသွားသည်။

“အမေကတော့ သမီးရဲ့ခံစားချက်ကို နားလည်ပါတယ်၊ ဘာပဲပြောပြော အခုလိုသတ္တိမျိုး သမီးဆီမှာရှိနေတဲ့အတွက်လည်း ဂုဏ်ယူတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အမေတို့ရဲ့မျိုးဆက်သွေး၊ အမေတို့ရဲ့

မျိုးဆက်ကို အလိုမရှိတဲ့သူကိုတော့ အမေတို့ ရှေ့ဆက်သွားမယ့် အနာဂတ်လမ်းမှာ တွဲလျက်ပါလာမှာကိုတော့ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး ခက်၊ အဲဒီအတွက် သမီးဘက်က အပြတ်သားဆုံး ရွေးချယ်ရလိမ့်မယ်”

“ရှင်”

“အမေပြောတာ သမီး နားလည်ပါတယ်နော်၊ ထိုက်တန်လို သမက်မျိုးကို အမေတို့ အလိုမရှိတော့ဘူး ခက်၊ ဖခင်စိတ်မရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထဲမှာလည်း အမေတို့ရဲ့မျိုးဆက် သွေးကို မအပ်နှင်းချင်ဘူး၊ သူကလည်း အလိုမှမရှိတာဘဲ ခက်၊ ညည်းဘက်က ပြတ်သားဖို့ပဲလိုတယ်”

အို

ခက်ကို တန်နဲ့လမ်းခွဲဖို့ အမေက တိုက်တွန်းနေတာပါ လား။

“အမေ့သမီးကို တစ်ခုလပ်၊ တစ်လင်ကွား၊ ကလေးတစ်ယောက်အမေဘဝနဲ့ ရှင်သန်ရမှာ မကြည့်ရက်ပေမယ့် အင်မတန် သွေးအေးပြီး ရက်စက်တတ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထဲမှာ စိတ်ဆင်းရဲ ဒုက္ခတွေ ခံစားနေရတာကိုတော့ ဆက်ပြီးမကြည့်ရက်တော့ဘူး ခက်”

“အမေရယ် အဟင့် ဟင့်”

ခက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာပင် တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုလိုက်မိတော့သည်။

တန်ကိုထားရစ်ခဲ့ဖို့ဆိုတာ စိတ်ကူးထဲပင် မရှိခဲ့တာပါ။ တန် ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး ဘယ်လောက်ပဲ မုန်းနေနေ တန်နဲ့ လမ်းခွဲဖို့ဆိုတာမျိုး ခက် တစ်ခါမျှပင် မစဉ်းစားခဲ့မိပါ။

ချစ်တယ်။

တန်ကို ခပ် သိပ်ချစ်တယ်။

ဒါကြောင့်လည်း။

ခက် လွယ်ပိုးထားရတဲ့ တန်ရဲ့သွေးကို ခက် မဖျက်ဆီးရက်တာပေါ့။

“မိခက်”

“.....”

“ညည်းကတော့ အချစ်တွေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နာကြည်းနိုင်ပါ့မလဲ၊ ငါတို့အတွက်ကတော့ လုံးဝကို အလိုမရှိတော့ဘူး အေ၊ သင်းကို တို့မိသားစု အဝန်းအဝိုင်းလေးထဲမှာ လာမန္တယ်နေစေချင်တော့ဘူး”

အမေ့စကားက ပြတ်သည်။

အယူအဆက မာ၏။

ခက် ဘယ်လိုပြောရတော့မလဲ။

အရေးကြီးတာ။

ခက်ဘဝမှာ အမေနဲ့အဖေ ရှိနေမှဖြစ်မှာမဟုတ်လား။

ခက်ရဲ့ရင်သွေးလေးကို ခက်ခက်ခဲခဲ လက်ခံပေးတာကို

ပဲ အမေနဲ့အဖေကို ကျေးဇူးတင်ရမည်။

“သမီးအမေ ပြောတာလည်း အမှန်ပဲ ခက်၊ အဖေလည်း ဒီကောင်မျက်နှာကို ကြည့်တောင်မကြည့်ချင်တော့ဘူး၊ ဘယ်နှယ့် ကွာ ကိုယ်ဝန်ရှိတာ ပြဿနာရှာရတယ်လို့ တောက်”

အဖေကပါ ထောက်ခံလိုက်တာမို့ ခက် ထပ်ပြီးပြောစရာ စကား မရှိတော့။

“ပြောလေ မိခက်”

ခက်ဆီက အဖြေမရ။

“အမလေး သူ့အပေါ်ကောင်းတဲ့ ယောက်ျားဆိုတော့ သင်းက ဆုံးဖြတ်ရခက်နေသေးတယ်တော့၊ အဲ့ပါရဲ့”

အမေဆီက စောင်းမြောင်းစကားသံ ထွက်လာသည်။

တန်ကို

အဖေရော အမေပါ အစကတည်းကမှ ကြည့်လို့ကြတာ မဟုတ်တော့ ပိုပြီးစိတ်နာနေမှာပေါ့။ တန်က အရင်ကလို သိပ်ပြီး

ဆိုဝါးတဲ့သူတစ်ယောက် မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ ခက်တစ်ယောက် တည်းပဲ သိသည်။ အိမ်ပြန်တာလည်း နောက်မကျတော့သည့် အပြင် ခက်ရဲ့ အိမ်သုံးစရိတ်ကိုလည်း ကြိုးစားပမ်းစား ရှာဖွေ ပေးတတ်လာ၏။

အဲဒါတွေဟာ

အချစ်ကြောင့်မဟုတ်ဘူးဆိုလျှင်တောင် ခက်နဲ့ပတ်သက် ပြီး အမှန်းတရားတို့တော့ ရှိမနေတော့ပါချေ။

သို့သော်

တန်စိတ်က အင်မတန်မှ အကဲဖမ်းဖို့ ခက်လှသည်။ ခက်ကိုမမှန်းပေမယ့် ရင်သွေးဆိုတဲ့ စကားကိုကြားတော့ တန် မျက်နှာက ချက်ချင်းပျက်သွား၏။ ဒေါသသွေးရောင်တို့က ချက်ချင်း လွမ်းလာသည်။

ဖြစ်တင်ခြင်း၊ ဝေဖန်ခြင်းများစွာက တန်ဆီက ထွက်ပေါ် လာ၏။ ကလေးရှိတာကို တန် အတော်လေး တုန်လှုပ်သွားသည်။ အဲဒါကို ခက် အခံစားရဆုံးပါပဲ။ ညလုံးပေါက် ပြန်မလာတော့ သည်အထိပင်။ တန်က စိမ်းကားအေးစက်သွားလေသည်။

မိုးလင်းတော့

ခက် သိပ်ပြီးတွေဝေမနေတော့။

ခက် စိုးရိမ်သော အခြေအနေတစ်ခုကို ကျရောက္ခမလာ
ခင် ရှောင်ပြေးခဲ့သည်။ ခက်ရဲ့မိဘတွေရှိတဲ့နယ်ကို သူ့မ လိုက်
သွားမိ၏။

“မိခက်”

“ရှင် အဖေ”

“ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား”

“ရှင် ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ၊ အဖေတို့စကားကို
ခက် လိုက်နာပါတော့မယ်”

“အေး ဒါဆို ကောင်းပြီ၊ သမီးလက်ခံပြီဆိုမှတော့ အဖေ
တို့က အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စီစဉ်ကြရတော့မှာပဲပေါ့”

ပြီးဆုံးသွားပါပြီ။

ခက်က ခေါင်းညိတ်လက်ခံမိလိုက်ပြီလေ။

တန်ရယ်။

ခက်ကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့နော်။

တန် အလိုမရှိတဲ့ ကလေးကို လူလောကထဲခေါ်ဖို့ ခက်
က မိုက်မိုက်မိမိ ရွေးချယ်လိုက်လို့ပါ။

အဲဒီအတွက်

တန် ကြိုက်သလောက် ခက်ကိုမှန်းလိုက်ပါ တန်။

နားလည်မှုမရှိတဲ့ မိန်းမလို့ ဝေဖန်လိုက်စမ်းပါ။

ခက် လက်ခံပါ့မယ် တန်ရယ်။

ဒါပေမဲ့

ခက်လေ။

ရှင်သွေးလေးကို အကောင်းဆုံးစောင့်ရှောက်ရင်နဲ့ တန်ကို
သိပ်ချစ်မိတဲ့ အချစ်တွေကို ယုံကြည်အောင် ပြသပါ့မယ်ကွယ်။

တန်

ယုံကြည်ပေးပါတော့နော်။

အခန်း (၂၀)

ဝရန်တာလေးမှာရပ်ပြီး လမ်းမကြီးဆီ ငိုကြည့်နေခဲ့ရ
ရက်တွေလည်း များခဲ့ပြီ ခက်ရယ်။ လှေကားထစ်လေးအတိုင်း
တက်လာတဲ့ ခြေသံကို နားစွင့်မိတိုင်း မင်းများဖြစ်နေမလာ
ပြေးပြေးပြီး တံခါးထဖွင့်ကြည့်တဲ့အခါတွေလည်း မနည်းတော့
ကွာ။

မင်း ဘယ်တွေ လျှောက်သွားနေတာလဲ ခက်ရယ်။

မင်းမရှိတော့တဲ့ တိုက်ခန်းလေးက အခုတော့ သွေးဖျက်
ချောက်ချားစရာ ကောင်းလောက်အောင်ပဲ ဖြစ်နေခဲ့ပြီကွာ။ ဘယ်
အချိန်ပဲ ကိုယ်ပြန်လာပြန်လာ ရေအေးအေးလေးတစ်ခွက်
ကမ်းပေးပြီး ကြိုဆိုတတ်တဲ့ မင်းလေးကို အခုတော့ တန်ဖိုးထား
လွမ်းရကောင်းမှန်း ကိုယ်သိလိုက်ပြီ ခက်ရယ်။ နောင်တ

တစ်သိကြီး ရင်မှာဝိုက်လို့ မျှော်နေသူထစ်ယောက်ရဲအဖြစ်ကို မင်း
မြင်ကြည့်လှည့်ပါဦးကွာ။

ဘယ်ဆီကိုများ ရောက်နေသလဲခက်ရယ်။

ကိုယ်

မင်း သိပ်တွေ့ချင်တာပဲကွာ။

ပြန်လာခဲ့ပါ ခက်ရယ်။

ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းပြန်လာခဲ့ပါနော်။

ကိုယ်

မင်းကို စောင့်မျှော်နေပါတယ် ခက်ရယ်။

“ဒေါက် ဒေါက်”

ဟင်

တံခါးခေါက်သံကြောင့် ထိုက်တန် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား
ဖြစ်သွားရ၏။ ခက်များ ပြန်လာသလားဆိုသည့်အတွေးနှင့် တံခါး
ချုပ်လေးကို အပြေးသွားဖွင့်ကာ ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုမိသည်။

“ခက် ဟင် အမေ”

“သား”

တံခါးဝတွင် ရပ်နေသူမှာ ထိုက်တန်မိမိ သလို
ခန်း ခက် မဟုတ်ဘဲ အမေဖြစ်နေ၏။ သူ့ကိုပြု

မျက်နှာမှာ ခံပြင်းမှုကြောင့်လား စာနာစိတ်ကြောင့်လားမလဲ။
မျက်ဝန်းလေးတွေက ညှိုးငယ်ကာ ရေရီနေသည်။

“အထဲဝင်လေ အမေ”

သူ သတိပေးလိုက်တော့မှ အမေက တိုက်ခန်းလေးထဲ
ဝင်လာပြီး ခုံတွင်ဝင်ထိုင်ပါသည်။

“သား”

“ဗျာ”

ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင် သား၊ အမေတို့ ဘယ်
လုပ်ကြတော့မလဲ၊ ကိုခင်ထွန်းတို့က သူတို့အိမ်ကို တိတ်တဆိတ်
လေး လွှဲရောင်းသွားကြပြီကွဲ့”

“ဗျာ”

“ဒါ ခြေရာဖျောက်သွားတာပဲ သား၊ သေချာတာ
တော့ သမီးခက်က သူတို့ရဲ့လက်ထဲမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာပဲ၊
ကြောင့် ရန်ကုန်ကအိမ်ကို ဖုန်းနဲ့ဆက်သွယ်ပြီး ရောင်းသွား
တာပေါ့၊ နယ်ကနေ တစ်စက်လေးမှ ပြန်မလာကြလို့ ထူးထူး
ထူးခြားတယ်လို့တော့ ထင်မိသားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အခုလို လျှို့ဝှက်
တွေ ရှိနေလိမ့်မယ်လို့တော့ တစ်ခါမျှကို မစဉ်းစားမိဘူးကွဲ့
ခုတော့ အမေတို့ အလစ်တိုက်ခံလိုက်ရတာပဲ သားရယ်၊ ကိုခင်ထွန်း

မိသားစုတွေ အိမ်ရောင်းခဲ့ပြီး ဇာတ်မြုပ်သွားကြပြီ”

ဟာ

အမေ့ရဲ့စကားကို နားထောင်လေး ထိုက်တန် ရှိသကဲ့
ရဲ့သားလေး တဆစ်ဆစ် နာကျင်နေရတော့သည်။ ထွက်သွား
ပြီတဲ့။ ထိုက်တန် ဆိုတဲ့သူနဲ့ အဝေးဆုံးကို ပြေးသွားကြပြီတဲ့။

ဟင်အင်း

မလုပ်ရဘူး။

မင်း အဲဒီလိုဆုံးဖြတ်လို့မရဘူး ခက်။

ကိုယ်

မင်းကို လုံးဝခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။

ထိုက်တန် ရင်ထဲကနေ ပြောနေမိသည်။ အံ့သြမယုံကြည်

ခြင်းများစွာနှင့် ခေါင်းကို တအားခါယမ်းလှိင်မိ၏။ မျက်ရည်စ
ချို ပါးပြင်သက်မှတစ်ဆင့် ငြိမ်းပြင်ထက် ခုန်ပေါက်စီးဆင်း
မိ၏။ သူ ငိုနေမိပါပြီကော။

“သား”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး အဲဒါ မ၊ ခက် ခက် သားကို အဲဒီလိုအား
ကမဟုတ်ဘူး၊ သူ ပြန် ဟမှာပါ၊ သားဆီကို ပြန်လာမလဲ။
ဘာဒီကမ္ဘာကြီးထဲမှာ သူ မထားရစ်ခဲ့နို်ဆုံးက သားကိုပါ အမေ၊

အဲဒီအချက်ကို သားကောင်းကောင်းကြီး သိပါစာယ်၊ ခက် ခက်က သားကို သိပ်ချစ်တာ အမေရဲ့”

သားရယ်

မင်း ဟန်ဆောင်ကောင်းလှချည်လားကွာ။

သမီးခက်ကို ဒီလောက်တောင် ချစ်မြတ်နိုးပါလျက်နဲ့ မချစ်ဟန်ဆောင်ပြီး မုန်းပြခဲ့တဲ့ မင်းရဲ့ဟန်ဆောင်ကောင်းမှုကို အမေ တော့ ယုံတောင်မယုံနိုင်တော့ဘူး ထိုက်တန် ရယ်။

မင်း ဘာလို့ အဲဒီလိုလုပ်ရတာလဲ။

တကယ်ဆို

သူ့ကို မင်း အရမ်းလိုအပ်နေခဲ့တာမဟုတ်လား။ သူ မရှိ တော့ရင် မဖြစ်တော့တဲ့အထိလေ။ ဒါကို မင်း ဘာကြောင့် ရင် ဖွင့်မပြရတာလဲ ထိုက်တန်ရယ်။ အမေတော့ မင်းရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို နားတောင်မလည်နိုင်တော့ပါဘူးကွာ။

“အမေ”

“ဟင်”

“သူ သားကို မုန်းမသွားနိုင်ပါဘူးနော်”

“သားရယ်”

“ဖြေလေ အမေ၊ သူ သူ မမုန်းလောက်ပါဘူးနော်။

ထုတ်တယ်မဟုတ်လား အမေ”

“အမေ ဘယ်လိုဖြေရမလဲ ထိုက်တန်၊ မင်းရဲ့စိတ်တွေ ကို ဖြေသိမ့်နိုင်လောက်မယ့် စကားလုံးမျိုးရှိရင် အမေက သား စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောချင်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်မှာတော့ အမေ ဘာကိုမှမပြောနိုင်ဘူး ထိုက်တန်၊ အမေပြောနိုင်တာ တစ်ခု သို့တယ်၊ အဲဒါ မင်းသိပ်မှားတယ်ဆိုတာပဲ”

အမေရယ်

သားသိပါတယ်ဗျာ။

သားဟာ အမှားတွေကို မရေမတွက်နိုင်အောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ သူတစ်ယောက်ဆိုတာ ကိုယ်တိုင်သိနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေ အောင်တတွေနဲ့ သား ပြန်လှည့်ဖို့ ကြိုးစားနေပြီဆိုတာတော့ သိသင့် တာပေါ့ဗျာ။

ဆိုးခဲ့သမျှ မိုက်ခဲ့သမျှတွေကို ပြောင်းလဲဖို့ ကြိုးစားနေတာ ဆိုတော့ စောင့်ကြည့်ပေးသင့်တာပေါ့ အမေရာ။ အချိန်အတိုင်း အတာတစ်ခုအထိတော့ နားလည်မှုပေးသင့်တာပေါ့။

အခုတော့

ခက်က အဲဒီလိုမလုပ်ခဲ့ဘူး အမေ။

သားစိတ်တွေ အသင့်မဖြစ်သေးဘူးဆိုတာကို သူက

နားမလည်ခဲ့ဘူး။ သားခံစားချက်ကို သူ စာနာမပေးခဲ့ဘူး အမေ။ သူ့ဆန္ဒတွေကိုပဲ ရှေ့တန်းတင်နေခဲ့တယ်။

“သား”

“ဗျာ”

“အမေ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောစမ်း၊ မင်းတို့ ဘာကိစ္စကြောင့် အခုလိုအခြေအနေမျိုးအထိ ဖြစ်ခဲ့ရတာလဲ၊ မင်းအဖေ ရှေ့မှာမို့ ပြဿနာကို မကြီးထွားစေချင်တဲ့စိတ်နဲ့ အတင်းအကြပ်မေးဖို့ မကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် တကယ်အဖြစ်မှန်ကိုတော့ အမေသိချင်တယ် ထိုက်တန်”

“.....”

ထိုက်တန် ခေါင်းလေးစိုက်ကျသွား၏။ စူးတောက်နေသော အမေ့မျက်ဝန်းအကြည့်တစ်စုံကို သူရင်မဆိုင်ရဲတော့ပါ။ မေးနေပြီလေ။ ခက်နဲ့သူ ပြဿနာဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ အဓိကအကြောင်းအရင်းတဲ့။ သူဘယ်လိုဖြေပေးရမလဲ။

“ထိုက်တန်”

“ဗျာ”

“သားဟာ အမေ့သားပါ။ သား ဘယ်လောက်ပဲဆိုးဆိုး ဘယ်လောက်ပဲမိုက်မိုက် ဘယ်လိုပြဿနာတွေပုံရှာရှာ သားကို

ဆူပူတာကလွဲပြီး အမေ ဘယ်တုန်းကမှ ပစ်ပယ်မထားခဲ့ဖူးဘူးဆိုတာ သားအသိဆုံးပါနော်၊ ဒါဟာ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခြင်းဓမ္မတ္တာပါ ထိုက်တန်၊ ဒါကို သားလည်း နားလည်မှာပါ”

အမေ့မျက်နှာမှာ အဓိပ္ပာယ်ပြည့်ဝသော အရောင်တစ်ခု ဖြာထွက်နေ၏။ သိချင်လိုစေထက် သိထားချင်သောဆန္ဒကို သူ မြင်နေရသည်။ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခြင်းဓမ္မတ္တာအတိမ်အနက်ကို ခုတော့ သူ သဘောပေါက်နားလည်ခဲ့ပါပြီ။

“အခုကိစ္စမှာလည်း အမေ့သား မှားချင်မှားနေပါလိမ့်ဇယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအမှားကို ထိုးနှက်ဖို့ထက် အမှန်လမ်းကို ဘယ်လို ပြန်လျှောက်နိုင်မလဲဆိုတဲ့ အားပေးနှစ်သိမ့်မှုတွေနဲ့ ကယ်တင်ဖို့ပဲ အဓိက မျှော်လင့်နေတာလေ ထိုက်တန်၊ အကြောင်းအရင်းကို မသိဘဲ အမေ မင်းကိုဘယ်လိုအကြံဉာဏ်ကောင်း ပေးနိုင်လဲလဲ ထိုက်တန်၊ ဒါကြောင့် အမေ့ကို ပြောပြပါ”

“အမေ”

“ပြောလေ ထိုက်တန်”

“ခက်ကို သူ့မိဘတွေက သဘောမတူလို့ဆိုတဲ့ မခံချင်စိတ်တစ်ခုကြောင့်နဲ့ သား ခိုးပြေးခဲ့တယ်ဆိုတာ အမေသိပါတယ်နော်”

“အမေ ရိပ်မိပြီးသားပါ ထိုက်တန်”

“သားဘဝရဲ့ လွတ်လပ်မှုတွေအားလုံး ခက်ကြောင့် ဆုံးရှုံးရတယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆစွဲကြောင့်လည်း သူ့အပေါ်မှာ သား ဘက်က အေးစက်စိမ်းသက်ခဲ့တယ် အမေ”

“ဒါ သားရဲ့ခံစားချက်ကို”

“ဒါပေမဲ့ အမေ၊ အဖေရဲ့စေခိုင်းချက်အရ ဒီကျောက် မြောင်းတိုက်ခန်းလေးကို ပြောင်းခဲ့ရပြီးနောက်မှာ သားရဲ့စိတ်တွေ ပြောင်းလဲခဲ့တာပါ။ အိမ်ထောင်ဦးစီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ့်ဇနီး ကို အလေးအနက်ထားပြီး ရှာဖွေကျွေးမွေးဖို့၊ ပြီးတော့ လုံခြုံမှု ပေးနိုင်ဖို့ဆိုတဲ့ တာဝန်တွေကို သိလာခဲ့တယ် အမေ”

“ဒါဟာ အမှန်တရားပဲလေ သား”

“သားစိတ်တွေကို အေးချမ်းငြိမ်သက်အောင် ထိန်းနေ တဲ့အချိန်မှာ မထင်မှတ်ဘဲ ခက်ဆီက ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဆိုတဲ့စကား ကို ကြားလိုက်ရတယ် အမေ”

“ဘာ ဘယ် ဘယ်လို သား”

“ဟုတ်တယ် အမေ၊ သားလည်း ကြားကြားချင်းပဲ အရမ်းကို အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားတာ၊ သားအတွက် အဆင်သင့်မဖြစ် သေးတဲ့အချိန်မှာ ကြားလိုက်ရတာဆိုတော့”

“ဘုရားရေ၊ မင်း မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ထိုက်တန်၊ ကလေးအတွက် မင်းလက်ခံပေးဖို့ အဆင်သင့်မဖြစ် သေးဘူးဆိုတာ ဘာစကားကြီးလဲ၊ မင်း မင်း ဘယ်လိုဖအေမျိုးလဲ ထိုက်တန်”

“အဲဒါကြောင့် သား နောင်တရနေတာပေါ့၊ အမေ၊ အမှားကိုသိပြီး နာကျင်ခံစားနေရတာပေါ့ဗျာ”

“ထိုက်တန်ရယ် အမေတော့ ဘာပြောလို့ ပြောရမလဲ တောင် မသိတော့ပါဘူး၊ သနားစရာကောင်းလိုက်တာ၊ ကြားက အမေတို့ရဲ့ခြွေးလေး တန်ဆာခံဖြစ်ရပြီ၊ ဘုရား ဘုရား ခက်က ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ စိတ်နာပြီး ထွက်သွားတာကို၊ မိုက်လိုက်တာ သားရယ်၊ မင်း မိုက်လုံးကြီးလိုက်တာကွယ်”

“သားမှားပါတယ် အမေ၊ သား နောင်တတွေ မရနေပါ ပြီဗျာ၊ ကိုယ်ကားနေပြီဆိုတာသိလို့ ခြေလှမ်းတွေနောက်ဆုတ်ပြီး အသိတရားတွေနဲ့ ပြန်လှည့်လာခဲ့တာပါ၊ ဒါပေမဲ့ သားနောက်ကျ သွားခဲ့ပြီ အမေ၊ ကံကြမ္မာက သားကို ခွင့်မလွှတ်ပေးတော့ဘူး၊ သား သားလေ”

ထိုက်တန်ရဲ့စကားတွေ ရှေ့မဆက်နိုင်တော့။ အမေ့ရှေ့ မှာ ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင် တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုလိုက်မိ

သည်။

“ဒါကြောင့် သမီးခက်က စိတ်မှာသွားတာကို၊ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ သမီးရယ်၊ သမီးလေး အရမ်းကို ခံစားဝမ်းညည်းနေရ မှာပဲနော်”

“သူ ပြန်လာမှာမဟုတ်တော့ဘူးနော် အမေ၊ သားကို သူ အရမ်းမှာကြည်းသွားမှာပဲ၊ တစ်စက္ကန့်လေးတောင် သားနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ ခက်က သားကို ခက်ရက်စက်စက် တားသွားတာ ဆိုတော့ သားကို အရမ်းနှုန်းသွားလို့ပေါ့”

“အမေတော့ မထင်ဘူး သား”

“ဗျာ”

“သားကို သူ ဒီလောက်ချစ်တာကွယ် အချစ်ကြီးရင် အမျက်ကြီးပါတယ်ဆိုပေမယ့် အိမ်ထောင်တစ်ခု တည်ဆောက် ပြီးသား မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာတော့ သားလမ်းသံယောဇဉ် ကြီးတွေနဲ့ ဘယ်လိုအငြိုးအတေးကိုမှ မထားနိုင်ပါဘူး၊ ဘာပဲ ပြောပြော အခုလို သား အမြင်မှန်တွေရနေပြီဆိုတာ သူ မသိသေး လို့ပါ၊ သူသိတဲ့တစ်နေ့တော့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ သားဆီကို ပြန်လာပါ လိမ့်မယ်၊ အဲဒါကို အမေ ယုံကြည်နေတယ် သား”

အမေရယ်။

ဟားကို နှစ်သိမ့်နေတာလားဗျာ။
မျှော်လင့်ချက်မဲ့နေလို့ ဖြေသိမ့်မှုပေးနေတာဆိုရင်တောင် အခုလို အားပေးမှုအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အမေရယ်။

“သား”

“ဗျာ”

“မင်း ခက်ကို တကယ်ချစ်သွားပြီလား”

“သူ မရှိတော့မှပဲ သား သူ့ကိုဘယ်လောက်ထိတောင် ချစ်နေမိပြီလဲဆိုတာ သိလိုက်ပြီ အမေ”

“အေးကွယ်၊ အဲဒီစကားကြားရတာ အခုမဖြင့် ဝမ်းသာ လို့တောင် မဆုံးတော့ပါဘူး သားရယ်”

“အမေ”

“ဟင်”

“ခက်က သားချစ်တာကိုယုံပါ့မလားဟင်”

“အခုအချိန်တော့ သူ မယုံကြည်လောက်သေးဘူး သား၊ ဒါကလည်း ဝမ်းနည်းအားငယ်နေတဲ့အချိန်မှ မင်းက စိမ်းစိမ်း ကားကား ဆက်ဆံခဲ့တာကို၊ သူ နည်းနည်းတော့ တုန်လှုပ်ချောက် ချားသွားမှာပေါ့”

“ခက် သားကို အထင်လွှဲသွားတာပါ အမေ၊ သူ့ရင်သွေး”

ကို 'သား အလိုမရှိဘူးဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ နာကြည်းသွားတာပါ။ တကယ်တော့ သားဘက်က အဆင်သင့်မဖြစ်သေးတာတစ်ခုပဲ ရှိတာပါ အမေ၊ သားရဲ့ရင်သွေးကို အကောင်းဆုံးဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒတစ်ခုတည်းနဲ့ပဲ အခုလိုပေါက်ကွဲမိတာပါ။ သား မလိုချင်ပါဘူးလို့ မပြောခဲ့ပါဘူးဗျာ။"

သားရယ်

မင်း ဘာကိုဆိုလိုချင်တယ်ဆိုတာကို အမေက နားလည်ပါတယ်။ ဒါကလည်း သားက အမေ့သားဖြစ်နေတာကို။

ဒါပေမဲ့

သားသူတွေဖြစ်တဲ့ ကိုခင်ထွန်းနဲ့ မခင်မျိုးချစ်ကတော့ အမေ့လိုမျိုး ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖြေတွေးနိုင်မှာလဲ ထိုက်တန်ရယ်။

သူတို့ရင်ထဲမှာ

သူတို့ရဲ့သမီးလေးအပေါ် ရက်စက်လေခြင်းဆိုပြီး အရမ်းကို နာကြည်းမုန်းတီးနေတော့မှာပေါ့။

အမေ တကယ်စိတ်မကောင်းဘူး သားရယ်။

အမေ့မြေးလေးကို အမေ အရမ်းသနားတာပဲ။

မြေးလေးမှာ ဘာအပြစ်မှမရှိတာ။

ခုတော့

လူကြီးတွေရဲ့ အတ္တပြိုင်ဆိုင်မှုကြား မြေစာပင်ဖြစ်ရပြီ သားရယ်။

အတွေးလေးနှင့်အတူ ဒေါ်မူမူ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်က တပေါက်ပေါက် စီးကျနေရတော့သည်။

အခန်း (၂၁)

ရက်တွေ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကျော်လွန်ကာ လတွေ တစ်လပြီးတစ်လ ပြောင်းလဲခဲ့ချေပြီ။ ယခုဆိုလျှင် နွေရာသီကုန်ခန်း လို့ မိုးတွင်းတောင် စစလေး ကူးပြောင်းဝင်နေပါပြီကော။ သူ့စ ဝမ်းဗိုက်ဆီသို့ ငုံ့ငုံ့ကြည့်လိုက်တိုင်း တစ်နေ့နှင့်တစ်နေ့ တစ်လနှင့် တစ်လ မတူအောင် ဂူဂူထွက်လာသော လွယ်ပိုးထားရဲ့သည် တန်ခိုးရင်သွေးလေးက ကြီးထွားလို့။ တစ်ခါတလေ အထဲကနေ လှုပ်ရှားနေတာများ အသည်းယားစရာ။

တန်ရယ်

သတိရလိုက်တာ။

ခုလောက်ဆိုရင် ခက် အနားမှာမရှိတော့ဘူးဆိုတဲ့အသိနဲ့ တန်ခိုးစိတ်တွေ တအားကို လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားမှာပဲနော်။ တန်က

လွတ်လပ်မှုကို နှစ်သက်တဲ့သူ မဟုတ်လား။ ခက်နဲ့ဝေးနေရတော့ တန်အတွက် သိပ်ပြီးနောင်တကြီး တမ်းတနေခဲ့တဲ့ ဟိုးအရင် အချိန်တွေကို ပြန်ရသွားတာပေါ့လေ။

တန်

ရှင်ဖျော်ရွှင်နေမှာပါပဲ။

ခက် သိနေပါတယ် တန်ရယ်။

တန် အရမ်းကို ဝမ်းသာနေမှာပါ။

ပြတင်းပေါက်တံခါးချပ်လေးမှတစ်ဆင့် မြေကျယ်ကြီးဆီ ငေးမောကြည့်ကာ ရင်ထဲကနေ တိတ်တဆိတ်လေး ရေရွတ်နေမိ သည်။ စိတ်အမှတ်ကြီးသော အဖေ့အမေရှေ့တွင် အခုလိုမျိုး နိုင်တွေနေသည့်ပုံစံ လုပ်မပြုရ။

သူမရဲ့ အနေအထိုင်လေး တစ်ချက်မှားလိုက်တာနှင့် တန်နဲ့ပတ်သက်သည့် ခိုင်းနှိုင်းဝေဖန်မှုတွေက နားမဆန့်အောင် ထွက်လာတတ်သည်။ ခက်ကလည်း အမေတို့ပြောလည်း ပြောချင် စရာပါပဲ။ တန်ကို ဝေဖန်စကားလေးပြောလိုက်တာနှင့် မခံနိုင် သလို ပုံစံ ဖြစ်သွားတတ်သည်။

ကိုယ့်ခင်ပွန်း မှားမှန်းသိပေမယ့် အမှားထောက်ပြခဲ့ရတော့ လည်း မခံစားနိုင်ချေ။ စကားစမပြတ်ခင် အကြောင်းတစ်ခုခုပြု

www.burmeseclassic.com

ကာ ထသွားတတ်တဲ့ ခက်ကို အမေက မျက်စောင်းတခဲနဲ့ ကြည့်တတ်သည်။

မပြတ်သားရကောင်းလားဟု ဆူပူတတ်သေး၏။

အမေမသိသေးတဲ့ အချက်က

တန်ဟာ လူဆိုး လူပေလေးဆိုတာ သိပါလျက် မိတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ကြီးမားမှုကိုပါပဲ။

ခက် အခုလိုနေရတာ တန်ကိုမုန်းလွန်း နာကြည်းသူ လို့မှမဟုတ်တာ။ တန် အလိုမရှိတဲ့ ရင်သွေးလေးကြောင့် စိတ်တွေ မရှုပ်ထွေးစေချင်သည့် စေတနာနှင့် နေနေရခြင်းဖြစ်သည့် တန်ဆီက ဘယ်လိုအမုန်းမျိုးကိုမှ ထပ်မရချင်လို့သာပါ။

ဒါကို

အဖေ့အမေထလည်း ရိပ်မိဟန်ရှိသည်။ သူမ ဝိုင်တွေလေး ဖြစ်နေတာမြင်တာနှင့် စိတ်ကုန်သောအနေနှင့် သက်ရှိက ကာ သူမကို မမြင်နိုင်မည့်နေရာဆီ ထွက်သွားတတ်ကြ

တန်ကို မုန်းတယ်သာဆိုတာ ခက် လွယ်ပိုးထားရတာ တန်ရင်သွေးကိုတော့ သည်းသည်းလှုပ် ဂရုစိုက်ကြ၏။ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ရ။ အမေကချည်းပဲ ဒိုင်ခံလုပ်သည်။ ကိုယ့်ကို တစ်စက်လေးမှ အထိခိုက်မခံကြချေ။

မြေးဦး မဟုတ်လား။

အရူးအမူးကို လိုချင်နေကြသည်။

အမေ့အဖေ့ကိုကြည့်ပြီး တစ်ခါတစ်ခံ သူမ စဉ်းစားနေမိ၏။ အဖေဖဲနဲ့ အမေမူတို့ရဲ့ အကြောင်းကိုပါ။ ခက်မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဆိုတဲ့ အကြောင်းသာကြားလျှင် ဘယ်လိုတွေခံစားကြရမလဲ ဆိုတာကိုပေါ့။

သို့ပေမယ့်

တန်ရဲ့စိတ်ကိုသိနေတဲ့ ခက် သိပ်ပြီးတော့ မမျှော်လင့်မိပါ။ တန်က အဖေ့အမေကို ရင်သွေးကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖုံးကွယ်ထားမှာပဲဆိုတာ ခက် သိပါသည်။

“သမီး ခက်”

ခေါ်သံကြောင့် ခက် အတွေးစလေး ပြတ်တောက်သွားရ၏။ လှည့်ကြည့်တော့ အမေ ဖြစ်နေသည်။

“ရှင် အမေ”

“အခန်းထဲအောင်းနေလို့ အမေက တစ်ခုခုများဖြစ်နေသလားဆိုပြီး စိုးရိမ်လို့ လာကြည့်တာ”

“သမီး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အမေ၊ နေကောင်းပါတယ်”

“နေကောင်းတယ်သာပြောတာ၊ မျက်နှာကလည်း”

မလန်းပါလား ခက်”

ခက်

ဒီနေ့မှ ထူးထူးခြားခြား တန်ကို သတိရနေမိတာကို
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မျက်နှာမှာ ရွှင်ပြလန်းဆန်းမှုတွေ ဖြစ်
ပါ့မလဲ။ အမေသိရင်လည်း စိတ်ဆိုးပေးဦးမည်။

“ခက်”

“ရှင်”

“ဆရာမကပြောတယ်။ သမီးကိုကြည့်ရတာ အားနည်း
နေသလိုပဲတဲ့။ ဖျော့တော့တော့နဲ့ အားမရဘူးတဲ့ကွယ်။ အချိန်မှန်
စား၊ အချိန်မှန်မှန်အနားယူခိုင်းဖို့ အမေ့ကို သေချာမှာသွားတာ
ကလေးက သားဦးဆိုတော့ စိတ်ပူတယ်တဲ့လေ”

“သမီးလည်း ဆရာမ မှာထားတဲ့အတိုင်းလိုက်နာ
တယ် အမေ၊ အားဆေးလည်း မှန်မှန်သောက်တာပါပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ညည်းပုံစံက စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြော ဆိုသလို
ဖြစ်နေတယ်အေ၊ အခန်းထဲမှာချည်းပဲ ဘာလို့အောင်းနေတာ
စိတ်အပြောင်းအလဲလေးဖြစ်အောင် ခြံထဲဆင်းပြီး လမ်းလေး
ဘာလေး လျှောက်ပါလား၊ ခြံထဲမှာ သစ်ရိပ်တွေနဲ့ အေးနေတာ
ဟာ”

စကားဆိုသော်လည်း

ခြံထဲက သစ်ပင်တွေရဲ့ အရိပ်က ဘယ်လောက်ပဲ
အေးအေး ခက်ရင်ထဲက အပူသောကကို ငြိမ်းအေးသွားစေနိုင်တာ
မဟုတ်တာဘဲ အမေရယ်ဆိုတဲ့ စကားလေးက ခက်ရင်ထဲမှာ
တိတ်တဆိတ်လေး ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။

“ခက်”

“ရှင်”

“အခုချိန်ထိ မမေ့နိုင်သေးဘူးလားအေ၊ ကိုယ့်သားသမီး
ကိုတောင် အလိုမရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုများ ညည်းမို့
ကပ်မက်မောမော ဖက်တွယ်ချင်နေသေးတယ်”

“အမေကလည်း”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာအမေကလည်းလဲ၊ ကြည့်လိုက်
တာနဲ့ တပူတပူ တငိုငိုနဲ့ မြင်ရတဲ့သူတောင် စိတ်ပျက်စရာ ကောင်း
နေပြီ၊ ညည်းပြောတော့ ပြတ်သားပါတယ်ဆို”

ဒါက

ခက်ရင်သွေးလေးရဲ့ အနာဂတ်ကြောင့်ပဲ။

တန်ရဲ့စိတ်ကြောင့် ရင်သွေးလေး တစ်ခုခုထိခိုက်မှာ ခက်
သေလောက်အောင် စိုးရိမ်တာလေ။ အဖေနဲ့အမေ ရင်ငွေ့မှ မခို
လှုံလှိုင် ဖြစ်မှမဖြစ်တော့တဲ့ အခြေအနေပဲကို။

“မိခင်”

“ရှင် အမေ”

“ညည်းအဖေကတော့ ပြောနေတယ်”

“ဘာ ဘာကိုလဲ အမေ”

“ကလေးကို ခွဲမွေးဖို့ပေါ့၊ ညည်းကိုကြည့်ရတာ အားရ စရာမှမရှိတာ၊ ရိုးရိုးမွေးဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး”

“စာင့်အင်း အမေ၊ ခင် ခွဲမမွေးဘူး၊ ရိုးရိုးပဲမွေးမှာ၊ အစကတည်းက ခင် ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပဲ အမေ၊ ခင် ဘာတွေပဲ ခံစားရ ခံစားရာ ဘယ်လောက်ပဲ နာကျင်နေပါစေ၊ မိခင်တစ်ယောက် ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာအပြည့်အဝနဲ့ ကလေးကို ရအောင်မွေးထုတ်မှာ”

ခင်

ရိုးရိုးမွေးဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ခင်ရဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေကို သက်သေပြချင်လို့ပါ။

တန့်ရှင်သွေးလေးကို ခင် ဘယ်လောက်တောင် အလေးအနက်ထားခဲ့တယ်ဆိုတာ သိစေချင်လို့ပါ။ ခွဲမွေးရင် သက်သာမယ်ဆိုတာ ခင်သိသားပဲ။ ခင် ဘယ်လောက်ပဲ ပင်ယန်း ဆင်းရဲဒဏ်ကို ခံရခံရ ခင် အပြုံးတွေနှင့်ပဲ ခံယူပြချင်ပါသည်။

“ညည်းကတော့လေ ခေါင်းမာတဲ့ နေရာမှာတော့

တံတန်ရဲ့ဇနီးလို့ မပြောရဘူး”

အမေကတော့ လုပ်ပြီ။

မကောင်းတာကိုနှိုင်းလျှင် ထိုက်တန်ဆိုတာက ရှေ့ဆုံးက လာတတ်၏။

“မျက်နှာက ဘာကြောင့်ပျက်သွားရတာလဲ၊ မဟုတ်တာ ပြာတာမှမဟုတ်တာ၊ မကောင်းတဲ့အကျင့်ဆို အကုန်သယ်လာ တာတာပဲ၊ အဲဒါကိုပဲ အသည်းယားတာ”

ခင် ဘာစကားမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

ခင် တစ်ခုခုပြောလိုက်လျှင်လည်း.....။

အမေ့ခင်ရဲ့ကြား အခြေအနေက အခုလို အေးဆေးနေ နိုင်တော့မှာမှမဟုတ်တာ။ အမေက တန်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လို ကောင်းကြောင်းကိုမှ နားမဝင်ချေ။

“မိခင်”

“ရှင်”

“ထိုက်တန်ကို ညည်း စိတ်မနာဘူးလား”

“ရှင်”

“ညည်းအပေါ် ဒီလောက်တောင် ရက်ရက်စက်စက်

တုံ့ပြန်တာကိုလေ”

“တန်က အမေတို့ထင်သလောက် မဆိုးပါဘူး”

“အမလေး မိခင်ရယ်၊ ညည်းကတော့ ဆင်သေကို ဆိတ်သွားရေနဲ့ဖုံးဖို့ ကြိုးစားနေတော့တာပဲ။ အကြောင်းမသိတဲ့သူတွေ ကျနေတာပဲအေ”

“တန် အခုနောက်ပိုင်း ပြောင်းလဲနေပါပြီ အမေ”

“ဘာပြောင်းလဲတာလဲ၊ ရန်ဖြစ်ပြီး ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် ဗရဟ္မာ ပြန်လာတာ ပြောင်းလဲတာလား၊ ကိုယ့်ဇနီးမှာ ကိုယ်ဝန် ရှိနေပြီဆိုတာနဲ့ တန်လှုပ်ချောက်ချားပြီး ထွက်ပြေးသွားတာ ပြောင်းလဲနေတာလား၊ တော်စမ်းပါအေ”

အမေက မျက်စောင်းတစ်ချက်ဝင့်ကာ နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့သည်။ အမေ မယုံကြည်လောက်ဘူးဆိုတာ ခက် အစောကြီးကတည်းက သိထားပြီးသားပဲ။ သို့ပေမယ့် တန် အခုနောက်ပိုင်း အရင်ကနဲ့ မတူအောင် ပြောင်းလဲသွားတာကတော့ အမှန်တကယ်ပဲဖြစ်သည်။

“ဘာပဲပြောပြော အမေတို့ကတော့ စိတ်ပြောင်းမှာမဟုတ်ဘူးနော် မိခင်၊ ညည်းအဖေရှေ့မှာလည်း အဲဒီလိုစကားမျိုးပြောဖို့ မစဉ်းစားနဲ့၊ ဟိုက နာမည်ကိုတောင် ကြားချင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဖအေကို အသက်ကြီးမှ ထောင်ထဲမပို့ချင်ပါနဲ့အေ၊ ညည်း ယောက်ျား မြင်တာနဲ့ သူဒေါသမီးက ဟုန်းခနဲ ထတောက်မှာ”

အမေက သတိပေးသလို လို နှင့် တိတ်တဆိတ် ခြိမ်းခြောက်သည်။

ခက်လည်း သိတာပါပဲ။

အဖေက တန်ကို အစကတည်းက ကြည့်လိုရတာမှ မဟုတ်တာ။ တန်သတင်းတွေကြားတိုင်း နှုတ်ခမ်းမဲ့ပြီး ရှုတ်ချ တတ်တာအမြဲ။ ခက်နဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ်တာကို အဖေ မသိတာတောင် ဒီလိုကောင်လေးမျိုးကို ရှောင်ရှားဖို့ အမြဲတမ်း သတိပေးသည်။

ခက်။

တန်နဲ့ခိုးရာလိုက်ပြေးတဲ့ သတင်းကိုကြားတော့ အဖေ အတော်လေး အံ့သြနေ၏။ မယုံကြည်နိုင်သလို။ ခက်ရဲ့မိုက်မဲမှု ကိုလည်း ဒေါသတွေ အကြီးအကျယ်ထွက်ခဲ့သည်။

အားမတန်လို့သာ မာန်လျှော့ရတာ၊ ရင်ထဲမှာကော့ အစိုင်အခဲက ထင်ကျန်နေခဲ့သည်။ အတန်တန်တားဆီးနေတဲ့ကြားက လုပ်ရက်လေခြင်းဆိုပြီး သမီးကို စိတ်ဆိုးပေမယ့် တစ်ဦးတည်းသော သမီးကိုတော့ စိတ်မမှာနိုင်ခဲ့ပေ။

ခက်ဘဝရှေ့ရေးအတွက် အဖေရဲ့မာန်တွေကို အတတ် နိုင်ဆုံး လျှော့ချခဲ့သည်။ အရာရာတိုင်းမှာ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေခဲ့၏။ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုပဲခံစားနေရပါစေ ဟန်ဆောင်အပြုံးတွေနဲ့

နေပေးခဲ့သည်။

ခုတော့

အဖေစိတ်ကို ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနှင့်မျှ စည်းရုံးကာ မြေသိမ့်

ပေးလို့မရတော့။

“ခက်”

“ရှင်”

“ကဲပါအေ၊ စိတ်ရှုပ်စရာတွေတွေ့ပြီး ကိုယ်ကိုယ်ကို ညည်းဆဲမနေပါနဲ့တော့၊ ထ ထ ခြံထဲလမ်းဆင်းလျှောက်ရအောင်၊ အခန်းထဲမှာနေတော့ စိတ်မွန်းကြပ်တာပေါ့၊ ခြံထဲမှာ ညည်း အဖေ စိုက်ထားတဲ့ သစ်ပင်လေးတွေကြည့်ပြီး စိတ်အပြောင်းအလဲဖြစ် အောင် နေစမ်းပါအေ၊ ကလေးက ရှိသေးတယ်အေ၊ အခုလို ကိုယ်ဝန်ဆောင်နေတဲ့အချိန်မှာ မိဘရဲ့စိတ်နဲ့ ကလေးက တစ်ထပ် တည်းရှိနေတာ၊ ကျုပ်တို့မြေးလေး၊ ကျန်းမာသန်စွမ်းဖို့ ညည်း စိတ်ပျော့နေလို့ မရဘူး၊ လာ ခြံထဲဆင်းရအောင်”

အမေက ခက်လက်မောင်းကို အတင်းဆွဲထူနေသည်။

ခက်

ဘယ်လိုမှမနေသာတော့ဘဲ လေးလံသော ခြေလှမ်းများ

နှင့် အမေ့နောက်ကနေ လိုက်ပါသွားရ၏။

ရေနံချေးများသုတ်ထားသော ပျဉ်ထောင်သွပ်မိုးအိမ်လေး ပေါ်ကနေ ဆင်းလိုက်တော့ ကျယ်ဝန်းသော ခြံကျယ်ကြီးထဲ ရောက်သွားသည်။ အံ့ဆိုင်းသော သစ်ပင်ကြီးများရဲ့အရိပ်၊ မြေသား ပြင်တွင် စိုက်ပျိုးထားသော စားပင်သီးပင်စိမ်းစိမ်းများကြောင့် စောစောက ရှုပ်ထွေးနေသော အာရုံတွေက တစ်ခဏအတွင်းမှာ ပျောက်ကွယ်သွားရတာတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်တော့သည်။

အခန်း (၂၂)

“သားရယ် စီးပွားရှာတာလည်း ရှာတာပေါ့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျန်းမာရေးချို့တဲ့တဲ့အထိတော့ ပေတောမလုပ်ပါနဲ့ကွယ်၊ မင်းကိုကြည့်ရတာ အမေဖြင့် ပင်ပန်းလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့”

အမေ့စကားကြောင့် ထိုက်တန် ခပ်ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံးမိသည်။

အမေကတော့ စံပါပဲ။

သူ့ အလုပ်မလုပ်တုန်းကတော့ အလုပ်မလုပ်ဘူး၊ အလကား လုပ်လျားလုပ်လျား အပြင်ထွက်ချင်တယ်ဆိုပြီး ဆူပူနေပြီး အခုလို ကြိုးစားပမ်းစားနဲ့ သူ့ အလုပ်လုပ်ပြန်တော့လည်း ညည်းတွားနေပြန်သည်။

သူ

အရင်က ထိုက်တန် မဖြစ်ချင်တော့။

အားလုံးကို အသစ်ကနေပြန်စပြီး ဘဝသစ်မှာ လူသစ် စိတ်ညစ်နှင့် ရှင်သန်ချင်သည်။ ဟောင်းနွမ်းနေတဲ့ အတိတ်ကို နောင်တရနေမယ့်အစား အနာဂတ်မှာ အကောင်းဆုံးတွေနှင့်သာ လျှောက်လှမ်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား၏။

ခက်အတွက်

ပြီးတော့

ရင်သွေးလေးအတွက် အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ဦးဆောင်ပေးနိုင်သည့် အရည်အချင်းပြည့်မီသော လူသားတစ်ဦး ဖြစ်ချင်လာ၏။ သူ ကြိုးစားသည်။ စီးပွားရေးနယ်ထဲ စိတ်ရောကိုယ်ပါ နစ်မြုပ်ထားပစ်လိုက်၏။

ခုတော့

သူ့ပုံစံက အရင်ကလို လေလွင့်နေတဲ့ ပုံစံမျိုး မဟုတ်တော့ချေ။ လူတကာ အံ့ဩရလောက်အောင် အပြောင်းလဲကြီးပြောင်းလဲနေခဲ့တော့သည်။

“သား”

“ဗျာ အမေ”

“မျက်နှာက နီရဲနေတာပဲ၊ မင်း ဖျားနေတယ်မဟုတ်

လား ထိုက်တန်”

“နည်းနည်းပါးပါးပါ အမေ”

“ဟဲ့ ပေါ့ဆမနေနဲ့၊ တော်ကြာ လူ ဘုန်းဘုန်းလဲ့နေ လိမ့်မယ်၊ ဆေးခန်းရော ပြခဲ့ရဲ့လား”

“သားပြန်လာတော့ ဝင်ပြခဲ့တယ် အမေ”

“အေး အေး၊ ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ၊ ဆေးတွေရော အချိန်မှန်မှန်သောက်ဦးနော်၊ မြန်မြန်သက်သာတော့ အလုပ်ပိုလုပ် နိုင်တာပေါ့၊ အခုတော့ အနားယူလိုက်ပါဦးကွယ်၊ တစ်နေ့တခြား မင်းကိုကြည့်ရတာ အမေတောင် သနားလာပြီ”

“အမေကလည်းဗျာ၊ သား ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ စိတ်ပူ မနေပါနဲ့ အမေ၊ ဒါနဲ့ ကုဋေရော အမေ၊ ဒီကောင် အခုတလော တစ်မျိုးဖြစ်နေသလိုပဲ၊ အိမ်ရော ကပ်ရဲ့လား”

“ကပ်ပါတယ်၊ အဲ တစ်ခါတလေ သူ့သူငယ်ချင်းနဲ့ နယ်ဘက်ကို ဆင်းသွားတတ်တာကလွဲပြီးပေါ့”

“အဲဒါကိုပဲ သားပြောမလို့ အမေ၊ ဒီကောင် နယ်ဘက် ကို ညအိပ်ညနေ သွားတတ်တာ ထူးတော့ထူးခြားတယ်၊ ဒီကောင် ကို အလိုလိုက်ပြီး ပစ်ထားမနေနဲ့ဦးနော်၊ တော်ကြာ မဟုတ်တဲ့ သတင်းတွေကြားမှ အမေပဲ စိတ်ညစ်ရဦးမယ်”

သူပြောတော့ အမေက စဉ်းစားသလို တွေဝေသွား၏။ ပြီးတော့မှ

“အင်း အဲဒါတော့ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကုဋေက မင်း ထင်သလိုတော့ မဆိုးလောက်ဘူးထင်တာပါပဲ၊ သူက စကားပြော နည်းပြီး သီးသီးသန့်သန့် နေတတ်တာတစ်ခုပဲ ပြောစရာရှိတာ၊ သူ့ကြောင့်နဲ့တော့ အမေ ဘာပြဿနာမှ မရှင်းရဘူး ထိုက်တန်၊ ဒါကြောင့် အမေလည်း အသာလေးပဲ စောင့်ကြည့်နေတာပေါ့”

အမေစကားကိုတော့ သူလည်း ထောက်ခံသည်။ ကုဋေ က သူ့လောက်မဆိုးချေ။ ကုဋေက အိမ်မှာ ဘယ်သူနဲ့မှ သိပ်ပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီး မနေတတ်တာပဲရှိ၏။ သူ့စိတ်ကူးလေးနှင့်သူ ခပ်အေး အေးပဲ နေတတ်သည်။

လိုအပ်တာလေးတွေ ပူဆာတတ်ပေမယ့် မရလျှင်လည်း အေးဆေးပဲနေ၏။ ဆူပူသောင်းကျန်းတာမျိုး ကုဋေက မလုပ်တတ် ချေ။ သို့သော် အခုနောက်ပိုင်းမှာ ကုဋေ အသွင်တစ်မျိုးဖြစ်ဖြစ် လာ၏။ ထူးတော့ ထူးခြားလာသည်။ သို့ပေမယ့် ဘာရယ်ကြောင့် ဆိုတာကိုတော့ သေချာမသိရသေးချေ။

“အခုရော အိမ်မှာရှိလား အမေ”

“ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မနက်ဖြန် သူ့သူငယ်ချင်းနဲ့ နယ်ကို

www.burmeseclassic.com

လိုက်သွားမယ်လို့တော့ ခွင့်တောင်းထားတာပဲ”

ဟင်

ပြောနေရင်းနဲ့ နယ်ကိုသွားဖို့ ကိစ္စက ဝင်ပါလာပြန်ပြီ။

အဲဒါကိုပဲ ထိုက်တန် သံသယဖြစ်တာ။

ထူထဲသော မျက်ခုံးတန်းနှစ်ခုက အလိုမကျစွာ ကန့်တက် သွားသည်။ အမေကတော့ သူ့ကိုမော့ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ ချ၏။

“လိုက်မသွားနဲ့လို့ တားဆီးရင်လည်း မဖြစ်မှမဖြစ်နိုင် တာ။ အခုချိန်မှာ ရိုရိုသေသေ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ခွင့်လာတောင်း တာပဲ အမေတို့က ကျေနပ်ရမှာ”

“မဟုတ်သေးဘူး အမေ၊ ခွင့်တောင်းတယ်ဆိုတာထက် ခိုင်လုံတဲ့ အကြားပြချက်ပာစစ်ခုခုတော့ ရှိရဦးမှာပေါ့၊ ခုတော့ ဘာမှန်းမသိဘဲ လွတ်လွတ်နေရတာကြီးက သိပ်မဟုတ်ဘူး”

“ကုဋေ တွဲနေတဲ့ သူငယ်ချင်းကောင်လေးက ရိုးသား ပါတယ် သားရဲ့၊ အမေ တွေ့ထားပြီးသားပဲ၊ ဟိုနေ့က အိမ်ကို တောင် လာလည်ပြီး လက်ဆောင်တွေ ပေးသွားသေးတယ်၊ နယ် ကနေ ပြန်လာလို့လေ၊ ကောင်လေးက အသက်ငယ်ပေမယ့် တစ်ဖက်က ကျောင်းတက်ရင်း စီးပွားရေးလည်း လုပ်ပုံပဲ၊ သား

ငယ်ကိုလည်း သိပ်ပြီးခင်တွယ်ပုံပဲ တန်၊ ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်းတွေနဲ့ ပေါင်းသင်းနေတာထက် ဒီလို ရိုးသားကြိုးစားတဲ့ကောင်လေးနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်နေတာပဲ ကျေးဇူးတင်ရဦးမှာလေ တန်၊ ဒါကြောင့် အမေက ခွင့်လွတ်ထားတာပါ၊ အခြေအနေကိုတော့ အမေ သေသေ ချာချာ စောင့်ကြည့်နေတာပါပဲ တန်၊ အဆိုးဘက်ပြနေရင်တော့ မျက်နှာနာချင်နာပါစေ အမေ တားဆီးမှာပါ”

အမေ့ကိုကြည့်ရတာ အရင်ကလို လန်းဆန်းတက်ကြွမှု မျိုး မရှိတော့သလိုပါပဲ။ သားနှစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားရတာ စိတ်ဓာတ်ကျနေသလို ရှိသည်။

အမေလည်း သနားပါတယ်။

အိမ်ထောင်ရေးကို သာယာအောင် ထိန်းရတာတစ်မျိုး၊ သားတွေရဲ့ အနာဂတ်ကို ပူပန်ရတာတစ်မျိုးနှင့် အမေ့ကြည့်ရတာ နှစ်လျှင်လည်း။ ဒါကြောင့်လည်း ကုဋေတန်နှင့်ပတ်သက်ပြီး အမေ စိတ်တွေညစ်ထွေးရအောင် ဖိအားတွေ ထပ်မပေးချင်တော့။

သူ့စိတ်တွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး လျှော့ချပစ်လိုက်သည်။

အသက်ကိုဝဝရှူကာ သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်မိ၏။

“အမေ စိတ်မပူရစွာလက်ဘူးဆိုရင်လည်း ပြီးတာပါပဲ၊ အမေ စိတ်ချပါ၊ တန်လည်း ကုဋေကို စောင့်ရှောက်ပြီး ဝိုင်းထိန်း

မှာပါ အမေ”

“သားရယ်”

အရည်လဲ့သော မျက်စိတစ်စုံက တန်ဆီရောက်လာ၏။ အမေ ဘယ်လောက်တောင် နှမြောတသနေသလဲဆိုတာ ထိုက်တန် ရိပ်မိပါသည်။ ဟိုအရင်ကသာ ဒီလိုနေခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ လို့ ရင်ထဲကနေ ညည်းတွားနေမယ့် အမေ့စကားသံကို နားလည် စာနာရင်း ရင်မဆိုင်ရဲစွာပင် ခေါင်းလေးငုံ့လိုက်မိ၏။

“သား”

“ဗျာ”

“သားလည်း သွားနားတော့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သား သွားတော့မယ် အမေ”

“အေး၊ အေး”

အမေ့ကိုနှုတ်ဆက်ကာ ထိုက်တန်တစ်ယောက် အပေါ် ထပ်သို့ ဓာက်လာခဲ့လိုက်၏။ ကုဋေ အခန်းရှေ့ကအဖြတ် တံခါး ရွက်လေးဆီ သတိတရ ကြည့်မိသေးသည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် နေတာမို့ အနှောင့်အယှက်မပေးတော့ဘဲ သူ့အခန်းဆီသို့သာ ဆက်လျှောက်ခဲ့လိုက်တော့သည်။

ကုဋေတန်မှာလည်း အခန်းလေးထဲကနေ အခြေအနေကို

ငြိမ်သက်စွာ စောင့်ကြည့်နေရသည်။

သူ

စောစောက အောက်ထပ်ကိုဆင်းပြီး အပြင်ခဏထွက် မလိုပါ။ လှေကားတစ်ဝက်ပဲ ရောက်သေး၊ အောက်မှာ အမေ့နဲ့ ကိုကြီးထိုက်တန်တို့ သူ့အကြောင်းပြောနေကြသံ ကြားရ၍ ဆက်ပြီးမဆင်းဖြစ်တော့ချေ။ အသားလေး နားစွင့်ကာနေပြီး ဘယ်သူ မှ မရိပ်မိအောင် သူ့ အပေါ်ထပ်ပြန်တက်ခဲ့ရသည်။

ရင်တွေကတော့ တထိတ်ထိတ်ခုန်နေရ၏။

ကိုကြီးထိုက်တန်ရဲ့စကား နားယောင်ပြီး အမေ တားဆီး မှာကို စိုးရိမ်နေရသည်။ သူငယ်ချင်းကိုတိုး၏ရွာကို အလည်သဘော နှင့် သူလိုက်ပါသွားမိ၏။ သိပ်ပြီး လိုက်ချင်တာမဟုတ်သော် လည်း နယ်မြို့လေးတွေရဲ့ အတွေ့အကြုံကို ရလိုသောသဘောနှင့် သာ အပျော်သဘော သွားမိတာပါ။

မထင်မှတ်ဘဲ

ကိုတိုးတို့နေတဲ့ ပိန်းလုပ်မြို့လေးတွင် အန်ကယ်ဦးခင်ထွန်း ကို ရိပ်ခနဲ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ကိုတိုးနေတဲ့ ရပ်ကွက်လေး ထဲကပါပဲ။ နယ်မြို့လေးဖြစ်တာနှင့်အညီ မြဲကြီးတွေက ကျယ်ဝန်း လှပေမယ့် ရွာထဲမှာ လူသစ်ရောက်လာလျှင်လည်း ထင်ရှား၏။

အန်ကယ်ခင်ထွန်းကို မိသားစု ပြောင်းလာတာ သိပ်မကြာသေးတာကို ကိုတိုးမိဘတွေကနေတစ်ဆင့် သိခွင့်ရခဲ့သည်။

ကုဋေ စိတ်အလှုပ်ရှားကြီး လှုပ်ရှားသွားရသည်။ ထိုခြံဝိုင်းလေးဆီ မသိမသာလေ့လာကြည့်တော့ ခက်တစ်ယောက်ကိုယ်ဝန်ကြီးတကားကားနှင့် ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေတာကို ကုဋေ မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။ ခက်အပေါ် ကုဋေ သနားစိတ်များ တဖွားဖွားဖြစ်နေရတော့သည်။

အန်ကယ်ခင်ထွန်းကို ကြောက်ရွံ့လို့သာ သူ ဝင်မသွားမိတာပါ။ ခက်ခက်တိုတော့ တွေ့ဆုံပြီး သူ စကားတွေအများကြီး ပြောချင်နေမိသည်။ ကိုကြီးထိုက်တန် အရင်ကလိုမဟုတ်တော့ဘဲ အလုပ်တွေ ကြီးစားနေပြီဆိုတဲ့အကြောင်းကိုပေါ့။

ခက်က ကိုကြီးကို အထင်အမြင်လွဲပြီး ထွက်သွားတာ မဟုတ်လား။ ဒါကို ကုဋေ ရှင်းပြချင်သေးသည်။ ကိုကြီးက သူ့ရင်သွေးလေးကို ဘယ်လောက်ထိတောင်မျှော်လင့်ပြီး အလေးအနက်ထားတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို ခက်ခက်အား သိစေချင်မိသည်။

ဒါကြောင့် ကိုတိုးနဲ့ နယ်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်လိုက်သွားဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ခက်ခက်ကို တွေ့နေပြီဆိုတဲ့

အကြောင်းကိုတော့ အိမ်ကိုအသိမပေးရဲသေးပါ။ တော်ကြာနေ့ ဝန်းဝိုင်းကြီး ထလိုက်သွားလို့ နယ်မှာ လူကြီးအချင်းချင်း ပြဿနာ တက်ကြလျှင် ကြားကနေ ခက်ခက်ပဲ စိတ်ဆင်းရဲရဦးမည်။

ခက်ကို နောက် စိတ်မဆင်းရဲစေချင်တော့။
ခက် ပျော်ရွှင်တာကိုပဲ မြင်ချင်သည်။
ကုဋေ ဆုံးဖြတ်ထားမိ၏။
ခက်ရဲ့စိတ်ဆန္ဒအတိုင်းပဲ လိုက်နာဖို့ပေါ့။

ကိုကြီးထိုက်တန်ကို ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုလျှင်တော့ ခက်နဲ့ ခက်ရဲ့ရင်သွေးလေးအတွက် ဘာကိုမှအရေးမစိုက်ဘဲ သွားခေါ်ဖို့ တိုက်တွန်းလိုက်မည်။ ခက်က အလိုမရှိဘူးဆိုလျှင်လည်း သူ လုံးဝအသိမပေးဘဲ နေလိုက်တော့မယ်လို့လေ။

ခက်ရယ်
နင်ကတော့ သိမှာမဟုတ်ဘူးနော်။
ငါ့ရင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ ခင်မင်မှုနဲ့ သံယောဇဉ်ကို နင် နားမလည်လောက်ဘူးဆိုတာ သိနေပါတယ် ခက်ရယ်။ တစ်ရပ် ထွက်တည်းမှာ အတူတူနေပြီး အသက်အရွယ်ချင်းလည်း တူ ကျောင်းတစ်ကျောင်းထဲမှာ ပညာသင်ကြားရတာချင်းလည်း တူနေတဲ့ နင့်ကို ငါလေ ဟိုးဝယ်ဝယ်လေးကတည်းက သံယောဇဉ်

တွယ်နေမိတာပါ။

ခပ်ကင်းကင်းနေတတ်တဲ့ နင့်ပုံစံကို ငါ အရမ်းဝမ်းနည်း မိပေမယ့် နင်နဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးအောင်လည်း မကြိုးစားခဲ့မိတဲ့ ငါ့ရဲ့ အားနည်းချက်ကြောင့်လည်း အခုအချိန်မှာတော့ နောင်တတွေ ရစနေချင်တော့ပါဘူးဟာ။

ငါလေ

တိတ်တဆိတ်လေး နင့်ကို စိတ်ဝင်စားခဲ့ဖူးပါတယ် ခက်။

ဒါပေမဲ့

ထိုက်တန်ဆိုတဲ့ ငါ့အစ်ကိုနဲ့ နင်တို့ ချစ်သူတွေဖြစ်နေ ကြပြီဆိုတဲ့ သတင်းကြားရတော့ ငါ့ရင်တွေ အရမ်းကို နာကျင် ခံစားခဲ့ရတယ်ဟာ။ ဒါပေမဲ့ အသိတရားတွေနဲ့အတူ ငါ့စိတ်တွေ ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းချုပ်ပြီး ဖြေသိမ့်ခဲ့တယ် ခက်။

ကိုကြီးအပေါ် သိပ်ချစ်တဲ့ နင့်အချစ်တွေကို မျက်ဝါး ထင်ထင် မြင်တွေ့ရပြီးနောက် နင့်ကို ကိုယ့်သွေးသားရင်း ညီမလေး တစ်ယောက်လိုပဲ ပေးမစောင့်ရှောက်ဖို့ ငါဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ် ခက်။

ဒါဟာ

ငါ့ရင်ထဲက မှန်သောသစ္စာစကားပါပဲဟာ။

နင်တို့အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေတော့ ငါ တက်ယ့်

စိတ်မကောင်းဘူး ခက်။ ပြီးတော့ နင့်ဆီမှာရှိနေတဲ့ ငါတို့ရဲ့ မျိုး ဆက်သွေးလေး။ သူ့ကိုလည်း မိတကွ ဖတကွနဲ့ မရှင်သန်စေချင် ဘူးပဲဟာ။

ဒါကြောင့်

ငါက နင်တို့နှစ်ယောက် ပြန်အဆင်ပြေအောင် ကြားကနေ စေ့စပ်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ် ခက်။

နင် ငါ့ကို စိတ်ဆိုးမလားဟင်။

ငါ့ကို နင် ငြိုငြင်မယ်ဆိုရင်တောင် ငါ နင့်ကိုခွင့်လွှတ် ပါတယ် ခက်ရယ်။ ငါတို့ မိသားစုဝင်တစ်ယောက်ရဲ့ ပယောဂ ကြောင့် နင်တို့မိသားစုဝင်တွေရဲ့ အေးချမ်းသာယာနေတဲ့ အခြေ အနေလေး ပျက်ယွင်းသွားခဲ့ရတာမဟုတ်လား။

ငါတို့ရဲ့အမှားအတွက် ငါတို့ဘက်က တာဝန်သိသင့် တာပေါ့ဟာ။

ငါ

နင့်ဆီကို ရောက်အောင်လာခဲ့မယ် ခက်။

မွေးဖွားလာမယ့် ကလေးလေးအတွက် ငါ လာခဲ့ပါမယ်

ခက်ရယ်။

အခန်း (၂၃)

“ကုဋေ နင် နင်ပြောတာတွေ အားလုံးက”

“အမှန်ပဲ ခက်၊ ငါ နင်ကို လုံးဝမလိမ္ညာဘူးဆိုတာ ယုံပါဟာ၊ ကိုကြီးက တကယ်ပဲ နင်တို့သားအမိတွေကို အလိုရှိ ခဲ့တာပါ”

ကုဋေတစ်ယောက်

ခက် ယုံကြည်အောင် အားလုံးကို အသေးစိတ် ရှင်းပြ မိသည်။ သူ့ကို မထင်မှတ်ဘဲ မြင်လိုက်တော့ ခက် အတော်လေး အံ့သြကာနေ၏။ ခက်ကို ဘယ်အချိန်တွေ့နိုင်မလဲလို့ စောင့်ကြည့် နေတဲ့ ကုဋေက ဦးခင်ထွန်းနှင့် ဒေါ်ခင်မျိုးချစ်တို့ အပြင်ထွက်သွား တာ မြင်တာနှင့် ခြံကွယ်လေးကနေ ပန်းနေရာမှ ခြံထဲဝင်သွား လိုက်သည်။

ရဲစိတ်တင်ကာ အိမ်လေးပေါ် တက်သွားလိုက်၏။

ခက်က အိမ်လေးထဲမှာရှိနေတော့ ကုဋေအတွက် အဆင် ပြေသွားရသည်။ ခက်ကိုခွင့်တောင်းပြီး ကိုကြီးထိုက်တန် အကြောင်း တွေ ရှင်းပြလိုက်၏။ ခက်မျက်နှာမှာ အစပိုင်းက မိဘတွေနှင့် ကုဋေတို့ ဆုံတွေ့သွားမလားဆိုသည့် စိတ်နှင့် ကြောက်ကြောက် ပျံ့ပျံ့လေး ဖြစ်နေသေး၏။ အန်ကယ်ခင်ထွန်းတို့ လင်မယားက ဈေးဝယ်စရာရှိလို့ ခဏလေးထွက်သွားကြတာမဟုတ်လား။ ပြန် ရောက်လာလို့ ကုဋေနှင့်ဆုံမှာ စိုးရိမ်နေသည်။

ကုဋေကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။

တွေ့လျှင်လည်း မကြောက်တော့။

ခက်ကို ရှင်းပြခွင့်မရမှာပဲ သူက စိတ်ပူတာလေ။

အခုတော့ ခက်နဲ့တွေ့ခွင့်ရပြီး အကြောင်းစုံကို ပြောပြ နိုင်ခဲ့ပြီမို့ ရင်ဆိုင်တွေ့လိုလည်း ပြဿနာမရှိတော့။

မောင်းထုတ်လျှင်လည်း သူ ခေါင်းငုံ့တောင်းပန်ပြီး ပြန် ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားမိသည်။

“နင်ပြောလိုသာကြားရတာ၊ ငါတော့ ယုံတောင်မယုံ နိုင်ဘူး ကုဋေရယ်၊ တန်က ငါ့ရင်သွေးလေးကို အလိုမရှိဘူးလို့ ငါထင်ထားတာလေ၊ ငါ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီလို့ပြောတော့ သူ ဝားအား

ကို တုန်လှုပ်သွားတော့ ကုဋေရဲ့ ပြီးတော့ သူ ငါ့ဆီကို လုံးစ ပြန်မလာတော့ဘူး။ တစ်ညလုံး ငါ မအိပ်ဘဲ စောင့်နေတာတောင် သူက ဝမ်းနည်းအားငယ်နေတဲ့ ငါ့ကို တစ်ယောက်တည်း ချန်ထား ခဲ့တာဆိုတော့လေ၊ ငါ့ကြောင့်ပဲ သူ့စိတ်တွေ တစ်ချိန်လုံးရှုပ်ထွေး ခဲ့ရတာမဟုတ်လား ကုဋေ၊ ဒါကြောင့် ငါလေ သူ့ကို သိပ်ချစ် လွန်းလို့ သူ့အပေါ်မှာ နောက်ထပ်ဖိအားတွေမဖြစ်အောင်လို့ ထွက် သွားခဲ့တာပါ။”

ခက်ရယ်။

နှင့် အဲဒီလောက်တောင်ပဲ ကိုကြီးထိုက်တန်ကို ချစ်သတဲ့ လားဟာ။ ငါ ဝမ်းသာပါတယ် ခက်ရယ်။ ငါ ကျေနပ်ပါတယ် ဟာ။

ကုဋေတစ်ယောက် ကြည့်နူးစွာပင် ခက်ရဲ့ ရွှင်ပြလန်း ဆန်းနေသော မျက်နှာဖူးဖူးလေးကိုကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

“ကုဋေ”

“.....”

“ကုဋေ”

ကိုတိုးရဲ့ခေါ်သံကြောင့် ကုဋေ ခေါင်းလေးထောင်မတ် သွားရသလို ခက် မျက်ဝန်းလေးတွေကလည်း စူးစမ်းသလို ဝိုင်း

စက်လို့။ သူ ဒီခြံကိုသွားတယ်ဆိုတာ ကိုတိုးက သိနေတယ်လေ။ အကြောင်းအရင်း အလုံးစုံကိုလည်း ထိုက်သင့်သလောက် ပြောပြ ထားတာမို့ သူ့ရှိနိုင်မယ့်နေရာဆီ လိုက်လာပြီး ခေါ်တာထင်ပါရဲ့။

“ကုဋေ”

“ကိုတိုး ငါ့အထဲမှာကွ၊ လာခဲ့လေ”

အိမ်လေးထဲကနေပဲ ကုဋေ အသံပြုလိုက်သည်။ လူက တော့ ထိုင်လျက်ကနေ မထ။ ခက်က မပေါ့မပါး ကိုယ်ဝန်ကြီး နှင့် ဖြည်းညင်းစွာ ထရပ်ဖို့ပြင်၏။ ကုဋေက ကမန်းကတန်း တားဆီးလိုက်သည်။

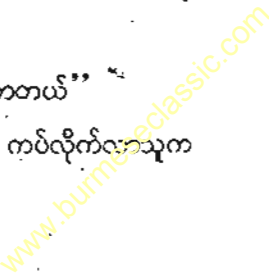
“ကုဋေ သူငယ်ချင်းပါ ခက်၊ ထိုင်နေပါ။ သူ တက်လာ လိမ့်မယ်၊ ကုဋေ ဒီကိုသွားမယ်ဆိုပြီး ပြောထားတာလေ၊ အကြောင်း ကိစ္စ တစ်ခုခုရှိရင် လာခေါ်လို့”

ဒီတော့မှ

ခက်က စိတ်အေးစွာ ခုံလေးတွင် ပြန်ထိုင်သည်။ မျက်ဝန်း အကြည့်တွေကတော့ ကိုတိုး တက်လာမည့် အိမ်အပေါက်ဝဆီသို့ ရောက်နေကြ၏။

“ကုဋေ ဒီမှာ မင်းအစ်ကိုလိုက်လာတယ်”

စကားသံနှင့်အတူ ကိုတိုးနောက်မှာ ကပ်လိုက်လာသူက

ထိုက်တန်။

“ဟင်”

“ဟယ် တန်”

ကုဋေရာ၊ ခက်ပါ၊ ပါးစပ်လေးတွေ အဟောင်းသား။

“ကုဋေ၊ ဟာ ခက် ခက်က”

ထိုက်တန် သူ့မျက်လုံးပင် သူ့ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။ ညီဖြစ်သူကို စိတ်မချနိုင်လွန်းလို့ သူလိုက်ပြီး လှေလာတာပါ။ ကုဋေပုံစံက သူ့စိတ်ထဲမှာ သံသယဖြစ်စရာတွေပဲ မြင်နေရတာကို။ ညီလေးကို စိတ်ပူမိသည်။

ဒါကြောင့်လည်း

ကုဋေ နယ်ကိုထွက်သွားပြီးနောက် အမေဆီက ကိုတိုးရဲ့ လိပ်စာကိုတောင်းပြီး သူ လိုက်ခဲ့မိခြင်းဖြစ်သည်။

ခုတော့

ကုဋေနှင့်အတူ တွေ့လိုက်ရတာက ချစ်ဇနီး ခက်။

ပြီးတော့

ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာကြီးနဲ့ ခက်ရဲ့ ရင်ခုန်စရာအသွင်လေး။

“ကိုကြီး လိုက်လာတာလား”

ကုဋေက ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆို၏။

“မင်း မင်း ဘာကြောင့် ဒီအကြောင်းတွေကို မပြောရတာလဲ ကုဋေ၊ ခက်ရှိနေတဲ့ နေရာကို သိနေပါလျက်နဲ့ ငါ့ကို ခံစားရအောင် ဘာကြောင့် ညှဉ်းဆဲထားရတာလဲ”

ညီဖြစ်သူကို ကရုဏာဒေါသောနှင့် ရုန်စောင်မိ၏။

“ကုဋေ ပြောမလို့ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခက်ကို အရင်ဆုံး ရှင်းဖြဖို့ လိုတယ်လို့ ထင်တယ်လေ၊ ခက်က ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ဆိုတော့ ဒေါသဖြစ်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲရာမှာစိုးတာနဲ့ မပြောသေးဘဲ ကုဋေ နေခဲ့တာ၊ အခုတော့ အားလုံးစိတ်ချရပြီလေ၊ ကုဋေသွားတော့မယ်”

ကုဋေ သွက်လက်စွာ ထရပ်လိုက်ပြီး ကိုတိုးကို ခေါင်းလေးဆတ်ပြုကာ ဖြန့်ဖို့ အိမ်လေးပေါ်ကနေ ဆင်းခဲ့လိုက်သည်။

အိမ်လေးထဲမှာတော့။

ခက်နဲ့တန် နှစ်ယောက်တည်း။

တန်ကို မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့လိုက်ရတဲ့ ခက် အံ့ဩမင်သက်စွာ ဇင်းမောလို့။

“ခက်”

“ခက်ရယ်”

ခက် ဘေးနားက ခုံလေးတွင်ဝင်ထိုင်ပြီး ခက်ရဲ့လက်

လေးကို ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်ကာ ခက်မှာမည်လေးကို မချီတင်ကဲ ရှေ့ရွတ်လိုက်မိသည်။

“တန် ခက် ခက်လေ”

ပြောမယ့်စကားက ရှေ့ဆက်မရ၊ ကြည့်နူးမှုကြောင့် ရင် တစ်ခုလုံး ပြည့်ကြပ်ကာ ဆို့နှင့်နေခဲ့သည်။

“တန် နားလည်ပါတယ် ခက်ရယ်၊ ခက် ဘာကြောင့် တန်အနားကနေ ထွက်သွားရသလဲဆိုတာ တန် နားလည်ပါတယ် ကွာ၊ ခက်မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး၊ ခက်က အမြဲတမ်း အမှန်တရား ဘက်မှာ ရပ်နေတဲ့သူပါ၊ မှားတာက တန်ပါ ခက်ရယ်၊ တောင်း ပန်သင့်တဲ့သူက တန်ပါ”

“တန်ရယ် အဟင့် ဟင့်”

ငိုရွိုက်သံလေးက ခက် နှုတ်ခမ်းလေး ဆီက ထွက်ကျ လာ၏။ ခက်ရဲ့ခေါင်းလေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲပွေ့ကာ ချစ်ဇနီးကို နှစ်သိမ့်နေမိသည်။

“တန်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ခက်ရယ်၊ တန် မှားခဲ့ပါတယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပေးချင်စရာ မကောင်းလောက်အောင် တန် လုပ်ရပ်တွေ က ရိုင်းစိုင်းစိမ်းသက်ခဲ့တာပါကွာ၊ ဒါပေမဲ့ တန်ကို နောက်တစ် ကြိမ် အခွင့်အရေးပြန်ပေးဖို့ တောင်းဆိုပါရစေ ခက်ရယ်၊ အမှား

ကို သိလို့ အမှန်ပြင်ဖို့ ခက် အချိန်ပေးပါနော်၊ တန် တောင်းပန် ပါတယ် ခက်ရယ်”

“အဟင့် ဟင့်”

“တကယ်တော့ တန်လေ ခက်ကို သိပ်ပြီးချစ်နေခဲ့တာ ပါ၊ မှန်းတယ်ဆိုတဲ့စကားတွေကို တွင်တွင်ဆိုနေပေမယ့် တန် မသိစိတ်ထဲက အချစ်တွေကိုတော့ တန် အသိအမှတ်မပြုဘဲ မနေ နိုင်ခဲ့ပါဘူး၊ တန် ပြန်လာပါရစေ ခက်ရယ်၊ အချစ်တွေနဲ့ နောက် တစ်ကြိမ် ရင်ခွင်တံခါးဖွင့်ပြီး တန်ကို ကြိုဆိုပါဦးနော်”

“တန်ရယ်”

ခက်တစ်ယောက် တန်ရင်ခွင်လေးထဲ တိုးဝင်ကာ တန် ကျောပြင်ကြီးကို ဖက်တွယ်ထားလိုက်မိသည်။

တန်ရယ်

ခွင့်မတောင်းရင်တောင် ခက်က တန်နဲ့ပတ်သက်လာ နှင် အမှန်းမရှိ နာကြည်းမှုဝေးစွာနဲ့ ရင်ခွင်တံခါးကို အမြဲ ထိခံရ ဖွင့်ထားခဲ့တဲ့သူပါ။ အဲဒီလောက်တောင်ပဲ ခက်က တန်ကို ချစ်ခဲ့ တာပါ တန်ရယ်။

တန်

ယုံပါနော်။

ရှင်ထဲက ထိုစကားတွေကို လှိုက်လှဲစွာပြောမိပေမယ့် တကယ်တမ်း လက်တွေ့အပြင်မှာတော့ ငိုရှိုက်သံလေးသာ ထွက် ပေါ်လို့နေခဲ့သည်။

“ခက်”

“ရှင်”

“တန်ကို ခွင့်လွှတ်တယ်မဟုတ်လားဟင်၊ နောင်တတွေ နဲ့ ပြန်လာတဲ့ တန်ကို ကြိုဆိုပါဦး ခက်ရယ်”

“ခက်က တန် အခုလို မတောင်းပန်ရင်တောင် အစ ကတည်းက ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါ တန်ရယ်”

“ခက်ရယ်”

ချစ်ဇနီး ကိုယ်လေးကို ကြင်နာစွာပင် ပွေဖက်လိုက်မိ သည်။

“ဟေ့ ဒါက ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

“ဟာ”

“ဟင် အဖေ”

အသံလာရာဆိုကြည့်မိတော့ ဒေါသသွေးတို့ စူပွက်ကာ မျက်ထောင့်နီနီကြီးတွေနဲ့ ခါးထောက်ပြီး စိုက်ကြည့်နေတဲ့ အန်ကယ် ခင်ထွန်း။ အနောက်မှာလည်း အန်တီခင်မျိုးချစ်က ရှိနေသည်။

“ဟေ့ကောင် မင်း မင်း ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ၊ သွားစမ်း၊ ထွက်သွားစမ်း၊ ဟေ့ကောင် မင်းမျက်နှာကို လုံးဝ မကြည့်ချင်ဘူး၊ အခုချက်ချင်း ငါ့အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွား သွား”

“အဖေ”

“မိခင် နင် ဘာစကားမှ ဝင်ပြောဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်း၊ ဟေ့ကောင် ထိုက်တန် ဘာဒုက္ခပေးဦး မလို့ ဒီအထိ လိုက်လာတာလဲ၊ ရန်ကုန်မှာ အရှက်ခွဲလို့ အားမရ သေးလို့ ပိန်းဇလုပ်ထိ လိုက်လာပြီး သိက္ခာချဦးမလို့လား၊ ငါတို့ မိသားစုအပေါ်မှာ ဘယ်လိုအငြိုးအတေးတွေနဲ့ လိုက်ပြီး ဒုက္ခပေး နေရတာလဲ၊ အေးအေးဆေးဆေး နေပါတော့လား ထိုက်တန်၊ မင်းအလိုမရှိတဲ့ ငါ့သမီးနဲ့ ကလေးကို မင်းအနားကနေ ဖယ် ထုတ်ပေးပြီးပြီဟာ၊ ကျေနပ်တော့ပေါ့ ထိုက်တန်”

ဦးခင်ထွန်း လေသံကမာသလို စကားလုံးတွေကလည်း ကြမ်းရှုနေခဲ့သည်။ ခြံရှေ့မှာကားတစ်စီးတွေလို ဘယ်ကစည့်သည် များ ရောက်နေသလဲဆိုပြီး စဉ်းစားနေဆဲ ထိုက်တန်ဆိုတဲ့ကောင် ကို မြင်လိုက်တော့ ဒေါသတို့ ဝန်းခနဲ ပေါက်ကွဲကာ အမျက် ချောင်းချောင်း ထွက်ရချေပြီ။

ဒီတစ်ချိန်တော့ သင်းကို အလျှော့မပေးနိုင်တော့။

မိမိတို့က သမီးလေးရဲ့ မျက်နှာနဲ့ အရုံးပေးခဲ့ရတာတွေက မရေမတွက်နိုင်အောင်ပဲ များပြားခဲ့ပြီလေ။ မိမိတို့ဘက်က ဒီလောက် သည်းခံနေတာကိုပင် သင်းက မကျေနပ်ချင်သေးပေ။ နယ်က လိပ်စာအတိုင်း တိတိရိရိကို ရောက်ချလာတော့သည်။ တော်တော် လူပါးဝတ်ကောင်ပဲ။ ဘာပြဿနာတွေများ လာရှာပါလိမ့်။

ဦးခင်ထွန်း မျက်နှာထားကိုတင်းထားလိုက်၏။ သမီး ခက်ရဲ့ ဘဝရှေ့ရေးအတွက် အားနာစိတ်တွေကို အဝေးဆုံးသို့ မောင်းထုတ်ထားမိသည်။ ရင်ဆိုင်ပစ်မယ်။ ယောက်ျားမျက်နှာ မြင်လိုက်တာနှင့် စိတ်ပျော့ချင်နေသော သမီးအား တားဆီးထိန်း ချုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်၏။

“မောင်ထိုက်တန် မင်းပြန်ပါကွယ်။ အန်တီ ကြားကနေ တောင်းပန်ပါတယ်။ တို့ရဲ့အေးချမ်းသာယာနေတဲ့ ဘဝလေးကို မင်းရဲ့ ဆိုးမိုက်မှုတွေနဲ့လာပြီး မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ ထိုက်တန်ရယ်”

“အမေ တန်က နှောင့်ယှက်ဖို့ ရောက်လာတာ မဟုတ် ပါဘူး အမေ၊ သူ့အမှားတွေကိုသိပြီး ခက်ကို လာတောင်းပန်တာ ပါ။ တန် အရင်ကလို မဆိုးမိုက်တော့ပါဘူး အမေ”

“ဟေ့ ခွေးမြီးကောက် ကျည်တောက်စွပ်ပဲကွ။ ဒီလို ကောင်လား အသိတရားရမှာ၊ မိန်းမမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတာ သိသိ

ကြီးနဲ့ တာဝန်ယူချင်စိတ်မရှိဘဲ ပစ်ပစ်ခါခါ ဆက်ဆံသွားတာ နင်က အမှတ်မရှိပေမယ့် ခင်ထွန်းကတော့ မှတ်ထားတယ် ဟေ့ကောင်၊ အစကတည်းက ချစ်လို့၊ ကြင်လို့ ယူခဲ့တာမှမဟုတ် တာ။ မခံချင်စိတ်နဲ့ ခိုးပြေးသွားတာဆိုတော့ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့။ စာနာစိတ်မရှိတဲ့ကောင်၊ ငါကွာ လုပ်ထည့်လိုက်ရ၊ သွား ထွက်သွားစမ်း ဟေ့ကောင်၊ ငါ့မျက်စိရှေ့ကနေ အခုချက် ချင်း ထွက်သွားစမ်း”

အဖေ့ရဲ့စွပ်စွဲသံက မိုးခြိမ်းသံအလား ပေါ်ထွက်နေခဲ့သည်။ ဒေါသမှန်တိုင်းတွေက သည်းသည်းထန်ကာ ဖြေရှင်းမှုတို့က အဖေ့ အာရုံကို တိုးမပေါက်ခဲ့ချေ။

တန်ကတော့ တကယ့်ကို အံ့သြစရာပါပဲ။

အမေ ဘယ်လိုပဲ ဆက်ဆံပြောဆိုနေနေ ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မချေပချေ။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာပင် ခေါင်းငုံ့ခံယူနေခဲ့သည်။

ကြားစရာနေ စိတ်ဆင်းရဲနေရသူက ခက်ပဲဖြစ်သည်။

တန်ရယ်။

ခက် ရှင့်ကို သနားလိုက်တာ။

အခန်း (၂၄)

“အဖေနဲ့အမေ”

“ဟင်”

“ကျွန်တော် ရှိခိုးပြီး တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ အဖေနဲ့အမေရယ်”

ထိုက်တန်တစ်ယောက် ကြမ်းပြင်လေးတွင်ထိုင်ကာ ဦးခင်ထွန်းကိုရော ဒေါ်ခင်မျိုးချစ်ကိုပါ ဦးသုံးကြိမ်ချ ကန်တော့ လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဝန်ခံပါတယ် အဖေရယ်၊ ခက်ကို မခံချင် စိတ်တစ်ခုတည်းကြောင့်နဲ့ ခိုးပြေးခဲ့တာပါ။ ခက်ကိုရပြီးနောက်မှာ လည်း အဖေတို့အပေါ်မှာ အရွံ့တိုက်မှုတွေနဲ့ပဲ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရင်နာရအောင် ပြုလုပ်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်မချစ်လောက် ဘူးလို့ ထင်ထားမိလိုက်တဲ့ အချိန်မှာပဲ ခက်ကို ဘယ်လောက်

မှန်းစကားဆိုသော်လည်း

တောင် ချစ်နေမိသလဲဆိုတာ အံ့ဩတုန်လှုပ်စရာ ကောင်းလောက် အောင်ပဲ သိခွင့်ရခဲ့တာပါ။ ခဝါမချချင်တဲ့ မာနတွေနဲ့ တင်းခံနေ ပေမယ့် မသိစိတ်မှာ တွယ်ငြိနေတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတစ်ခုကိုတော့ မပယ်ဖျက်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ အဖေ၊ ကျွန်တော်မှာပဲပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဆိုးခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်မှာတော့ အဲဒါတွေအားလုံးကို ကုန်ဆုံးသွားတဲ့ ထိုက်တန်ရဲ့ အတိတ်တစ်ခုဆိုမှာပဲ မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ် ခဲ့ပါပြီဗျာ။ အခု ကျွန်တော် ဒီကိုလာတာ စိတ်သစ်၊ လူသစ်နဲ့ ပါ။ ဒါကို အဖေနဲ့ အမေ ယုံကြည်ပေးပါဗျာ”

“မယ့်ဘူး ဟေ့ကောင်၊ လုံးဝ မယ့်ဘူး၊ မင်း ဘာပြော ပြော ငါ မယ့်ဘူးကွ”

ဦးခင်ထွန်း ခေါင်းကို တအားခါယမ်းပစ်လိုက်သည်။ ထိုက်တန်ရဲ့ အသွင်အပြင်က အရင်ကနဲ့ မတူတော့တာတော့ သတိထားမိသည်။ မိမိ ဘယ်လောက်ဆူပူ နှင်ထုတ်နေနေ တန်ပြန် တုံ့ပြန်ခြင်းမရှိ ငြိမ်သက်စွာ ခံယူနေသည်။ သမီးကိုခိုးပြေးပြီး နောက်ပိုင်း အန်ကယ်ခင်ထွန်းဟုသာ ခပ်တည်တည်နှင့် သုံးနှုန်း ခေါ်ဝေါ်နေမှုက အမေနဲ့ အဖေ ဟူသော လှိုက်ဖြာသော ခေါ်သံ ကြောင့် စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ခံစားလိုက်ရတာတော့ အမှန်ပင်။

လေသံအေးအေးနှင့် သူ့ အမှားတွေကို ဝန်ခံတောင်းပန် နေသော်လည်း နားလည်မှုမပေးချင်။ ခံခဲ့ရသူတွေရဲ့ ရင်ထဲက

ဒဏ်ရာတွေက အခုချိန်ထိ နာကျင်နေဆဲပင်။

“ခက်ရဲ့ကလေးကို ကျွန်တော် မလိုချင်ခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး အဖေ၊ ဖခင် တာဝန် မကျေပွန်နိုင်သေးတဲ့အချိန်မှာ လူလောကထဲကို ဝင်လာလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ခေါ်သပေါက်ကွဲမိတာပါ။ ခုတော့လည်း ကျွန်တော် နားလည်ခဲ့ပါပြီ အဖေ၊ အသင့်ဖြစ်ဖြစ် မဖြစ်ဖြစ် သားသမီးဆိုတာ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ရတနာတစ်ပါးဆိုတာကို နားလည်ခဲ့ပါပြီ အဖေရယ်၊ ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စတွေပဲရှိရှိ အလေးအနက်ထားရမှာပါလားဆိုတဲ့ သွေးက စကားပြောမှုကို ခုတော့ ကျွန်တော် သိလိုက်ပါပြီဗျာ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် စီးပွားရေးကို ကြိုးစားပြီးရှာခဲ့ပါတယ်၊ ခက်နဲ့ သားအတွက်ဆိုတဲ့ အားမာန်သစ်တွေနဲ့ပေါ့၊ အခု ကျွန်တော် အောင်မြင်နေပါပြီ အဖေ၊ လိမ္မာနေပါပြီဗျာ”

“အဖေရယ် တန်ပြောတာတွေက တကယ်အမှန်တရားတွေပါ။ ခက်ကို အခုလေးတင် နောက်ခြမ်းဘက်ခြံက မောင်တိုးဆိုတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ ဒီကိုအလည်ရောက်နေတဲ့ ကုဋေက အသေးစိတ် လာရှင်းပြသွားတာပါ အဖေရယ်၊ သူ့အစ်ကို အရင်လို မဆိုးတော့ပါဘူးတဲ့လေ၊ တန်က သူ့ညီ နယ်ကိုဆင်းဆင်းသွားတာ မသင်္ကာလို့ လိုက်ကြည့်တာပါ။ ခက်ဆိုမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ကုဋေအနောက်ကိုလိုက်လာရင်းနဲ့မှ တန်က သိခဲ့တာပါ အဖေ၊ နောင်

ယုက်ချင်တဲ့စိတ်နဲ့ ရောက်လာခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူးရှင်”

တန်ရော ခက်ပါ ကြမ်းပြင်လေးထက် ထိုင်ပြီး မျက်နှာငယ်လေးတွေနှင့် တောင်းပန်တော့ အဖေ မျက်နှာက တင်းမာနေမှုလေး အနည်းငယ် ပြေလျော့လာသည်။

“အမေ”

“သမီး”

“ခက် တောင်းပန်ပါတယ် အမေရယ်၊ ခက်ရဲ့ ရင်သွေးလေးမှာ မိစုံဖစုံရှိတာပဲ သမီး လိုချင်ပါတယ်၊ တန်ကို အမေတို့ ခွင့်လွှတ်ပေးပါနော်”

အမေက သက်ပြင်းစားချက် ရှိုက်၏။

“အဖေ ခက်ကို သနားပါဦး အဖေရယ်၊ အဖေတို့ ခက်ကို သိပ်ချစ်တယ်၊ စောင့်ရှောက်နိုင်တယ်ဆိုတာ ခက်သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လင်ကောင်မဖော်နိုင်ဘဲ သမီး ကလေးမွေးရတော့လား အဖေ၊ ကလေးမှာ သက်ရှိထင်ရှား ဖခင်ရှိပါလျက်နဲ့ မျက်နှာငယ်စွာနဲ့ လူလောကထဲ ရှင်သန်ခိုင်းရမလား အဖေ၊ စဉ်းစားပါဦး အဖေရယ် အဟင့် ဟင့်”

ခက်တစ်ယောက် တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုပစ်လိုက်သည်။ သူမရဲ့ မွေးဖွားဖို့ရက်က သိပ်မှမလိုတော့တာ၊ ဓာတ်မှန်ရိုက်ကြည့်တော့ သမီးလေးတဲ့။ ခက် ပျော်လိုက်တာ။ တန် အနားမှာနေ

ပေမယ့် သူမအတွက် အဖော်အဖြစ် သမီးက ရောက်လာတော့မှာ မို့ တွေးမိတိုင်း ကြည့်နူးနေရ၏။

အဖေတို့ရဲ့ ဆန္ဒအညီ ခက် နေထိုင်ခဲ့သည်။ တန်ဖို့ ဟမ်းဖုန်းနံပါတ်ကို ဆက်သွယ်ခြင်းပင် မပြုခဲ့။ တန် စိတ်ဆိုးနေ မှာပဲဆိုတာ သိနေခြင်းအတွက်လည်း ခက် ဘက်က ဘာစိတ် အနှောင့်အယှက်မှ မပေးတော့ဘဲ စိတ်ကိုဖြေလျှော့ကာ နေတတ် အောင် နေခဲ့သည်။

သို့သော်

ခက်က တန်ကိုချစ်နေတာက ချစ်တာပါပဲ။

လူဆိုးလေးမှန်းသိသိကြီးနဲ့ ချစ်ခဲ့တာလေ။ အခုချိန်မှာ တော့ ခက် ဘာနှောင်တတွေမှ ရမနေချင်တော့ပါ။ တန်စိတ်ကို နားလည်မှုရှိစွာပင် ခွင့်လွှတ်နေလိုက်သည်။ ဘာပဲပြောပြော ခက် ရင်သွေးလေးရဲ့ ဖခင်က တန်ပဲလေ။ သားလေးအတွက် တန်ဆီ က အမှန်းတွေကို ခက်မလိုချင်တော့။

“ဟော့ကောင် ထိုက်တန်”

“ဗျာ အဖေ”

“မင်းအချိုးတွေ ပြင်ပြီဆိုတာ သေချာလား”

“ဗျာ”

“စောစောက မင်းပြောတာတွေအားလုံး အမှန်လို့ ယုံ

ကြည့်ရမလားမေးတာကွ”

“ဗျာ ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့၊ ယုံကြည်လို့ရပါတယ် အမေ၊ ကျွန်တော် အမှန်တွေပြောနေတာပါ”

“အေး ဒီတစ်ခါတော့ မင်းကိုခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်၊ ဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါ့မြေးကို မျက်နှာမငယ်စေချင်တာရယ်၊ ငါ့ သမီး ဂုဏ်သိက္ခာရှိဖို့အတွက်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေကိုကြောက်လို့ မင်းကို ပြန်လက်ခံတယ်မထင်နဲ့နော်၊ မင်း ခြေတစ်လှမ်း ပြန်မှား ကြည့်၊ ဘဝတစ်သက်တာလုံး နောင်တတွေတစ်သိကြီး ရအောင် ငါလုပ်ပြမှာ၊ မယုံမရှိနဲ့ ဟော့ကောင်”

ဟာ။

ဦးခင်ထွန်းတစ်ယောက် ဒေါသတကြီး ပြောနေပေမယ့် သူ့ကို လက်ခံသော လေယူလေသိမ်းကြောင့် ရင်ထဲ လှုပ်ခန်နေ အောင်ပင် ဝမ်းသာသွားရသည်။ ခက်မျက်နှာလေးကို လှမ်းကြည့် တော့လည်း ဝင်းလက်လို့။

“ကျွန်တော် တကယ်ပဲ နောင်တတွေရပြီး ခက်ဆီကို ပြန်သွားဖို့ အစကတည်းက ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားပါ၊ အမေ၊ နောက် တစ်ခါဆို လူကြီးတွေ လုံးဝ စိတ်မပျက်စေရပါဘူး၊ ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ် အမေ”

“ပြီးရောကွာ”

အဖေက ရှူးရှူးရှားရှားနှင့် အိမ်လေးပေါ်ကနေတစ်ဆင့်
ခြံဝန်းကျယ်ကြီးထဲ ဆင်းသွား၏။ အမေကလည်း အဖေ့လုပ်ရပ်
ကို နားမလည်နိုင်တော့သလို အံ့ဩမင်သက်ကာ ကြောင်ငေး
ကြည့်နေမိပြီးမှ အခြေအနေမှန်ကို ရိပ်မိကာ နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ
ကွေးညွတ်သည်အထိ ပြုံးနေတော့သည်။ ပြီးနောက် အလိုက်သိ
စွာပင် နောက်ဖေးဆောင်အခန်းလေးဆီသို့ ဝင်သွားသည်။

ဒီတော့မှ

ခက်ရှော့ တန်ပါ ပြုံးနိုင်တော့၏။

“အမေတို့ဆီကို တန် ဖုန်းဆက်ပြောရဦးမယ်”

“ဘာကိုလဲ တန်”

“ခက်ကို ပြန်တွေ့ပြီဆိုတဲ့အကြောင်းလေ၊ တန် အမေ့ဆီ
က ကိုတိုးလိပ်စာတောင်းပြီး ပဲခူးကုန်းကို လိုက်လာခဲ့မိတာ အရမ်း
မှန်သွားတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောမလို့ပါ ခက်ရဲ့၊ ဒါကြောင့်
ခက်ကို တန် ပြန်တွေ့ရတာ၊ မဟုတ်ရင် အဝှက်ကောင်းတဲ့
ယောက္ခမကြောင့် တန် ရင်တွေမှာကျင်နေရဦးမယ်ဗျာ”

“တန်ကလည်း ဒါတော့ သိပ်ပိုလွန်းသွားပြီကွယ်”

ခက်က မျက်စောင်းလေးတွေ၏။ တန်က သွားလေးတွေ
ပေါ်ကာပင် ရယ်နေသည်။

“ခက်”

“တန်”

“ချစ်တယ်”

“အဖင်း ဟင်း”

“ဘာရယ်တာလဲ ခက်”

“မိန်းမက ကလေးပဲ မွေးတော့မယ်၊ အခုမှ ရည်းစား
စကား လာပြောနေလို့လေ”

“အဟွန်း ဟုတ်သားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မောင့်ရင်ထဲမှာ တကယ်
နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်နေမိလို့ ချစ်တယ်လို့ ဖွင့်ဝန်ခံတာပါ၊ ခက်
ယုံကြည်ပေးဖို့ လိုအပ်သေးတယ်လေ”

“ယုံပါတယ် တန်ရယ်၊ တန်အချစ်တွေကို အကြွင်းမဲ့
ယုံကြည်ပါတယ်”

“ဒါဆို အဖြေပေးလေ ခက်”

“ဘာလဲကွာ တန်နော်၊ ခုမှ ဘာတွေလာပြီး အကဲပို
နေတာလဲ”

တန်ရဲ့ လက်ဖျံလေးကို ခပ်ဖွဖွဆိတ်ပစ်လိုက်သည်။
တန်က ရယ်ရယ်မောမောနှင့် သူမလက်လေးကို ဖမ်းဆွဲဆုပ်ကိုင်
ပြီး နမ်းရွိုက်တော့ ခက် ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်သွားရသည်။

“ခက်”

လိုက်ပြာသော ခေါ်သံကြောင့် ခက် တန်ဆီကြည့်မိသည်။

www.burmeseclassic.com

“တန်ကို မမုန်းပါဘူးနော်”

“မမုန်းပါဘူး တန်ရယ်၊ ခက်ချစ်ခဲ့တာ မုန်းဖို့မှ မဟုတ်တာ”

“တန်ကတော့ အမုန်းတွေနဲ့ စခဲ့ပေမယ့် အမုန်းတွေနဲ့ အဆုံးမသတ်နိုင်လောက်အောင်ပဲ ချစ်ခဲ့တယ် ခက်ရယ်၊ မုန်းစကားတွေ ဘယ်လောက်ပဲဆိုဆို ရင်ထဲက ချစ်နေမိတာကိုတော့ ဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ်လို့မရပါဘူးကွာ”

တန်ရယ်။

အခုလိုမျိုး စကားလေးကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံပွင့်ပြောလို့ ခက် အရမ်းကိုပဲ ကျေနပ်ဝမ်းသာမိပါတယ်ရှင်။ ကျေးဇူးလည်း အထူးတင်ပါတယ် တန်ရယ်။

“ဒါနဲ့ ခက်ကိုမေးစရာရှိသေးတယ်”

“မေးလေ တန် ဘာမေးမလို့လဲ”

“ဒါလေးအကြောင်း”

တန်က ခက်ရဲ့ စူပူပူခိုက်ကို လက်ညှိုးလေးထိုးပြကာ ရှက်စနိုး အမူအရာလေးနှင့် ပြုံးနေ၏။

“ကလေးအကြောင်း ဟုတ်လားတန်”

“အင်?”

“မေးလေ ဘာမေးမလို့လဲ”

“သူလေးက ဘယ်တော့ထွက်လာမှာလဲဟင် ခက်”

“နောက်လကုန်လောက်မှလေ တန်”

“ဘာလေးလဲဟင်ခက်၊ အထီးလေးလား အမလေးလား”

“တန်ကလည်း သားလားသမီးလားလို့မေးပါ”

“အတူတူပါပဲကွာ”

“သမီးလေးတဲ့တန်”

“ဘာ”

တန်အသံကြီးက ဟိန်းသွားတာမို့ ခက်ပင် မျက်လုံးကြီး ပြုံးသွားရ၏။

“ဘာ...ဘာဖြစ်လို့လဲတန်”

“သမီးဟုတ်လားခက်၊ မိန်းကလေးတဲ့လား”

“တန်”

“သွားပါပြီကွာ၊ သွားပါပြီ၊ တန်တော့ ဝဋ်လည်တော့မှာ”

ပဲ”

တန်က မျက်နှာကြီးရုံ့မဲ့ကာ ငြီးနေတာ၏။

ဒီတော့မှ...

ခက်မှ တန်ဘာကိုဆိုလိုချင်သလဲဆိုတာ နားလည်သဘောပေါက်သွားရတော့၏။

“ကြည့်စမ်း ဟုတ်သားပဲ၊ တန်တော့ အဖေနေရာကို တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ ရောက်ရတော့မှာပဲ”

“ခက်”

“ရှင်”

“မင်းသမီးကို အခုကတည်းက စည်းကမ်းတင်းတင်း ကြပ်ကြပ်ထားပြီး ထိန်းချုပ်နော်၊ ပေါက်ကရကောင်တွေနဲ့ ယူဖို့ မစဉ်းစားနဲ့လို့ နားသွင်းထား၊ ပညာတတ်၊ ဥစ္စာပေါ၊ ရုပ်ချော၊ အရည်အချင်းပြည့်ဝတဲ့ ကောင်တွေကိုပဲ ရွေးချယ်လို့ပြော ကြားလား”

“အဟင်း...ဟင်း”

“ဟေ့...မင်းကဘာရယ်တာလဲ၊ ဘာလဲခက် မင်းက သမီးကို လျှပ်လျားလျှပ်လျား အလုပ်မရှိအကိုင်မရှိ တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ခမ်း လမ်းပေါ်မှာ ဝေးလေနေတဲ့ကောင်တွေနဲ့ ပေးစားချင်လို့ လား”

“ဟင်း...ဟင်း”

တန်က ဒေါသတွေဆူဝေလေ ခက်ကရယ်လေပင်။
တန်
အခုကတည်းက သူ့သမီးကို ဆတ်ဆတ်ထိမခံနိုင်အောင်

ဖြစ်နေခဲ့ပြီလေ။ ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာက ခုတော့ ထင်းထင်းကြီးပေါ်လာခဲ့ချေပြီ။

“တန်”

“ဘာလဲ”

မျက်နှာကပုတ်သိုးသိုး၊ မျက်ခုံးထူနှစ်ခုကလည်း တွန့်ကြဲနေသေးသည်။ ခက်ရယ်မောလှောင်ပြောင်ခြင်းကို တန်ကြည့်ရတာ မခံချင်ဖြစ်နေပုံရ၏။

“တန်က မွေးတောင်မမွေးရသေးတဲ့ သမီးအပေါ် စိုးရိမ် ပူပန်မှုတွေရှိနေပြီနော်”

“ဘာရယ်”

“တန်သမီးလေးက ဗိုက်ထဲမှာပဲရှိသေးတယ်တန်၊ ဒါတောင် တန်ရဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာက ဒီလောက်ကြီးမားနေတာ၊ ဒါဟာ ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်အမှန်ပဲတန်”

ခက်ရယ်။

ကိုယ်နားလည်လိုက်ပါပြီကွာ။

အခုမှ သန္ဓေသားလေးသာရှိနေသေးတဲ့ သမီးလေးအပေါ် တန် သိပ်ပြီးစိုးရိမ်ပူပန်နေမိတယ်ဆိုရင် လူပတ်ဝန်းကျင်မှာ မျက်နှာ ပန်းလှလှလေးနဲ့ ရပ်တည်ရမယ့် ခက်အတွက် အန်ကယ်ခင်ထွန်း

၂၈၈

ရှင်မြတ်နိုး

ဟာ ဘယ်လောက်တောင်များ အပူမီးကြီးထွားခဲ့ရပါလိမ့်မလဲ။

ဖခင်ဆိုတဲ့နေရာကို ရောက်မှပဲ သိလိုက်ရသော အသိတရား
က ရင်မှာ အစိုင်အခဲအဖြစ် တည်နေတော့သည်။

ရင်ချိန်သစ်ရဟံရွှေ၊ နာမိဒွန်တက်နေမယ်

ရှင်မြတ်နိုး

